

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 16
28 ΙΑΝΟΥ. 1939 - Δ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 16 • 28 Ἰανουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας): ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ:
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε, λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμή του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορίας, Ἑταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφορίες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν **προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησία συνδρομή.**

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Ἡ συνδρομὴ ἀπαραίτητο εἶναι νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα μικρὸ σημείωμα, στὸ ὁποῖο νὰ γράφεται τί ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀποστελλόμενον ποσόν. Αὐτὸ γίνεται εὔκολα, ἂν ἡ ἀποστολὴ γίνεται ταχυδρομικῶς, ὁπότε ἡ σημείωσι μπορεῖ νὰ γράφεται στὸ στέλεχος τῆς ἐπιταγῆς.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριὸ ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Α΄.

Ἡ «Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας» εἶναι θεσμὸς γνησιώτατα καὶ ἀπολυτότατα μεταυγουστιανός. Μόνον μέσα ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο δυνατὸν νὰ προκύψῃ αὐτὴ ἡ ἑνιαία σύνταξις τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων τῆς Χώρας. Διότι τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι πρῶτα - πρῶτα πνεῦμα ἑνότητος. Ἀπὸ τὸ πνεῦμα δὲ ἀκριβῶς αὐτὸ τῆς ἑνότητος πηγάζει ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου : Ἡ λαϊκότης της. Διότι ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἔχει λαϊκότητα ὄχι μόνον ἐκ τοῦ ἔργου της, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς προελεύσεώς της.

Ἡ 4η Αὐγούστου ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀγωνίαν τῆς ἐργαζομένης Ἑλλάδος, ἡ ὁποία δὲν ἐδυσφόρει μόνον διότι τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας της ἐγίνοντο ἀνάλωμα τῆς ἀστόργου σπατάλης τῶν παρασιτικῶν στοιχείων, ποὺ συνεκράτουν τὰς ἰθυνούσας δυνάμεις τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξηγείρετο, διότι, ἀφοῦ τῆς ἔλειψε κάθε ἀσφάλεια εἰς τὴν ἐργασίαν της, ἀφοῦ ἐκλονίσθη ἡ βεβαιότης της διὰ τὴν ἐπαύριον, εἶδε νὰ ἐλαττώνωνται ὁλονὲν καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ δυνατότητες τῆς ἐλευθερίας, τῆς καθημερινῆς ἐργασίας. Ἐπομένως ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπὸ λόγους καταγωγῆς καὶ προελεύσεως εἶναι ἐπανάστασις λαϊκή. Τώρα, ἐὰν ἐδικαίωσεν ἢ ὄχι τὴν καταγωγή της, αὐτὸ τὸ βλέπομεν εἰς τὰ ἔργα της. Τὸ βλέπομεν εἰς τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐνέπνευσεν, εἰς τὰς ἀφοσιώσεις ποὺ τῆς ἀνταποδίδονται. Ἐὰν ἠθέλαμεν νὰ ἐρευνήσωμεν εἰς τὰ κοινωνικὰ στρώματα μεταξὺ τῶν ἀγροτῶν καὶ ἐργατῶν, θὰ εὑρίσκαμε τοὺς περισσοτέρους καὶ τοὺς ἐνθουσιωδεστέρους ὀπαδούς της. Γενικῶς ἡ 4η Αὐγούστου, ὡς πολιτικὸν καὶ ὡς κοινωνικὸν καὶ μεταρρυθμιστικὸν κίνημα, δὲν ἐκφράζει τίποτα ἄλλο εἰμὴ τὴν ὠργανωμένην ἄμυναν τῶν ἐργαζομένων στρωμάτων τοῦ Ἔθνους ἐναντίον τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ παρασιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον κατήντησε νὰ ἐκπροσωπῇ καὶ νὰ ἑρμηνεύῃ ὁ κοινοβουλευτισμός. Μὲ τὴν ἐπικράτησιν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀρχίζει εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ὀργανώνεται τὸ κράτος τῶν ἐργαζομένων. Ἕνα κράτος ἐργαζομένων, ὄχι ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἀφυσίκου ἐπινοήματος χιμαιρικῶν ἐγκεφάλων, ποὺ ἐπῆγαν νὰ στηρίξουν τὴν οὐτοπίαν των εἰς τὸν ψευδομεσίαν τῆς λεγομένης τρίτης κοινωνικῆς τάξεως — τῶν βιομηχανικῶν ἐργατῶν,— ποὺ ἡ ἐπικράτησίς της θὰ ἔπρεπε νὰ συμπέσῃ μὲ τὴν ἐξόντωσιν ἢ τὴν ὑποδούλωσιν ὅλων τῶν ἄλλων, μὲ τὴν ἄθεον πάλην τῶν τάξεων καὶ τὴν φρίκην τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἀλλὰ μὲ τὸν ἁρμονικὸν συντονισμὸ τῆς ἐργασίας ὅλων τῶν κλάδων, ὅλων τῶν δυνάμεων καὶ ὅλων τῶν ἰδιοφυϊῶν τοῦ λαοῦ, ἰσοτίμων καὶ ἐξ ἐλευθέρας βουλήσεως προσφερομένων διὰ τὴν δημιουργίαν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν, χάριν τῶν ἀναγκῶν

τοῦ συνόλου. Ἕνα Κράτος, τοῦ ὁποίου ἡ βασικὴ καὶ χαρακτηριστικὴ ἀντίθεσις πρὸς τὸν κομμουνισμὸν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐκκινεῖ ἀπὸ ἀγάπην, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐκκινεῖ ἀπὸ μῖσος. Ἀλλὰ τὸ μῖσος πάντοτε γεννᾷ μῖσος, τὸ κατάντημά του εἶναι ὁ κοινὸς ὄλεθρος. Ἡ ἐποχή μας τὸ ἐγνώρισεν αὐτὸ ἀπὸ τὴν στυγνὴν τραγῳδίαν ἑνὸς ἔθνους μεγάλου, ἡ ὁποία ζοφοῦται περισσότερον ὅσον παρέρχεται ὁ καιρός. Ἡ ἰδική μας ἐπανάστασις ἐκκινεῖ ἀπὸ ἀγάπην. Καὶ ἡ ἀγάπη ἐστερέωσε πάντοτε οἴκους καὶ ἔθνη καὶ λαούς. Διὰ τοῦτο ἡ ἰδική μας ἐπανάστασις δὲν καταστρέφει. Συντηρεῖ. Δὲν συντηρεῖ ὅμως τυφλὰ καὶ ἄκριτα, οὔτε παραδέχεται τὸ ἀλάθητον ὅλων τῶν θεσμῶν, ἁπλῶς διότι ὑπῆρξαν. Δημιουργοῦσα ἐν τῇ συντηρήσει καὶ συντηροῦσα δημιουργικῶς, ἀχρηστεύει ὅ,τι ἔχει ἱστορικῶς παλαιωθῆ, ἀνανεώνει τὸ περιεχόμενον ἐκείνων ποὺ διετήρησαν τὴν βασικήν των γονιμότητα καὶ τέλος προστατεύει καὶ κατοχυρώνει τὰς θεμελιακὰς ἀξίας, ποὺ καθαγιάζουν τὴν ζωήν. Τὸ θεῖον, ὡς πηγὴν ἀγαθοῦ, ὡς ὅριον καὶ ὡς τέρμα, κάτω ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁποίου ἰσορροπεῖται καὶ λαμβάνει γόνιμον πληρότητα ἡ ἀνθρωπίνη ἐλευθερία. Τὴν οἰκογένειαν ὡς λίκνον τῆς φυλῆς, πηγὴν εὐγενείας, τῆς ὁποίας οἱ τρυφεροὶ δεσμοὶ ἡμερώνουν καὶ κρατοῦν ὑπὸ δυνατὸν δημιουργικὸν ἔλεγχον ὅ,τι ὑπελείφθη πρωτόγονον καὶ ζῳῶδες μέσα εἰς τὴν ἀτελῆ ἀνθρωπίνην μας φύσιν. Τὴν πατρίδα, ποὺ κατεργάζεται εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου τὰ ἴδια ἀγαθὰ καὶ τὰς ἰδίας ἀρετάς, ποὺ κατεργάζεται ἡ οἰκογένεια. Τὴν ἑνότητα τοῦ γένους, τοῦ αἵματος, τὰς ὑποθήκας τῶν γενεῶν ποὺ ἐπέρασαν καὶ τὰς προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων· ὅλα ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ ἄλλως τόσον πτωχὴ καὶ βραχεῖα μας ὕπαρξις μεταλαμβάνει ἀπὸ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὴν αἰωνιότητά της, ἁπλώνεται ἀπεριόριστα πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ πρὸς τὸ μέλλον, κατακτᾷ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀθανασίας.

Ἡ ἰδική μας ἐπανάστασις ἀρνεῖται καὶ ἀπορρίπτει τὸ μηδενιστικὸν ψεῦδος τῆς ἰσότητος. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἰσότης εἶναι ἔννοια ἄγνωστος εἰς τὴν φύσιν, ἀντίθετος πρὸς τὴν φύσιν, ἑπομένως ἀπάνθρωπος καὶ ἄθεος. Δὲν γνωρίζει μόνον τὸ ἀνέφικτον τῆς ἰσότητος. Ἐξεγείρεται καὶ μὲ τὴν ἰδέαν μόνον μιᾶς ἀνθρωπότητος μηχανοποιημένων ρομπότ, ἡ ὁποία θὰ κατεδικάζετο νὰ ζῇ τὴν ζωὴν μυρμηκιώσης ἀγέλης, μονοτόνως ὁμοιομόρφου καὶ ἰσοπεδωμένης, ὑποχρεωμένης νὰ ρυθμίζῃ κατὰ ἑνιαῖον σχῆμα τὰς κινήσεις, τὰ αἰσθήματα, τοὺς πόθους, τὰς ὀνειροπολήσεις καὶ τὰ πάθη της. Γνωρίζει ὅτι τὸ ἀπώτατον κατάντημα μιᾶς τέτοιας ἀγέλης, ἂν ἦτο δυνατὸν ποτὲ νὰ μολυνθῇ ἡ ἁγία ὄψις τῆς γῆς μὲ τὸ πέρασμά της, θὰ ἦτο ἡ ταχεῖα, σχεδὸν μηχανικὴ ἐξαφάνισις.

Γνωρίζει ὅτι ἡ ἀνισότης ἦτο, εἶναι καὶ θὰ μείνῃ ἡ πηγὴ ὅλης τῆς γοητείας τῆς ζωῆς. Ἡ χαρὰ καὶ ὁ θρίαμβός της, ἡ μυστικὴ πηγὴ τῆς ἀενάου ἀνατάσεως, ποὺ κατέστησε τὸν ἄνθρωπον ἡγεμόνα τοῦ πλανήτου, δημιουργὸν ὅλων τῶν ὡραιοτήτων ποὺ συντηροῦν καὶ διαιωνίζουν τὴν ζωήν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ αὐτῆς ἡ ἐπανάστασίς μας εἶναι βαθύτατα ἑλληνική. Μᾶς ἐπαναφέρει γοργὰ εἰς τὰς δωρικὰς πηγὰς τῆς ἱστορίας μας, εἰς τὸ φῶς τῶν ὡραίων ἀνατάσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεπορεύθησαν οἱ πολιτισμοί. Ἡ ἐπανάστασίς μας ὅμως δὲν ἀγνοεῖ καθόλου μίαν ἄλλην πλευρὰν τῆς σημερινῆς ἀγωνίας τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν ἀγνοεῖ τὴν τραγῳδίαν, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ ὁρμητικὴ φορὰ τῶν τεχνικῶν κατακτήσεων, ἡ δυσκολία, μὲ τὴν ὁποίαν κατακτᾶται καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὰ παγκόσμια πλαίσια ἕνα νέον καὶ δυσπροσάρμοστον στοιχεῖον τῆς προόδου: ἡ μηχανή. Ἀποκρούουσα τὴν ὑλιστικὴν θεωρίαν τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας δίδυμα τέκνα εἶναι τὸ συγκεντρωτικὸ κεφάλαιο καὶ ἡ προλεταριακὴ αἵρεσις, γνωρίζει ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δώσῃ λύσι νέα, ἠθικῶς δικαιωμένην εἰς τὴν τραγῳδίαν τῶν οἰκονομικῶς ἀποκλήρων κοινωνικῶν στρωμάτων. Τὴν λύσιν αὐτὴν τὴν ἀνευρίσκει εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ μέσα εἰς τὸ φῶς τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Ὅπως μέσα εἰς τὸ περιθώριο τῆς οἰκογενείας δὲν ἀνέχεται ἡ συνείδησίς μας τὴν ἀντίθεσιν χορτασμένων καὶ πεινασμένων, εὐημερούντων καὶ ταλαιπωρουμένων, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ ἀνέχεται τὴν ἰδίαν ἀντίθεσιν οὔτε μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐθνικῆς ὁλότητος.

Διὰ τοῦτο, ἐνῷ εὐλαβεῖται καὶ σέβεται τὸν κοινωνικὸν διαφορισμόν, ἐνῷ δέχεται καὶ ὑποβοηθεῖ τὸν διαφορισμὸν τῶν ἰδιοφυϊῶν, τῶν κλίσεων καὶ τῶν ἐπιδόσεων τῶν ἀτόμων, ἐνῷ μένει προσηλωμένη στερεῶς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἱεραρχημένης κοινωνίας, δὲν λησμονεῖ νὰ ἀπαιτῇ καὶ νὰ ἀπαιτῇ ἐπιμόνως, ἀτέγκτως, διὰ τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, τὴν ἐξασφάλισιν στοιχειώδους βιοποριστικῆς ἐργασίας εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἑνὸς κατωτάτου ὁρίου ἀσφαλείας δι' ὅλους ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας καὶ αἱ πρόσοδοι δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ προβλέπουν καὶ νὰ ἀποταμιεύουν διὰ τὰς περιπτώσεις ποὺ ἢ ἀπὸ ἀρρώστεια ἢ ἀπὸ γῆρας καὶ ἀναπηρίαν δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐργάζωνται, καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας των, διὰ τὰς περιπτώσεις θανάτου τοῦ προστάτου των.

Τοῦτο διότι ἀκραδάντως πιστεύει ὅτι κοντὰ εἰς τὰς ἄλλας ἀναποτρέπτους τραγικότητας τῆς ζωῆς, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸν αἰσθηματικόν μας

κόσμον καὶ ἀπὸ τὰ τυφλὰ τῆς μοίρας πλήγματα, δὲν ἐπιτρέπεται μὲ τὰ ὑλικὰ μέσα ποὺ διαθέτει ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης νὰ ὑπάρχουν ἀνθρώπινα ὄντα ποὺ νὰ στεροῦνται ἐργασίας καὶ πόρου ζωῆς. Τὴν ἀπαίτησίν της αὐτὴν δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ τὴν κατοχυρώνῃ μὲ τὰ μέσα τοῦ νομίμου καταναγκασμοῦ. Ἀποσκοπεῖ νὰ τὴν κατασφαλίσῃ καὶ νὰ τὴν στερεώσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἄρραγὲς θεμέλιον τῆς ἑκουσιότητος, ἐπάνω εἰς τὸ βάθρον τῆς κατανοήσεως καὶ συμπαθείας, ἐπὶ τῆς ἐθελουσίας προσφορᾶς, ἐπὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρέους καὶ τῆς θυσίας, τῆς μόνης ποὺ ἐξαγνίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν λυτρώνει ἀπὸ τὸ ὑπόλειμμα τοῦ κτήνους, ποὺ ἀνταρτεύει μέσα του καὶ νὰ τὸν ἀναβιβάζῃ πρὸς τὸ θεῖον. Μόνον ἀπὸ τῆς δευτέρας αὐτῆς ἀπόψεως ἡ ἐπανάστασις ἡ ἰδική μας εὑρίσκει τὰ στοιχεῖα τῆς συνδέσεώς της μὲ τὰ κινήματα, ποὺ σύγχρονα μὲ αὐτὴν ἀνανεώνουν καὶ ἀναστερεώνουν τοὺς ἀπειληθέντας ἐθνικοὺς πολιτισμούς, εἰς ἄλλους τόπους. Μὲ τὸ πρῖσμα τῆς ἰδικῆς μας ἀντιλήψεως, τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, τὸ Ἔθνος τῆς αὔριον θὰ εὕρῃ τὴν ἠθικήν του τελείωσιν εἰς τὴν δημιουργίαν ἑνὸς ἐργαζομένου σμήνους, διατηροῦντος αὐστηρὰν τὴν ἀξιολογικὴν του ἱεράρχησιν, χωρὶς πλουσίους καὶ χωρὶς πένητας, καὶ μιᾶς κοινωνίας χριστοκρατουμένης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄφρων πειρασμὸς τῆς ἐγωϊστικῆς συσσωρεύσεως ὑλικῶν ἀγαθῶν θὰ ἔχῃ ὑπερνικηθῆ ὡς ἠθικῶς μάταιος καὶ ὅπου ἡ ἀγωνιώδης μέριμνα διὰ τὴν ὑλικὴν συντήρησιν θὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὴν συνειδητὴν αὐτοπειθαρχίαν, μὲ τὴν ὑποταγὴν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου εἰς αὐστηρὰ καὶ σταθερὰ κριτήρια μέτρου, τῶν κατ' ἄτομον ἀναγκῶν.

Ἐδῶ δὲ ὑπάρχει ἡ ἀπάντησίς μας εἰς τὸν συζητητὴν ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ πληροφορηθῆ διὰ τὴν ἰδικήν μας ἀντίληψιν τοῦ Ἔθνους. Δι' ἡμᾶς ἡ ἐθνικὴ ἀρχὴ ἀποκλείει, ὀφείλει νὰ ἀποκλείῃ, ὡς ἀνήθικον καὶ ἄρα ἀντεθνικήν, τὴν ὕπαρξιν ἀποκλήρων ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἐθνικῆς κοινότητος, ὅπως τὴν ἀπέκλειε πάντοτε ἡ χριστιανική μας ἠθική. Καὶ ἐδῶ ἡ ἰδική μας ἐπανάστασις ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἀναποδράστως θὰ καταλήξουν, ἀφοῦ κλείσουν τὸν δαιμονικὸν κύκλον τῶν ἀνεκδιηγήτων ὑλικῶν δυστυχιῶν, ὑλικῶν καταστροφῶν καὶ ἠθικῶν ταπεινώσεων ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι μὲ ὅπλα των μόνον τὴν ἁρπαγήν καὶ τὴν βίαν, μὲ προπετῆ χλεύην ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἱερῶν, μὲ καταστροφὰς θησαυρῶν συσσωρευμένων ἀπὸ αἰώνων, μὲ ἐξουθενώσεις συνειδήσεων, βιάζοντες τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, κατασυντρίβοντες καὶ καταβεβηλοῦντες ὅ,τι θεῖον κλείει ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις, ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἀνανεώσουν τὸν κόσμον. Ὅταν ὁμιλοῦμε περὶ εὐτάκτως συγκροτημένου σμήνους εἰς τὰ ἐθνικὰ πλαίσια, ὁμιλοῦμε διὰ τὴν ἰδεώδη μορφὴν τῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποίαν κατατείνομεν. Ὅτι δὲ πραγματικά, ὄχι διανοητικὰ καὶ πλατωνικά, ἀλλ' ἀληθινά, μὲ στερεὸν βῆμα καὶ μὲ τόλμην, ποὺ οὔτε τὴν ὠνειρεύθησαν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ προφῆται τοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἀνοίγομε σήμερα τὸν δρόμον πρὸς τὴν νέαν κοινωνίαν, τὸ μεταυγουστιανὸν Κράτος τὸ ἔδειξε μὲ ἔργα, μὲ μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον, εἰς τὸν τομέα τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ῥύθμισιν τῶν σχέσεων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν. Μέσα ἀπὸ τὰς πράξεις αὐτὰς καὶ δι' αὐτῶν ἠμπορεῖ ὁ καθείς μας νὰ συνθέσῃ τὴν μορφὴν τῆς νέας κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποίαν βαδίζομεν. Ἀπὸ τὴν ἔντασιν τῆς πίστεως καὶ τῆς θελήσεως ὅλων μας, ἀπὸ τὴν ὥριμον καὶ συνειδητὴν ἔφεσιν συμπαθείας ποὺ ὀφείλουν νὰ δείξουν ὅσοι ἀναμεταξύ μας ἔτυχε νὰ διαθέτουν περίσσειαν ἀγαθῶν, ἀπὸ τὴν ἀνοχὴν τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνάτων, ἀπὸ τὸ καθολικώτερον πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας, ποὺ θὰ πρυτανεύσῃ μεταξὺ ὅλων καὶ ἀπὸ τὴν διαρκῆ καὶ ἐπίμονον ἐμπέδωσιν τῆς νέας κοινωνικῆς ἀρχῆς, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ἡ ἄνοδος εἰς τὴν κοινωνικὴν κλίμακα δὲν αὐξάνει τὰ δικαιώματα, ἀλλὰ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνερχομένου, θὰ ἐξαρτηθῆ τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς πραγματώσεως τῶν νέων κοινωνικῶν μορφῶν.

Βαδίζομεν πρὸς μίαν κοινωνίαν, ποὺ συνειδητὰ καὶ ἐσκεμμένως ἀχρηστεύει τὸν κώδικα τῶν δικαιωμάτων διὰ νὰ ἀναστηλώσῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸν κώδικα τῶν ὑποχρεώσεων. Ἀξιολογεῖ μὲ τὸ μέτρον τοῦ χρέους καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς εἰσφορᾶς εἰς τὴν συνολικὴν ἄνεσιν. Πρὸς μίαν κοινωνίαν νέαν, ποὺ θὰ ἱεραρχήσῃ σύμφωνα μὲ τὸ εὐαγγελικὸν πρόσταγμα: «Παντὶ ᾧ ἐδόθη πολύ, πολὺ ζητηθήσεται παρ' αὐτοῦ». Διὰ τοῦτο ἡ ἐπανάστασις ἡ ἰδική μας δὲν συνεπάγεται οὔτε ἔχει ἀνάγκην κατακρημνίσεων, οὔτε καταστροφῶν. Εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸ βάρβαρον στοιχεῖον τῆς ἀνατροπῆς. Δὲν ἰσοπεδώνει πρὸς τὴν ὑποστάθμην, ὅπως ἄλλοι. Ἀρνεῖται τὴν ὑποστάθμην καὶ τὴν καταργεῖ. Διότι ἔργον της εἶναι νὰ ἀνυψώνῃ καὶ νὰ ἀνορθώνῃ. Καταλύει μόνον τοὺς στατικοὺς φραγμοὺς καὶ ἀνοίγει ἐλευθέρας ὅλας τὰς διόδους, διὰ τὴν δυναμικὴν ἄνοδον. Ἔτσι ἀνανεώνει τὸ περιεχόμενον πάσης ἀξίας καὶ διασφαλίζει τὴν διαρκῆ ἀνανέωσιν τῆς ἰθυνούσης ἱεραρχίας. Γίνεται κίνημα τῶν ἀρίστων καὶ ἐνῷ σκοπὸς καὶ ἀντικείμενον τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς στοργῆς της εἶναι καὶ παραμένουν τὰ πλήθη, οἱ ἐθνικοὶ ὄγκοι, ὁ Λαός, αὐτὴ μένει ἀδέσμευτος καὶ λυτρωμένη ἀπὸ κάθε ὀχλικὴν ἀρχήν.

Κδς.

Στό περιθώριον

ΑΙ ΣΤΕΓΑΙ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὡς ἀναγράφομεν καὶ εἰς ἄλλην στήλην, κατόπιν ἐπιθυμίας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ, κατηρτίσθη μελέτη διὰ τὰ τμηματικῶς ἀνεγερθησόμενα κτίρια, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ στεγάσουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Πρωτευούσης.

Ἦτο πράγματι ἀναγκαία ἡ ἀπόκτησις ἰδιοκτήτων οἰκημάτων, τὰ ὁποῖα, ἐφ' ὅσον θὰ ἀνεγερθοῦν διὰ τοιοῦτον σκοπόν, θὰ προβλέψουν τὴν ἐξυπηρέτησιν ὅλων τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν τῶν Ὑποτομέων. Δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ ἡ ἔλλειψις αὐτὴ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν Ἐκείνου, ὁ Ὁποῖος φροντίζει τόσον διὰ τὴν Ὀργάνωσίν μας. Ἔτσι ἐλπίζεται ἐντὸς τοῦ ἀρξαμένου νέου ἔτους νὰ ἀποπερατωθοῦν μερικὰ ἐκ τῶν προβλεφθέντων ἤδη κτιρίων, ἵνα στεγάσουν τὰς κυριωτέρας ὑπηρεσίας. Οἱ Νέοι μας διὰ τὴν νέαν ταύτην χειρονομίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐχαιρέτησαν ἐνθουσιωδέστατα τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἰδίας των στέγης, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ λειτουργῇ τὸ διηνεκὲς ἐργαστήριον τῆς ἀσκήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος διὰ τὰ μεγάλα Ἐθνικὰ ἔργα, ἅτινα καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ.

ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ ΜΑΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ φύσις παρουσιάζει τοιαύτας καλλονὰς αἵτινες πάντοτε εἵλκυσαν τὴν προσοχὴν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ἐτῶν οἱ ξένοι ἐπισκέπται μας δὲν παύουν ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς πατρίδας των νὰ τὰς περιγράφουν μὲ πραγματικὸν θαυμασμόν. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τοῦ Ὑφυπουργείου τοῦ Τουρισμοῦ ἔχει ἐπιτελέσει ἐθνικὸν αὐτόχρημα ἔργον μὲ τὴν διαφήμισιν διὰ παντὸς τρόπου τούτων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπεικονίσεις των. Ἡ «Νεολαία» ἄρχεται ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιεύουσα τοιαύτας, συνεισφέρουσα οὕτως εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀγάπης τῶν Νέων μας πρὸς τὴν ὡραίαν Πατρίδα μας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἕνα τῶν πρωταρχικῶν σκοπῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

Πυρετώδης ἀπὸ τοῦδε ἤρχισεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡ προετοιμασία ὑφ' ὅλων τῶν Σχηματισμῶν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου. Ἀπὸ ὅ,τι ἠδυνήθημεν νὰ πληροφορηθῶμεν μέχρι τῆς ὥρας, ἡ συμμετοχὴ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν ἑορτασμὸν καὶ τὴν παρέλασιν θὰ ὑπερβῇ εἰς μεγαλοπρέπειαν πᾶν προηγούμενον.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποκρήμνους βράχους τῶν Μετεώρων θεώμενοι ἀπὸ τὸν περίβολον τῆς Μονῆς Βαρλαάμ.

«ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'»

Εἰς τὰς ἐνδόξους μονάδας τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ μας προσετέθη ἀπὸ προχθὲς καὶ νέα ἀξιόμαχος — τὸ ἀντιτορπιλλικὸν «Βασιλεὺς Γεώργιος Α'».

Ἡ ὑποδοχή του, εἰς τὸν Ναύσταθμον, ἐγένετο μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπισημότητος, παρόντων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν τοῦ πολεμικοῦ μας Ναυτικοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὴν προσφώνησίν του, ἐκθέσας τὰς προσπαθείας τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν ὅλων τῶν πολεμικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ Ναυτικοῦ τῆς χώρας, ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως τὴν σημασίαν ποὺ ἀποδίδει εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, χαρακτηρίσας τὴν πρόοδον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς τὴν πλέον χαρακτηριστικήν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ηὐχαρίστησε τοὺς συντελέσαντας εἰς ταύτην ἀξιωματικούς, τονίσας ὅτι «οὐδέποτε τὸ ναυτικόν μας ἦτο εἰς καλυτέραν κατάστασιν ἀπὸ τὴν σημερινήν». Ἐξήγγειλεν ἐπίσης τὴν συνεχιζομένην προσπάθειαν διὰ τὴν σύντομον συμπλήρωσιν τοῦ ὑλικοῦ ναυτικοῦ ἐφοδιασμοῦ μας, ὥστε τοῦτο, ὅταν ποτὲ ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, νὰ συνεχίσῃ τὰ ἔνδοξα αὐτοῦ κατορθώματα. Ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι ποὺ ἠκούσθησαν ἐκ μέρους τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχηγοῦ τοῦ Στόλου, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, κατὰ τὴν τελετὴν ἐκείνην ἐκφράζουν ὅλην τὴν ἐθνικὴν χαράν Του διὰ τὴν προσθήκην τῆς νέας ταύτης ἀξιομάχου μονάδος, ἥτις φέρει καὶ τὸ Ὑψηλόν Του ὄνομα.

«Συγχαίρω τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν διὰ τὴν νέαν πολεμικὴν μονάδα, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε σήμερον καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη, ὅπως σᾶς εἶπεν ὁ κ. Πρωθυπουργός, καὶ εὔχομαι καὶ ἐλπίζω πολλαὶ ἀκόμη».

Ἡ νέα ναυτική μας μονὰς

Τὸ νέον ἀντιτορπιλλικόν μας «Βασιλεὺς Γεώργιος Α'» κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κατάπλου του εἰς Ναύσταθμον.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ

'Από τὸν ἐργάτη μέχρι τὸ βιομήχανο, ἀπὸ τὸν μαθητὴ μέχρι τὸν ἐπιστήμονα, ἀπὸ τὸ ἄτομο μέχρι τὸ ὠργανωμένο σὲ συλλόγους σύνολο κι' ἀπὸ τὸ μικρὸ μαγαζάκι μέχρι τὶς μεγάλες 'Εταιρίες καὶ 'Οργανισμοὺς φτάνει μιὰ φωνή: «Κι' ἀπὸ μᾶς μιὰ ρίζα».

Κι' ἡ προθυμία στὴ συμμετοχὴ αὐτὴ δὲν βγαίνει ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ἐπιθυμία νὰ καλλωπίσωμε τὴν Πρωτεύουσα, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ βαθύτερη αἴσθησι τῆς ἐλλείψεως πρασίνου, ἐλλείψεως φρουρῶν τῆς ὑγείας μας.

'Ο ἀνθρώπινος ὀργανισμός, καὶ ἰδίως τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν σὲ μεγαλοπόλεις, λόγῳ τῶν πολλῶν κατοίκων, τῶν ψηλῶν σπιτιῶν ποὺ κλείνουν τὸν ὁρίζοντα, τῶν μηχανοκινήτων τροχοφόρων καὶ ἄλλων αἰτίων, ἔχει χάσει πολλὰ ἀπ' τὰ συστατικὰ ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν κανονική του λειτουργία.

Νά λοιπὸν μιὰ ἀπ' τὶς αἰτίες τῆς τεραστίας συμμετοχῆς στὴν ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου.

Χρειαζόμαστε τὸ φάρμακο τοῦ καθαρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας στὴν ὁποία ζοῦμε καὶ ἀναπνέουμε. Τὸ ηὕραμε καὶ πρόθυμα ὅλοι ἐκδηλώνουμε ἐμπράκτως πῶς θὰ τὸ προμηθευτοῦμε.

'Ανάμεσα σ' ὅλους ποὺ θὰ φυτεύουν τὰ δένδρα, ἕνα φυτώριο ἀνθρώπινο, ποὺ τὸ ξεφάντωμά του εἶναι ἔργο τοῦ 'Αρχηγοῦ, θὰ ξεχωρίζῃ στὴ χαρούμενη δουλειά. Θἆναι οἱ δέκα χιλιάδες Φαλαγγῖτες τῆς Ε. Ο. Ν. ποὺ θὰ φυτέψουν ἕνα ὁλόκληρο ἄλσος.

'Η ἐξόρμησις αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀκόμη ἐκδήλωσι τῆς συστηματικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς Νεότητος, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ δέχεται μὲ χαρὰ καὶ προθυμία κάθε τι ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ δημιουργήσῃ ἔργα κοινῆς ὠφελείας.

Μ. Δμς.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ νέου σκάφους

'Η Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ «Βασιλέως Γεωργίου Α΄» κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελετῆς.

Στό περιθώριον

ΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Εἶναι γνωστὴ ἡ πολυμερὴς δρᾶσις τῆς «'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολαίας» εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ ἐπίπεδα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη, πρωτοβουλίᾳ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ προσωπικῶς τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου ἐνσαρκοῦντος ἐν παντὶ τὴν ἐθνικὴν ἔφεσιν τοῦ 'Αρχηγοῦ, ἱδρύθησαν καὶ λειτουργοῦν ὑποδειγματικῶς περὶ τὰς 20 νυκτεριναὶ σχολαὶ συντηρούμεναι καὶ παρακολουθούμεναι ὑπὸ τῆς 'Οργανώσεως. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀξία τοῦ ἔργου τούτου, τὸ ὁποῖον, ὡς πληροφορούμεθα, θὰ ἐπεκταθῇ κατὰ πολὺ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐπιθυμίᾳ καὶ τοῦ 'Αρχηγοῦ.

"Ετσι «διδάσκουσα καὶ διδασκομένη» ἡ 'Εθνικὴ Νεολαία θὰ ἀποβαίνῃ ὁσημέραι ὁ παράγων τῆς ἐθνικῆς προόδου, ὅπως τὴν ὡραματίσθη 'Εκεῖνος Ὅστις τὴν ἐμπνέει καὶ τὴν ὁδηγεῖ.

ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΦΟΡΑ

Μὲ εὐχαρίστησι εἴδαμε πῶς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καλλωπιστικὰ δένδρα, ποὺ πρόκειται νὰ φυτευθοῦν στὴν «πράσινη ἐξόρμησι» δὲν ἀπεκλείσθησαν καὶ τὰ καρποφόρα. Ἦτο καιρὸς πιὰ νὰ προσεχτῇ πῶς ἔξω ἀπὸ τὴν σκοπιμότητα ἑνὸς εἰσοδήματος ποὺ θὰ δίδουν εἰς τὰ ταμεῖα τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων δὲν ὑστεροῦν καθόλου ἀπὸ τὰ καλλωπιστικὰ σὲ χάρι καὶ ὀμορφιὰ καὶ σὲ χρωματισμοὺς ἀνθέων καὶ φυλλωμάτων τὶς διάφορες ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Μιὰ δενδροστοιχία ἀπὸ ἀμυγδαλιές, ἀπὸ ἀχλαδιές, ἀπὸ ροδακινιὲς μὲ κατάλληλη ἐναλλαγὴ εἶναι θαῦμα ὁράσεως τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνοίξεως. 'Αλλὰ μαζὶ καὶ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ μιᾶς καλῆς ἀσκήσεως τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κοινοῦ καὶ πρὸς τὸ δένδρον καὶ πρὸς τοὺς καρπούς του....

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Δὲν πρόκειται, βεβαίως, νὰ ἐξάρωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκονομίας καὶ γενικώτερον τῆς ἀποταμιεύσεως. Εἶναι ἀξίωμα: "Οταν ξοδεύῃς ἔστω καὶ μιὰ δεκάρα πάρα πάνω ἀπὸ ὅσα εἰσπράττεις εἶσαι δυστυχὴς ἄνθρωπος. "Αν ὅσα εἰσπράττεις τὰ ξοδεύῃς, δὲν θὰ κάμῃς τίποτα στὴν ζωή σου. Καὶ στὸ πρῶτο τῆς μοίρας κτύπημα, εἶσαι προωρισμένος νὰ δοκιμάσῃς τὴν δυστυχίαν. "Αν ξοδεύῃς λιγώτερα εἶσαι εὐτυχής. 'Εκεῖνο ποὺ σοῦ περισσεύει, ὅσο λίγο καὶ ἂν εἶναι, ἀποταμιευόμενον, θὰ σοῦ σταθῇ παραστάτης σὲ κάθε ἀνάγκη, σὲ κάθε περίστασι. Αὐτὰ ἀσφαλῶς εἶχε ὑπ' ὄψιν του ὁ 'Αρχηγὸς ὅταν διὰ νόμου, τὸν ὁποῖον εἰσηγήθη εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, διηυκόλυνε τοὺς ἐργαζομένους γενικὰ καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς ἐργαζομένους νέους εἰς τὴν ἀποταμίευσιν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκ μέρους τῶν ταχυδρομικῶν ταμιευτηρίων θὰ παρέχεται πᾶσα εὐκολία, θὰ δύνανται νὰ καταθέτουν ἐντόκως ἀπὸ 1 δραχμὴ μέχρι 100.000 δραχμῶν. Οἱ ἐργαζόμενοι νέοι, καὶ ἀπευθυνόμεθα ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς σφριγηλοὺς νέους ποὺ ἀποτελοῦν τὰς μεγάλας φάλαγγας τῆς Ε. Ο. Ν., πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας. Καὶ 2 δραχμαὶ ἀκόμη ἡμερησίως, θὰ εἶναι ἀρκεταὶ νὰ σχηματίσουν ἕνα κεφάλαιον χρήσιμον.

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

Ηταν 'Ιούλιος τοῦ 1913. Στὸ Λιβούνοβο τῆς Βουλγαρίας ἔμενε τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο μας. Ὁ ὀπτικὸς σταθμός του ἔπαιρνε κατάστασι στιγμῆς ἀπὸ τὸ διάμεσο σταθμὸ μεταξὺ γενικοῦ στρατηγείου καὶ μεραρχιῶν, τὴν Πογδορίτσα. Μιὰ εἴδησι βιαστικὴ καὶ μαύρη ἔπρεπε νὰ μεταδοθῇ. Ἡ 4η μεραρχία διέτρεχε κίνδυνο. Ὁ Βασιλῆς στρατάρχης ἔστειλε τὸν ἀγγελιαφόρο ποὺ ἔφερνε καὶ προσωπικὰ τὸ ἄγγελμα στὸ ἐπιτελεῖο του. Ὁ ἕνας ἤτανε ἄρρωστος, οἱ δυὸ ἄλλοι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι. Ὁ Δούσμανης φαίνεται πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ σηκώσῃ σύντομα. Μὰ ὁ νεώτερος, ὁ Γιάννης Μεταξᾶς, πετάχτηκε καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴ γνώμη τοῦ συναδέλφου του, πῆρε μονομιᾶς τὴν ἀπόφασι. Ἔσωσε τὴν 4η μεραρχία ἀπὸ βέβαιη καταστροφή. Τότε ἡ γλήγορή του κρίσι καὶ ἡ πιὸ γλήγορή του ἀπόφασι ἔσωσαν μιὰ μεραρχία! Καὶ τώρα, μιὰ 4η Αὐγούστου, πρὶν ἀπὸ διόμισυ χρόνια, ἔσωσε ἕνα Λαό.

* * *

Γι' αὐτὸ τώρα πιστεύουμε κι' ἐμεῖς ἄσειστα στὸν 'Αρχηγό, στὸν Στρατιώτη. 'Απὸ τὴν πίστι στὸ Ἔθνος μας τὸ μελλούμενο, γεννήθηκε ἡ πίστι μας πρὸς τὸν Ἄνδρα, τὸν Ἕνα, τὸν 'Αρχηγό! 'Απὸ τὴν μεγάλη, σὰν τὰ βράχια γερή μας πίστι γεννιέται καὶ βλαστάνει ἡ σημερινή μας ἐπιμονὴ καὶ θέλησι νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.

Μόνο μ' αὐτὰ μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε στοὺς ξεροὺς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχή, πῶς συνετελέστηκε τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ πῶς ἔχει τόσο πεῖσμα ἡ προσήλωσίς μας πρὸς Αὐτόν.

Ὅταν σήμανε ἐκείνη ἡ 4η Αὐγούστου, ἡ ἱστορική, ὅταν ὁ Λαὸς ταράχτηκε, ὅταν οἱ πρῶτοι μας λόχοι βάδισαν παιδὶ κοντὰ σὲ παιδί, νέος πλάϊ στὸ νέο, ἕτοιμοι νὰ ξεσκιστοῦν γιὰ τὸν 'Αρχηγὸ καὶ τὸ Ἔργο του, ἄρχισε νὰ μιλᾷ στὸ Λαό. Ὄχι ὡς ἐπιδέξιος διπλωμάτης, ὄχι ὡς ἐπιδέξιος πολιτικός: Μίλησε ὁ Ἄνδρας, ὁ Στρατιώτης! Μίλησε Αὐτός, ποὺ πολέμησε στὴν πρώτη γραμμή, ποὺ ἔνοιωσε τὸν πόλεμο πάνω στὸ ἴδιο του τὸ κορμί. Γι' αὐτὸ ὅλα του τὰ λόγια φανερώνουν τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν εἰρήνη. Μίλησε ὁ Ἄνδρας ὁ πονετικὸς πρὸς τὸ Λαὸ τὸν βασανισμένο ἀπὸ τὸν κομματισμό, πρὸς τὸ Λαὸ τὸν ἀφανισμένο, τὸν πεινασμένο, τὸν παραγνωρισμένο, τὸν σκλαβωμένο! Κάθε του λέξι ἔφτασε ὥς τὴν ψυχή, γιατὶ κάθε λόγος του εἶναι εἰλικρίνεια καὶ στοργή.

Μίλησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ αἰωνίου Ἕλληνος καὶ ὅλη ἡ πίστι καὶ ἡ ἐλπίδα ποὺ ζῇ στὸ ἐσωτερικό μας, ξέσπασε κι' ἀνέβηκε ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ποὺ τὴν εἴχανε θάψει κι' ἐλευθερώθηκε μὲ μιὰ συνολικὴ κραυγή: «Ναί, σὲ πιστεύουμε!»

Κι' ἦρθε ὁ Λαὸς κοντά του! Δὲν ἔδωσε ὑποσχέσεις, ἀπήτησε θυσίες! Μὰ τὶς ἀπήτησε τίμια καὶ εἰλικρινὰ σὰν στρατιώτης γιὰ τὴν σωτηρία τῆς πατρίδας. Προσπάθεια καὶ ἐργασία ἤτανε ἡ κινητήριος δύναμι τῆς μηχανῆς, ποὺ ζητοῦσε νὰ βάλῃ ἐμπρός. Καὶ σὰν μαγνήτης, ποὺ χωρίζει τὸ μέταλλο ἀπὸ τὴ σκόνη, σέρνει ἡ ψυχή του κοντά της τοὺς καλλίτερους καὶ τοὺς δυνατούς.

'Απὸ ὅλα τὰ στρώματα ἦλθαν, γιατὶ ἡ φωνή του τοὺς ἀντάμωσε κατάκαρδα, γιατὶ ὁ λόγος του ἐξέφραζε καὶ μορφοποιοῦσε τὸ μυστικό τους αἴσθημα καὶ τὴ λαχτάρα τους. Γι' αὐτὸ ἔγινε ὁ δρόμος των καὶ ἡ θέλησί των. Ξύπνησε μέσα στὴ ψυχή των, ὅ,τι ἔμενε χρόνια καὶ χρόνια κοιμισμένο. Ἔγινε τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ ξύπνησε τὴν κοιμισμένη ὠμορφιά.

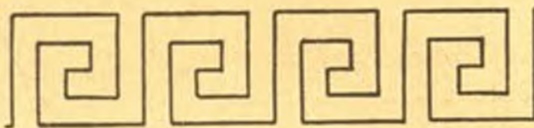
Τώρα ἡ τάσι τοῦ 'Αρχηγοῦ καὶ τῆς ἀκολουθίας του εἶναι νὰ γίνῃ πρᾶξι ἡ λαχτάρα αὐτὴ καὶ ἡ θέλησι. 'Αδιάφορο ἂν θὰ γίνῃ σήμερα ἢ αὔριο. Θέλει νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του καὶ νὰ τὸν κάνῃ περιεχόμενο ὁλοκλήρου τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖό του!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργο καὶ τὸ θαῦμα, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Ἕνα, τὸν Ἄνδρα, τὸν Στρατιώτη, τὸν 'Αρχηγό, ποὺ ξέρει μὲ μεταξένιο τρόπο νὰ χαϊδεύῃ τὴν ψυχὴ τοῦ Λαοῦ του, τὸν Μεταξᾶ, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ στὴ μορφοποιοῦσα ἀλήθεια τῆς ἑλληνικῆς αἰωνιότητος.

Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς οἱ νέοι τὸν νοιώθουμε καὶ τὸν ἀγαποῦμε! 'Αγαποῦμε σ' αὐτὸν τὸν Ἄνδρα, τὸν Στρατιώτη, τὸν Μοναδικόν, τὸν 'Αρχηγόν, τὸν Πατέρα, τὸν 'Εμπνευστήν, τὸν Ὁδηγόν, τὸν Ἄνθρωπον 'Ιωάννην Μεταξᾶν.

Σ. Καρ.

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ὁ Πρύτανις καὶ αἱ Πανεπιστημιακαὶ ἀρχαὶ ἐκάλεσαν τοὺς πρωτοετεῖς φοιτητὰς νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ πρόσκλησίς των θὰ βρῇ ὅσον πρέπει πρόθυμον καὶ ἐνθουσιώδη ἀνταπόκρισιν. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀκράτου ἀτομισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα, ὅπως ἦτο φυσικόν, εἶχεν ὁδηγήσει εἰς τὴν παρακμὴν καὶ τὴν κατάρρευσιν ὁλοκλήρου τοῦ συστήματος τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν θεσμῶν τοῦ ΙΘ´ αἰῶνος, οἱ σπουδασταὶ τῶν ἀνωτάτων σχολῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀλιγώτερον, εἰς ἄλλας Χώρας περισσότερον, ἐδιδάσκοντο νὰ ἐπιδεικνύουν ἕνα εἶδος ἀνεξαρτησίας φρονήματος, τὴν ὁποίαν συχνότατα τὴν ἐξέτεινον, συντελούσης καὶ τῆς νεανικῆς ὁρμῆς, μέχρις ὑπερβολῶν, αἱ ὁποῖαι σήμερα θὰ ἐθεωροῦντο αὐτόχρημα κωμικαί. Ποία ἦτο, πῶς καὶ μὲ ποιὰ ἀποτελέσματα ἐξεδηλοῦτο ἡ ἀνεξαρτησία αὐτή, θὰ μᾶς δοθῇ ἴσως εὐκαιρία νὰ ἱστορήσωμεν ἄλλην φοράν. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ποῦμε τώρα εἶναι, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἁπλῆ καθ' ἑαυτὴν πολιτικῶς καὶ κοινωνικῶς καὶ εὔτακτος ἐν τῇ ἁπλότητί της, μὴ ἔχουσα ν' ἀντιμετωπίσῃ προβλήματα τοῦ ὄγκου καὶ τῆς πλοκῆς τῶν σημερινῶν, ἠμποροῦσε ἀκινδύνως νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὴν Νεολαίαν νὰ παρατείνῃ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς παιδικῆς της ἡλικίας καὶ νὰ παίζῃ σπουδάζουσα. Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἐποχή μας, ἐποχὴ συγκεντρωμένης ἀγρυπνίας τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων. Ἐκ τούτου ἡ προϊοῦσα χρεωκοπία τῶν παλαιῶν μορφῶν καὶ ἡ βαθμιαία ἀντικατάστασις καὶ ἀναμόρφωσίς των, αὐτὴ ποὺ προσδιορίζει τὴν πορείαν τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως, ποὺ καταργεῖ μαζὶ μ' ὁλόκληρον τὸ σύστημα τῶν ἰδεῶν τοῦ φιλελευθερισμοῦ τοῦ ΙΘ´ αἰῶνος καὶ τὸ ὕστατον ἀπόσταγμα τῶν ἰδεῶν τούτων, τὴν κομμουνιστικὴν ἐπιληψίαν.

Ἡ νεότης τοῦ Ἔθνους, καὶ μάλιστα τὸ τμῆμα της ἐκεῖνο, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ ἡγηθῇ αὔριον τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, δὲν ἠμπορεῖ, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρατῆται ἐκτὸς τοῦ κινήματος τοῦ συνόλου τῶν νέων τῆς Χώρας. Δὲν εἶναι ἄλλως τε παρὰ ἕνας τομεὺς μόνον τῆς ὅλης ἐθνικῆς ἀνανεωτικῆς ἐξορμήσεως. Τοῦτο θὰ ἐσήμαινε ἀποποίησιν ἀπὸ μέρους τῆς πανεπιστημιακῆς νεολαίας τοῦ ἡγετικοῦ της ρόλου. Ἡ Ἑλληνικὴ πανεπιστημιακὴ νεολαία δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν στίβον τῆς ἀνανεωτικῆς ἐργασίας, ποὺ συντελεῖται εἰς τὸν τόπον, ὄχι μόνον διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὸν παλμὸν τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους, χωρὶς κίνδυνον «νὰ ἐκκοπῇ καὶ νὰ βληθῇ εἰς πῦρ» κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἔκφρασιν, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ πνευματικὴν ὀντότητα, ἀφοῦ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς λόγου, ὡς σκέψεως, ὡς τέχνης διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲν νοεῖται πνευματικότης. Οἱ σπουδασταὶ εἶναι δυὸ φορὰς Ἕλληνες. Ἕλληνες φύσει λόγῳ αἵματος, λόγῳ κληρονομικότητος, λόγῳ ἱστορικῆς συνεχείας καὶ Ἕλληνες λόγῳ πνευματικῆς κατεργασίας, ὅπως ὀφείλουν νὰ εἶναι ὅλοι οἱ μορφωμένοι ἄνθρωποι. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀνωτάτας σχολὰς πρέπει ν' ἀκουσθοῦν καὶ πάλιν ἐπιμόνως αὐταὶ αἱ ἀλήθειαι, διότι προσφάτως ἐκινδύνευσαν νὰ λησμονηθοῦν. Τόσον, ὥστε κάτω ἀπὸ τοὺς δωρικοὺς κίονας τοῦ προστυλίου ποὺ εἶναι ὅλο φῶς καὶ μέτρον καὶ ἁρμονία, νὰ συνάπτωνται μάχαι γύρω ἀπὸ συνθήματα ζοφερὰ καὶ βάρβαρα, τὰ ὁποῖα ἀποκρούει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν χιλιετηρίδων τῆς ἱστορίας καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ εὐγένεια αὐτῆς τῆς γῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

«Εἶναι ἀκόμη πρόσφατος εἰς τὴν ἀνάμνησιν ὑμῶν ἡ ἀταξία καὶ ἀνωμαλία, ἥτις ἐπεκράτει κατὰ τὰ τελευταῖα ἀκαδημαϊκὰ ἔτη εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν ζωὴν ἐν γένει ἐκ τοῦ διχασμοῦ τῶν φοιτητῶν εἰς ὁμάδας, πολλάκις ἐπιδιωκούσας σκοποὺς ξένους πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἰδίᾳ λόγῳ τῆς καταστρεπτικῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ μερίδος τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου ἡ προσπάθεια προσηλυτισμοῦ τῶν φοιτητῶν εἰς ἀντεθνικὰς καὶ ἀντικοινωνικὰς διδασκαλίας καὶ ἐνεργείας.

Ἀπὸ διετίας καὶ πλέον ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις, ἐπιβαλοῦσα γενικῶς τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν, ἐπέτυχε συγχρόνως τὴν ἑνότητα τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὴν προσήλωσιν αὐτῶν εἰς τοὺς διδακτικοὺς καὶ ἐπιστημονικοὺς σκοπούς, τοὺς ὁποίους καὶ μόνους πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ ἡ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοίτησις.

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὑμᾶς ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου καταβάλλεται ἔντονος καὶ συστηματικὴ προσπάθεια πρὸς ὀργάνωσιν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἡ ὀργάνωσις αὐτή, τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ προσωπικὴν ἀνωτέραν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὅστις ἀποδίδει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς ὑψίστην σημασίαν, καὶ τεθειμένη ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἀρχηγίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου ὡς καὶ τῶν Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. τῶν Πριγκηπισσῶν Φρειδερίκης καὶ Εἰρήνης, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰς γνωστὰς ἐκείνας ὀργανώσεις, ἃς πολιτικαὶ μερίδες ἢ κοινωνικαὶ τάξεις ἄλλοτε ἐπεδίωκον. Ἡ σημερινὴ Ὀργάνωσις ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ συνενώσῃ ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν καὶ νὰ καθοδηγήσῃ ταύτην εἰς τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν.

Ἰδίᾳ οἱ Φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀποτελοῦντες νῦν τὸ πνευματικὸν ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς νεότητος καὶ προωρισμένοι βραδύτερον νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὁδηγοὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Κοινωνίας, ἔχουσι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μετάσχωσιν ἐνεργῶς τῆς Ὀργανώσεως ταύτης.

Τούτου ἕνεκεν ἡ Πανεπιστημιακὴ Σύγκλητος, ἐκτιμῶσα προσηκόντως τὴν σπουδαίαν ταύτην διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, προάγεται νὰ προτρέψῃ ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι, ὅπως σπεύσητε νὰ πυκνώσητε τὰς πανεπιστημιακὰς φάλαγγας ἐγγραφόμενοι εἰς τὰς τάξεις των...».

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ

ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΣΤΙΣ ΚΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

Απὸ τὰ καλλίτερα πράγματα ποὺ μᾶς διδάσκει τὸ σχολεῖο καὶ ἡ ἱστορία μας εἶναι ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς ἀρματωλοὺς καὶ τοὺς κλέφτες. Οἱ ἀρματωλοὶ ἐφύλασσαν τὰ χωριά, οἱ κλέφτες ἦσαν στὰ λημέρια. Μὲ τὸ τέλος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν ἀρματωλοὶ καὶ κλέφτες. Ὁ ταξειδιώτης ὅμως ποὺ περνᾷ χειμῶνα τὴν ὀρεινὴ Θεσσαλία καὶ τὴν ὀρεινὴ Δυτικὴ Μακεδονία θὰ ἰδῇ καὶ θὰ πληροφορηθῇ μὲ ἔκπληξίν του ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὰ ὀρεινότατα χωριὰ τῆς Πίνδου καὶ σήμερα λίγοι ἀρματωλοί. Ἔχουν τὸ ἴδιο ὄνομα καὶ ἐξασκοῦν τὴν ἰδίαν ἐργασία. Φυλάσσουν τὰ χωριά, ὅπως τὰ ἐφύλασσαν καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ τὸ 1821. Τρεῖς-τέσσαρες ἀρματωλοὶ βρίσκονται στὴν Σαμαρίνα, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ δύο-τρία ὑψηλότερα χωριὰ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Σαμαρίνα εὑρίσκεται στὸν Σμόλικα καὶ εἶναι ὁ Σμόλικας ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τῆς ὀροσειρᾶς τῆς Πίνδου καὶ τὸ μέρος περιλαμβάνεται εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Γρεβενῶν. Ἄλλοι δύο-τρεῖς βρίσκονται σὲ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ λίγο χαμηλότερα χωριὰ ποὺ γειτονεύουν μὲ τὴν Σαμαρίνα, στὸ Περιβόλι καὶ στὴν Ἀβδέλλα. Διατηροῦνται ἀκόμη καμμιὰ δεκαπενταριὰ ὡς εἴκοσι ἀρματωλοὶ στὰ ὀρεινότερα χωριὰ τῆς περιφερείας τοῦ Ἀσπροποτάμου, εἰς τὰς ἐπαρχίας Τρικκάλων καὶ Καλαμπάκας.

Αὐτοὶ εἶναι ὅσοι ἀρματωλοὶ ἔχουν μείνει ἀπὸ τὰς χιλιάδας ποὺ ἦσαν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὸ ὄρος Γράμμος εἰς τὰ σύνορα Ἠπειρο-Μακεδονίας καὶ Ἀλβανίας μέχρι τοῦ Ταινάρου, εἰς τὸ τέρμα τῆς στεριανῆς Ἑλλάδος.

Πολὺ σκληρὴ ὅμως εἶναι ἡ ζωὴ τῶν σημερινῶν ἀρματωλῶν. Μονότονη καὶ μοναχική. Περνοῦν τρεῖς καὶ τέσσερις καὶ πέντε μῆνες καὶ βρίσκονται κλεισμένοι στὸ χωριὸ ἀνάμεσα στὰ χιόνια, χωρὶς νὰ βλέπουν ἄλλον ἄνθρωπο. Τὰ χιόνια ἀνεβαίνουν σὲ ὕψος ἕνα καὶ δυὸ μέτρα καὶ αὐτοὶ πρέπει διαρκῶς νὰ τροφοδοτοῦν τὸ τζάκι μὲ ἀφθονώτατα ξύλα, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ μείνουν κόκκαλο. Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των οἱ χαμηλὲς πέτρινες στέγες λυγοῦν πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ χιόνι. Εἶναι ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ ἀφίνουν καὶ κάθε τόσο τὸ σπίτι καὶ νὰ κάνουν μιὰ περιπολία, μὲ τὸ ὅπλο στὸν ὦμο, στὸ ἐρημικὸ χωριό. Μὲ μεγάλη δυσκολία μποροῦν νὰ ἀνοίξουν δρόμο ἀπὸ τὸ χιόνι. Σφυρίζουν δὲ βάζοντας τὰ δάχτυλα στὸ στόμα καὶ περιμένουν νὰ ἀκούσουν τὸ σφύριγμα τοῦ ἄλλου ἀρματωλοῦ ποὺ φυλάσσει στὴν ἄλλη συνοικία.

Τὰ χωριὰ αὐτὰ ἀδειάζουν τελείως τὸν χειμῶνα. Δὲν μένει οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ζῶον. Φεύγει ὁ κόσμος, ποὺ εἶναι ἄλλοι κτηνοτρόφοι, ἄλλοι ἀγωγιάτες, ἄλλοι ὑλοτόμοι, ἄλλοι ὑφαντουργοί, ἄλλοι τσαρουχάδες καὶ τσαγκαράδες, ἄλλοι μαγαζάτορες, ἄλλοι ξυλουργοὶ καὶ κατεβαίνουν στοὺς κάμπους. Μετὰ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐλάχιστοι βρίσκονται στὰ χωριά. Εἰς τὰ μέσα Νοεμβρίου οὔτε ἕνας, ἔξω ἀπὸ τοὺς ἀρματωλούς. Ἡ ζωὴ στὰ ὀρεινότατα αὐτὰ χωριά, ποὺ ἐπὶ πέντε μῆνες εἶναι ἀποκλειστικῶς σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι, εἶναι ἀδύνατος. Δὲν ὑπάρχει δὲ οὔτε γεωργία, οὔτε ζῶα μποροῦν νὰ βοσκήσουν. Οἱ κάτοικοι κατεβαίνουν μὲ τὰ ζῶα των, σχηματίζοντες μακρὰ καραβάνια, στὴν πόλι τῆς Κοζάνης, στὰ Γρεβενά, στὰ Σέρβια, στὴ Λάρισα, στὴν Καλαμπάκα, στὰ Τρίκκαλα, στὴν Ἐλασσῶνα. Ἄλλοι τραβοῦν μακρύτερα. Φθάνουν ὡς τὸ Βελεστῖνο καὶ ὡς τὸν Βόλο, καὶ ἄλλοι πηγαίνουν πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά, τὴν δυτική, τῆς Πίνδου. Φθάνουν ὡς τὴν Ἄρτα, ὡς τὴν Φιλιππιάδα, ὡς τὴν Πρέβεζα, ὡς τὰ Γιάννενα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ χωριὰ μέρος κατεβαίνουν καὶ ξεχειμάζουν καὶ στὰ μέρη τοῦ Βάλτου καὶ Ξηρομέρου καὶ πιὸ κάτω ἀκόμη. Ἔρχονται καὶ μένουν στὸν Καρβασαρᾶ, στὸ Ἀγρίνι στὸ Μεσολόγγι. Κάμποσοι περνοῦν περνοῦν καὶ τὸν Κορινθιακὸ καὶ κατασταλάζουν στὴν Πάτρα. Καὶ ἄλλοι φθάνουν ὡς τὰς Ἀθήνας.

Εἶναι ἐργατικώτατοι, εὐφυέστατοι καὶ προοδευτικώτατοι. Ὑπέροχοι ἄνθρωποι. Ἰδιοφυΐαι εἰς τὴν τέχνην, εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὰ γράμματα. Μυρμήκια ἐργατικώτατα. Γι' αὐτὸ τὰ σπίτια των εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πράγματα. Ἰδίως ἀφθονώτατα εἶναι τὰ κάθε εἴδους μάλλινα ὑφάσματα τοῦ ἀργαλειοῦ, ποὺ τὰ ὑφαίνουν αἱ γυναῖκες, παλαιότερα δὲ ποὺ τὰ ὕφαιναν οἱ ἄνδρες.

Ποιὸς νὰ φυλάξῃ ὅμως τόσο πλοῦτο ἀπὸ τοὺς κλέφτες, ποὺ μόλις ἐμαλάκωνε λίγο ὁ καιρὸς ἤρχοντο μὲ μουλάρια καὶ ἄλογα νὰ ἀδειάσουν τὰ πλούσια ἔρημα χωριά;

Γι' αὐτὸ ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν μέχρι σήμερα οἱ ἀρματωλοί. Εἶναι ὑπολείμματα τῶν παληῶν. Πολλοὶ ἔχουν καὶ τὰ ἐπίθετα ἀκόμη γνωστῶν παλαιῶν ἀρματωλῶν. Τοὺς διορίζει τὸ χωριὸ νὰ φυλάγουν τὸν τόπο. Ἔκαναν δὲ μέχρι τοῦ 1912 καὶ μάχας ἀληθινὰς κατὰ τῶν ἐπιδρομέων ἀπὸ ἄλλα χωριά, ποὺ ἐσχημάτισαν συμμορίας καὶ ἤρχοντο νὰ πατήσουν τὰ ἔρημα αὐτὰ μέρη. Μποροῦσε δὲ νὰ εἰδοποιηθοῦν, ἂν ἐτύχαινε ἀνάγκη, καὶ οἱ ἀρματωλοὶ τῶν γειτονικῶν χωριῶν γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἄμυνα. Ἔπρεπε νὰ μὴ π α τ η θ ῇ τὸ χωριό. Πολλὲς φορὲς ἐθυσίαζαν καὶ τὴν ζωήν των. Αἱ μάχαι δὲ αὐταὶ ποὺ ἔδειχναν τὴν γενναιότητα τῶν ἀρματωλῶν ἔδιναν ἀφορμὴ κατόπιν νὰ γίνουν δημοτικὰ τραγούδια, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τὴν πρὸ τοῦ 1821. Ὑπάρχουν δὲ τέτοια δημοτικὰ τραγούδια καὶ τραγουδοῦνται εἰς τὴν ὀρεινὴ Θεσσαλία καὶ εἰς τὴν ὀρεινὴ Δυτικὴ Μακεδονία, ποὺ ἔγιναν πρὸ εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα ἐτῶν.

Σήμερα τὸ Κράτος, ποὺ τόσο μεριμνᾷ γιὰ τὴν καλλιτέρευσι τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων καὶ τῶν πιὸ ἀπομεμακρυσμένων καὶ ὀρεινῶν τμημάτων, ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ κεφαλαιώδη του προγράμματα καὶ τὴν ὁδοποιΐα. Δὲν θὰ ἀργήσῃ πολὺ νὰ φθάσῃ αὐτοκίνητο ὡς τὴν ὀρεινὴ Σαμαρίνα καὶ ὡς τὰ χωριὰ τοῦ Ἀσπροποτάμου. Ἡ Πίνδος θὰ δαμασθῇ. Ἡ ὁδοποιΐα εἰς τὰ μέρη αὐτὰ θὰ ἀλλάξῃ τὴν μορφή των. Τότε ἕνα μέρος τῶν κατοίκων θὰ μένῃ καὶ τὸν χειμῶνα καὶ δὲν θὰ χρειάζωνται πλέον νὰ ὑπάρχουν ἀρματωλοί. Καὶ τότε θὰ εἶναι μόνον εἰς τὴν ἱστορία. Ὡς σήμερα ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη λιγοστοί. Ἀλλὰ αὐτὸ μόνον ὅσοι ἐταξείδευσαν εἰς τὰ ὀρεινότατα ἐκεῖνα χωριά, ποὺ εἶναι εἰς ὕψος ἐπάνω ἀπὸ χίλια μέτρα, εἶχαν τὴν ἀφορμὴ νὰ τὸ μάθουν.

Κ. Φαλτάϊτς

ΜΙΚΡΕΣ ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
1. Μία λίτρα αἵματος πόσην ποσότητα αἱμογλομπίνης περιέχει;	1. Ἑκατὸν τριάκοντα γραμμάρια περίπου.
2. Ἐπὶ πόσης ἐκτάσεως γῆς ἀσκεῖται ἡ πολιτικὴ δύναμις τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας;	2. Ἐπὶ 34.834.400 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.
3. Ἐπὶ πόσου πληθυσμοῦ ἀσκεῖται ἡ πολιτικὴ δύναμις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν;	3. Ἐπὶ 129.257.000 κατοίκων.
4. Πόσες κάμπιες χρειάζονται σ' ἕνα μελισσοφάγο γιὰ νὰ ἀναθρέψῃ τοὺς νεοσσούς του;	4. Σαράντα πέντε χιλιάδες.
5. Πόση ποσότης αἵματος κυκλοφορεῖ ἡμερησίως μέσα σ' ἕνα πνεύμονα;	5. Δέκα χιλιάδες λίτρες.
6. Ποία εἶναι ἡ ἔκτασις τῆς Ἀργεντινῆς;	6. Δύο ἑκατομμύρια ἑπτακόσιες ἐνενῆντα ἑπτὰ χιλιάδες ἑκατὸν δέκα τρία τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.
7. Πόσες ὧρες πρέπει νὰ κοιμᾶται κανείς, κατὰ μέσον ὅρον, τὸ 24ωρον;	**7. Ὀκτὼ ὧρες.**

Ο ΖΑΠΠΑΣ

ΚΑΙ Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ

Ο 'Αλῆ πασᾶς ἦταν κυρίαρχος τῆς Ἠπείρου. Οἱ πασᾶδες τοῦ Ἀργυροκάστρου, τοῦ Δελβίνου καὶ τοῦ Γαρδικιοῦ ἔχουν κατατροπωθῆ καὶ τὸ αἷμα ρέει στὰ Γιάννενα ἄφθονο. Ἑκατοντάδες - ἑκατοντάδες οἱ Μουσουλμᾶνοι, ποὺ δὲν ὑποτάχθηκαν στὸν Τουρκαλβανὸ δυνάστη, σφάζονται μὲ πομπὴ καὶ παράταξι μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἴδιου τοῦ Τεπελενλῆ.

Εἶναι τὸ 1813. Ὁ 'Αλῆς ἔχει τὰ πάντα καθυποτάξει μὲ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν πανουργία του. Καὶ ὁ Θεὸς Ἄρης σκορπίζει ἀκόμη τὸ θάνατο στὶς ἠπειρωτικὲς ρεματιές. Οἱ μάχες ἐξακολουθοῦν πάντα...

Παρ' ὅλα αὐτά, ἄφοβο, ἀτρόμητο, ἕνα λεβεντόκορμο Ἠπειρωτάκι, 13 περίπου χρονῶν, ἀνεβοκατεβαίνει στὶς ἠπειρωτικὲς πλαγιές. Ἔρχεται ἀπὸ τὸ Λάμποβο καὶ τραβάει ὁλόϊσα πρὸς τὰ Γιάννενα... Ἔμαθε στὸ χωριό του πὼς ὁ 'Αλῆ πασᾶς χτυπάει τοὺς Τούρκους καὶ πηγαίνει νὰ τοῦ προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες του...

Μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, φθάνει στὸ σεράγι τοῦ 'Αλῆ καὶ ζητάει νὰ τὸν δῆ... Στὴν ἀρχὴ οἱ φρουροὶ τὸν κυττάζουν μὲ περιφρόνησι· τὸν διώχνουν. Μ' αὐτὸς δὲν ὑποχωρεῖ. Ἐπιμένει.

— Τί θέλεις, ὀρέ, τὸν ρωτοῦν.

— Νὰ γίνω στρατιώτης τοῦ 'Αλῆ πασᾶ.

Τὸ λένε ἀμέσως στὸν ἀφέντη τους κι' ὁ 'Αλῆς τὸν δέχεται!

— Πῶς σὲ λένε, ὀρὲ ζαγάρ', τὸν ρωτάει ὁ 'Αλῆς.

— Βαγγέλη Ζάππα, ἀπὸ τὸ Λάμποβο. Ἦρτα νὰ πολεμήσω κοντά σου...

Καὶ ὁ 'Αλῆς παίρνει τὸν νεαρὸ Ζάππα στὴν ὑπηρεσία του, στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀνακτόρων του, φρουρὸ καὶ στρατιώτη του...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀρχίζει ἡ σταδιοδρομία τοῦ Βαγγέλη. Μπῆκε στὸ μεγάλο σχολεῖο, ποὺ λέγεται στρατός, ὅπου ἀναγκαστικὰ καθένας μαθαίνει χίλια δυὸ πράγματα... Ἀπὸ τὸ ἁπλὸ σκάψιμο τοῦ ταμπουριοῦ ἴσα μὲ τὰ γιατροσόφια στὶς λαβωματιὲς τοῦ πολέμου καὶ στὶς ἀρρώστειες, τὰ κρυώματα ποὺ παίρνουν οἱ στρατιῶτες στὰ χιονισμένα βουνά. Ἔτσι ὁ στρατὸς στάθηκε σχολεῖο περίφημο γιὰ τὸ Βαγγέλη Ζάππα.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια ὑπηρέτησε κοντὰ στὸν 'Αλῆ πασᾶ. Πολέμησε ἀντρίκεια κοντά του τὸ λεβεντοπαιδο τοῦ Λάμποβου, ὅταν τὰ σουλτανικὰ στρατεύματα πολιορκοῦν τὸν Ἀντάρτη τῆς Ἠπείρου. Ὅταν οἱ Σουλιῶτες συμμαχοῦν μὲ τὸν 'Αλῆ, ὁ Βαγγέλης γίνεται πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Μάρκου Μπότσαρη. Ὅταν τὸ Σοῦλι πολιορκῆται ὁ Βαγγέλης Ζάππας ἐκστρατεύει μὲ τὸν Μαυροκορδᾶτο γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴ λύσι τῆς πολιορκίας. Ὁ Βαγγέλης ἔχει πιὰ ἐξελιχθῆ σὲ σπουδαῖο πολεμιστή. Στὴ συνείδησί του δὲν ὑπάρχει πλέον ἄλλο καθῆκον: ὁ πόλεμος, ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Ἐλευθερία, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν σκλάβων...

Οἱ Τοῦρκοι ἀρχίζουν ἀντίποινα... Ὁ Ζάππας δὲν λογαριάζει τὴ μικρή του περιουσία, οὔτε τὸ φτωχικὸ πατρικὸ σπίτι του. Μὰ λατρεύει τὴ μάννα του, τὴ Σώτειρα. Τὴν ἀγαπάει ὅσο καὶ τὴν Ἑλλάδα. Κι' οἱ Τοῦρκοι ποὺ τὸ ξέρουν δημεύουν τὴν περιουσία του καὶ συλλαμβάνουν τὴ μάννα του καὶ τὴν φυλακίζουν στὸ Νησὶ τῶν Ἰωαννίνων.

Ὁ Ζάππας στενοχωριέται γιὰ τὴν κακοπάθεια τῆς μητέρας του, μὰ δὲν συμβιβάζεται μὲ τοὺς ἐχθρούς του. Μιὰ μάννα ἄλλη, ἡ Ἑλλάς, τοῦ ζητεῖ τὶς ὑπηρεσίες του. Καὶ πολεμάει. Πολεμάει ἀδιάκοπα δίπλα στὸν Πανουργιᾶ, στὸν Ὀδυσσέα, στὸν Νοταρᾶ, στὸν Κολοκοτρώνη, στὸν Καραϊσκάκη, στὸ Γκούρα. Προσφέρει ἔτσι κι' αὐτὸς τὶς δικές του δυνάμεις γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλὰς Κράτος ἐλεύθερο. Καὶ τότε ἡ Μεγάλη του Μάννα, ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα, ἀναγνωρίζει τοῦ Ζάππα τὶς ὑπηρεσίες.

Καὶ τοῦ δίδει βαθμοὺς — ταξιάρχη — μισθούς, χωράφια, ὅπως σ' ὅλους τοὺς πολεμιστάς. Ὁ Ζάππας ὅμως δὲν δέχεται τίποτα ἀπὸ ὅλ' αὐτά! Δὲν θέλει πληρωμή. Τοῦ ἀρκεῖ ἡ ἱκανοποίησις πὼς ἔκαμε τὸ καθῆκον του πέρα ὡς πέρα καὶ δὲν τὸν απασχολεῖ ἂν θὰ ἔχη ἢ ὄχι νὰ ζήσῃ... Καὶ φεύγει γιὰ τὴν Μακεδονία, ποὺ τουρκοκρατεῖται... Στὴ Βέρροια προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὸν ἐμπειρικὸ γιατρό! Στὰ πεδία τῶν μαχῶν ἔμαθε τὴν ἰατρικὴ καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν ἐξασκήσῃ. Μὰ οἱ λογαριασμοὶ μὲ τοὺς κρατοῦντας στὴ Βέρροια δὲν ἔχουν ἀκόμη καθαρισθῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀγώνων. Καὶ ὁ Ζάππας δὲν ἔπαψε νὰ μισῆ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους κτύπησε ἀλύπητα. Κι' ἔτσι ἐγκαταλείπει στὰ 1837 τὴν Βέρροια καὶ φεύγει γιὰ τὸ Βουκουρέστι. Ἐκεῖ κάνει τὸν χειροῦργο ἰατρό. Μὰ τὸν παληὸ στρατιώτη δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἔρχεται σὲ συνεννόησι μὲ τὰ ἑλληνικὰ μοναστήρια τῆς Ρουμανίας, νοικιάζει κτήματα κι' ἐπιδίδεται σὲ γεωργικὲς ἐργασίες. Καλεῖ κοντά του καὶ τὸν ἐξάδελφό του, τὸν Κωνσταντῖνο Ζάππα, καὶ συνεργάζονται. Πετυχαίνουν στὴ δουλειά τους καὶ νοικιάζουν περισσότερα κτήματα. Σιγὰ - σιγὰ ἀγοράζουν δικά τους καὶ γίνονται τσιφλικοῦχοι... Θησαυρίζουν...

Ἀλλὰ γιατί; Δὲν θὰ ἔπρεπε τοὐλάχιστο νὰ δημιουργήσουν μιὰ οἰκογένεια, νὰ κάμουν παιδιὰ καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν τὴν τεραστία περιουσία τους;

— Ὄχι, συμφωνοῦν καὶ οἱ δύο. Δὲν θὰ παντρευτοῦμε. Θὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν Μεγάλη μας Μάννα, τὴν Πατρίδα μας, τὴν γλυκειά μας Ἑλλάδα. Σ' αὐτὴν θ' ἀφήσωμε τὴν περιουσία μας...

Καὶ ὁ Ζάππας στὸ Βουκουρέστι ὁραματίζεται μιὰ νέα Ἑλλάδα καὶ πιστεύει πὼς αὐτὴ θὰ γίνῃ καλλίτερη ἂν ἀναβιώσουν τὰ Ὀλύμπια. Βλέπει — διὰ τὴν ἐποχήν του — νὰ συγκεντρώνεται στὰς Ἀθήνας αὐτὴ τὴ φο-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 552)

Γενικὴ ἄποψις τοῦ Ζαππείου ἀπὸ ἀεροπλάνου

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιία

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινό. Οὔτε πνοούλα δὲ φυσοῦσε καὶ στὴ γαληνεμένη θάλασσα πέρα φαινόταν ἕνα πολεμικὸ καράβι ν' ἀρμενίζη. Εἶχε μαζέψει τὰ πανιὰ μὰ ἀπὸ τὴ γοργὴ κίνηση τῶν κουπιῶν κι ἀπὸ τὴν καρένα σχηματίζονταν πίσω του ἕνα δρομάκι κάτασπρο σὰν ἀνθοσπαρμένο.

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου σφίγγεται κάτι τέτοιες στιγμές. Θαρρεῖς πὼς οἱ φροντίδες καὶ ὁ θόρυβος τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ ἕνα ὄνειρο ποὺ κρύβεται βαθιὰ μέσα της, μὲ τρόπο ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ ὑποψιαστῇς καὶ τὴν ὕπαρξή του... Μὰ ὅταν ἡ σκέψη καὶ ἡ φύση ὁλόγυρα ἡσυχάσουν, ξαφνικὰ πετιέται ἀπάνω τ' ὄνειρο, σὰ νησάκι μαγικὸ λουσμένο σὲ ρόδινη κατάχνια... Μιὰ μουσικὴ κρουσταλένια, γλυκιὰ ξεχύνεται ποὺ σὲ θλίβει... γιατὶ νοσταλγεῖς κάτι ἀόριστο καὶ ἄφταστο... μιὰ πατρίδα μακρινή, νὰ ποῦμε, ποὺ ὡς τόσο δὲ γνώρισες ποτέ σου.

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος μὲ τὸ μέτωπο κολλημένο στὸ τζάμι κοίταζε ὥρα τώρα ἀμίλητος κι' ἀλλοπαρμένος. Ξαφνικὰ ἕνα βαθὺς ἀναστεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη του' μὰ τὴν ἴδια στιγμή, σὰν νάκαμε κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε, γύρισε καὶ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ἀνήσυχη ματιὰ πίσω του. Ὁ Γρηγόρης ἀπόρησε. Γελάστηκε ἢ μήπως τὰ μάτια τοῦ καλόγερου ἦσαν δακρυσμένα; Γιατὶ ἔλαμπαν ὑγρὰ μὲ μιὰν ἔκφραση ἀνθρώπινου πόνου ποὺ ποτὲς ἄλλοτε δὲν εἶχε παραπατήσει.

Ποιὸς ξέρει τί θύμησες ξύπνησαν στὸ νοῦ τοῦ ἀποτραβηγμένου ἀπὸ τὴ ζωὴ ἀνθρώπου; Μήπως κι' ὁ Γρηγόρης δὲν ἔνοιωθε νὰ τοῦ βαραίνη τὸ στῆθος μιὰ ἀνεξήγητη ἀνησυχία;

Πόσο θἄθελε νὰ τὸν πλησιάση καὶ νὰ τοῦ πῆ δυὸ λέξεις μονάχα: «Μὴ στενοχωριέσαι» καὶ κεῖνος ποὺ ἦταν τόσο σοφὸς θὰ καταλάβαινε βέβαια πὼς μιὰ παιδικὴ καρδιὰ ζεστὴ καὶ ἁγνὴ τοῦ πρόσφερε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ φιλία της.

Ὡς τόσο ὁ πάτερ Εὐτύχιος μάζεψε τὰ φρύδια καὶ εἶπε ξερὰ κι ἀπότομα:

— Τί χαζεύεις τώρα; Δὲν πᾶς καλύτερα νὰ παίξης;

Ὁ Γρηγόρης ἔσκυψε τὸ κεφάλι σὰ νὰ δέχτηκε ἀπροσδόκητο χτύπημα καὶ χωρὶς νὰ πάρη ἀνάσα, τρέχοντας κατέβηκε στὸν περίβολο.

Μερικὲς στιγμὲς ἕνα ἀσήμαντο ἐντελῶς περιστατικὸ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀναστατώση... Θαρρεῖς, πὼς γύρω μας ἔχουμε χτίσει ἕνα φρούριο μὲ πύργους καὶ βίγλες ξάγναντες, γιὰ νὰ προφυλαγόμαστε ἀπὸ τὶς προσβολὲς καὶ τ' ἄστοχα λόγια τῶν ἄλλων. Μὰ ἔρχονται ὧρες ἀγάπης ποὺ οἱ φύλακες κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ πόστα τους, οἱ πόρτες ἀνοίγουν γιὰ νὰ χυθῆ μέσα στὸ σκοτεινὸ περίβολο ἡ πνοούλα τῆς ἄνοιξης... ἔρχονται ὧρες ποὺ δὲν τὸ περιμένουμε κι ἕνας λόγος πικρὸς ἢ ἀδιάφορος ἀπὸ κάποιον ποὺ τοῦ προσφέρουμε χωρὶς ἐπιφύλαξη κ' ὑστεροβουλία τὴ φιλία μας, προχωρεῖ ὡς μέσα στὸ κάστρο τῆς καρδιᾶς μας, νὰ ποῦμε, καὶ μᾶς πληγώνει ἀξέχαστα' κι ὅσο πιότερο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς εἶναι ἀγαπητός, τόσο βαθύτερη καὶ βασανιστικότερη εἶναι ἡ πληγή.

«Νὰ παίξη; Πῶς νὰ παίξη μέσα στοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς μαντρότοιχους;» ἀναρωτήθηκε καὶ δάκρυα χοντρὰ κρεμάστηκαν στὰ ματόκλαδά του.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν μονάχα ξέσπασμα. Νά, ποιὰ ἦταν ἡ πραγματική, ἡ βαθύτερη αἰτία:

Ἀπὸ καιρὸ στὴν ψυχὴ τοῦ Γρηγόρη εἶχε γίνει παράξενη ἀλλαγή. Ἔφταιγε βέβαια ὁ πένθιμος ἀγέρας τοῦ μοναστηριοῦ... οἱ ἀμίλητοι καλόγεροι ποὺ ἀπόφευγαν καὶ νὰ τὸν κοιτάξουν ἀκόμα, γιατὶ βυθισμένοι στὸν ἑαυτό τους, πρόσεχαν, θαρρεῖς, καὶ περίμεναν κάτι μυστηριῶδες καὶ φοβερὸ νὰ συμβῆ μέσα τους, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή... κάτι ἀπ' ὅπου θὰ κρεμόταν ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου!

Ἔφταιγε ἀκόμα ἡ μοναξιά' θαύμαζε βέβαια κι ἀγαποῦσε τὸν πάτερ Εὐτύχιο, μὰ ἡ ἀγάπη του ἐκδηλωνότανε μ' ἕναν σεβασμὸ κουραστικό. Τὸ ἐπιβλητικὸ ὕφος του, δὲν ἔδωσε ποτὲ στὸ Γρηγόρη τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἐμπιστευτῆ ἕνα σχέδιο του μελλοντικό, ἕνα ὄνειρο, μπορεῖ καὶ ἀνόητο ποὺ σβήνει σὰ σαπουνόφουσκα, λάμπει ὅμως μὲ γοητευτικὰ χρώματα μπροστὰ στὰ παιδικὰ μάτια καὶ δίνει ἀνάταση στὴν ψυχή. Ὁ Ἀθανάσιος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πῆγε στὸ μοναστήρι, σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἄλλαξε. Ἐκεῖ κάτω, στὸν κάμπο τῆς Καππαδοκίας ποὺ ποτίζει ὁ Σάρος, ἦταν ἀνοιχτόκαρδος καὶ γελαστὸς πάντοτε' διηγόταν ἀστεῖες ἱστορίες κ' ἔκανε φάρσες στοὺς στρατιῶτες καὶ στοὺς δούλους ποὺ μαζεύονταν γύρω του. Τώρα ἔγινε λιγόλογος καὶ σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση κι αὐτὸς πὼς κάτι ἔψαχνε ν' ἀνακαλύψη μέσα του.

Ἕνα πολεμικὸ καράβι ἐφάνηκε ἀπὸ μακριὰ ν' ἀρμενίζη.

Νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι; Τὸ δάσος ἀλήθεια καὶ πιὸ κάτω ἡ θάλασσα τὸν καλοῦσαν... Ἔπειτα οἱ βουνοπλαγιὲς ποὺ ἀνέβαιναν ἀπότομα καταπράσινες, γεμᾶτες σπηλιές.. Τί κόσμος ἄγνωστος, ὅλο ἐκπλήξεις γιὰ μιὰ παράτολμη καρδιὰ ποὺ διψοῦσε περιπέτειες! Ποτὲ ἴσως κουρασμένος ὁδοιπόρος ποὺ τὸν φλογίζει ἡ δίψα καὶ τὸν τυφλώνει τὸ λιοπύρι, δὲν ἀντίκρυσε μὲ περισσότερη λαχτάρα τὴν κλειστὴ σιδερωμένη πόρτα βαθίσκιωτου περιβολιοῦ, ἀπ' ὅπου ἀναδίνεται τὸ μουρμούρισμα δροσερῆς πηγῆς.

Ὡς τόσο ὁ πορτάρης εἶχε αὐστηρὴ διαταγή: «Θὰ βγαίνουν μονάχα ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀνάγκη νὰ βγοῦν γιὰ δουλειά».

Καὶ βέβαια τὰ χρόνια ἦσαν δύσκολα. Οἱ Σαρακηνοὶ μὲ τὰ γοργά, μικρὰ τρεχαντήρια τους μπορεῖ νάχαν ἀράξει — ποιὸς ξέρει — σ' ἀπόμερο ἀραξοβόλι τὴ νύχτα... νὰ παραμόνευαν σκαρφαλωμένοι στὰ δέντρα ἢ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ξαφνικὰ νὰ χυθοῦν σὰ λύκοι πεινασμένοι ἀπάνω στὴ λεία τους. Οἱ συνοικισμοὶ τῶν ψαράδων καὶ τὰ χωριὰ καὶ οἱ πολιτεῖες ἀκόμα οἱ παραθαλάσσιες κοιμῶνταν, νὰ ποῦμε, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἔννοια. Καὶ τί ἔκανε λοιπὸν ὁ αὐτοκρατορικὸς στόλος; Τὰ γοργὰ χελάνδια καὶ οἱ πάμφυλοι[1] καὶ οἱ περήφανοι δρόμονες μὲ τοὺς σίφωνας[2] ποὺ σὰν τεράστια χάλκινα σπειρωτὰ φίδια, τέρατα σωστὰ τῆς Ἀποκάλυψης, ξερνοῦσαν ὁλοῦθε τὸ ὑγρὸν πῦρ; Καὶ στὴ βολικότερη ἀκόμα περίσταση, ὅταν βρίσκονταν δηλαδὴ κοντὰ καὶ ἦταν μπορετὸ νὰ εἰδοποιηθοῦν μὲ συνθηματικὲς φωτιές, ὡς ποὺ νὰ φτάσουν τὰ χοντρὰ τοῦτα καράβια, οἱ κουρσάροι εἶχαν τελέψει τὴ δουλειά τους καὶ μονάχα δυνατὰ ἀσκημένα μάτια ναυτικοῦ θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ ξεχωρίσουν τὰ μαῦρα πανιά τους στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ Γρηγόρης εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα σύντροφο τῆς ἡλικίας του ποὺ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ αἰσθάνεται σὰν κι αὐτόν, ποὺ νὰ κοιτάζη ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ μέλλον γεμᾶτος περιέργεια κι ἀνυπομονησία νὰ μάθη ποιὰ μυστικὰ τὸ κρύβει. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα σύντροφο πι-

στό, γιὰ νὰ μπῇ μαζί του στὸ μαγικὸ παλάτι τῆς ζωῆς. Νά το κιόλας ποὺ λάμπει μπροστά του μὲ τὶς ἀψιδωτὲς μαρμάρινες κολόνες του, μὲ τοὺς χρυσοὺς τρούλλους καὶ τὰ πολύχρωμα ψηφιδωτά του... τα συντριβάνια γράφουν στὸν ἀέρα τρέμουλες καμπύλες, φωτεινές, ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα δέντρα, ποὺ σκορποῦν μεθυστικὲς μυρουδιὲς στὸν ἀνοιξιάτικο ἀγέρα.

Τί σχέση μποροῦσε νάχη αὐτὸς μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔκλειναν πεισματικὰ τὴν πίσω πόρτα σιωπηλοὶ κι ἀπογοητευμένοι;

Κάποιος ἄλλος ἴσως στὴ θέση του θάνοιωθε τὴν πίκρα αὐτὴ τῆς μοναξιᾶς σὰν παράπονο κρυφὸ ποὺ μὲ τὸν καιρὸ θάσβυνε μέσα του... Ὁ καιρός, βλέπετε, ἀλλάζει τοὺς ἀδύνατους χαρακτῆρες ἀκριβῶς γιατὶ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη ν' ἀντισταθοῦν καὶ εἴτε γιὰ καλό, εἴτε γιὰ κακό, τοὺς ἀφομοιώνει μὲ τὸ περιβάλλον.

Μὰ ὁ γιὸς τοῦ Ἰωάννη Κομιτᾶ εἶχε στὶς φλέβες του ἁψὺ Ἀκριτικὸ αἷμα ὅλο περηφάνεια καὶ πεῖσμα· ἔφτασε ἕνα ἀσήμαντο περιστατικό, δυὸ λόγια ποὺ εἰπώθηκαν σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμὴ γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ἡ συγκρατημένη στενοχώρια του.

Νά τον τώρα ποὺ δαγκώνει τὶς σφιγμένες γροθιές του καὶ κοιτάζει ὁλοῦθε σὰν τ' ἀγρίμι ποὺ κυνηγημένο στὸ πυκνὸ δάσος δὲ βλέπει καμμιὰ διέξοδο.

— Ἄχ! νὰ μποροῦσα νὰ σκαρφαλώσω στὴν κορφὴ τοῦ μαντρότοιχου καὶ κεῖθε μ' ἕνα πήδημα νὰ βρεθῶ ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ νὰ φύγω... νὰ φύγω τρέχοντας ὅσο βαστοῦν τὰ πόδια μου!...

«Καὶ γιατὶ ὄχι;» ἀναρωτήθηκε ξαφνικά.

Καὶ σὰ νὰ βρῆκε στὸ πρόβλημα ποὺ τὸν βασάνιζε τὴ λύση, ἁπλῆ, εὔκολη μὰ ποὺ κρυβόταν, ἡ πεισματάρα, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ θαμπωμένου μυαλοῦ του, σκούπισε τὰ δάκρυα του καὶ τίναξε θαρρετὰ τ' ὄμορφο κεφάλι ποὺ τὸ στεφάνωναν πυκνὰ σγουρὰ μαλλιά.

«Θὰ φύγω!» εἶπε.

Κι ἄρχισε νὰ καταστρώνη ἕνα σχέδιο τολμηρό, παράλογο.

* * *

Τ' ἀητόπουλο μεγάλωσε... Δὲν τὸ χωράει πιὰ ἡ φωλιά του.... θέλει νὰ πάρη φτερό..ι νὰ φύγη κατὰ τὸ γελαστὸ καταγάλανο χάος ποὺ τὸ γοητεύει μὲ τὴ λάμψη του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

Νὰ φύγη... Ἦταν πιὰ ἀποφασισμένο!

Μὰ πῶς καὶ ποῦ νὰ πάη; Δὲν τὸ σκεφτόταν μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν βέβαια ἀνόητος. Ὅταν μιὰ ἰδέα καρφωθῇ σ' ἕνα τολμηρὸ μυαλό, θέλει νὰ γίνη εὐτὺς πράξη· μάλιστα ὅταν τὸ μυαλὸ αὐτὸ εἶναι παιδικὸ καὶ δὲν συγκρατεῖται στὴν ὁρμή του ἀπὸ τὴν πεῖρα...

(Ἀκολουθεῖ)

---

1 Χιλάνδια, πάμφυλοι, δρόμονες = διάφορα εἴδη πολεμικῶν πλοίων ποὺ ἦσαν ἐφωδιασμένα μὲ πανιὰ καὶ κουπιὰ μαζί.

2 Σωλῆνες μετάλλινοι τοποθετημένοι στὰ καταστρώματα τῶν πλοίων γιὰ νὰ ρίχνουν τὸ περίφημο ὑ γ ρ ὸ π ῦ ρ.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ὁ Ἱεράρχης τῆς Καισαρείας Βασίλειος γεννήθηκε τὸ 329 μ. Χ. ἀπὸ σπίτι χριστιανικὸ ποὺ ἀπὸ πολὺν χρόνο εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν Καισάρεια. Ὁ πατέρας του ὠνομαζότανε καὶ αὐτὸς Βασίλειος, καὶ ἦταν ἕνας ἔξοχος συνήγορος καὶ διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς στὴν Καισάρεια. Ἡ μητέρα του λεγότανε Ἐμμέλεια. Ἀνατράφηκε μέσα στὶς ἀρχὲς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἀλλὰ τὸ περισσότερο ἀπὸ τὴν μάμμη του Μακρίνη, ποὺ κατοικοῦσε στὴν Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου. Ὕστερα ἀκολούθησε τὴν ἐκπαίδευσί του στὴν Καισάρεια καὶ τέλος στὴν Κωνσταντινούπολι, ποὺ ἄκουσε τὶς διδασκαλίες τοῦ σοφιστοῦ Λιβάνιου. Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ οἱ πληροφορίες εἶναι κάπως συγκεχυμένες. Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ἔρχεται στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάσῃ μένοντας περίπου 4 χρόνια (351 - 355) κοντὰ στοὺς σοφιστὲς Ἱμέριο καὶ Προαιρέσιο.

Ἡ ἐπίδοσι λοιπὸν τοῦ Βασιλείου στὶς σπουδὲς ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε προτοῦ νὰ ἔλθη στὴν Ἀθήνα ἡ φήμη του εἶχε διαδοθῆ. Κανένας ἀπὸ ὅσους φοιτοῦσαν στὰ σχολεῖα τῆς πόλεως αὐτῆς δὲν τὸν ξεπέρασε στὴ ρητορικὴ, στὴ φιλοσοφία καὶ στὰ λοιπὰ μαθήματα σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ φίλου του Γρηγορίου. Ἔμαθε τὴν γραμματικὴ τέχνη ὁμιλῶντας ἄριστα τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἐννοῶντας τοὺς συγγραφεῖς καὶ ποιητές της· ἔμαθε ὅλα τὰ μέρη τῆς φιλοσοφίας της, καὶ τὸ θεωρητικὸ καὶ τὸ πρακτικό, ἔμαθε τὴν λογικὴ ἔτσι ὥστε πολὺ καθαρὰ μεταχειριζότανε τὰ ἐπιχειρήματά της· ἔμαθε τὴν ἀστρονομία, τὴν γεωμετρία καὶ τὴν ἀριθμητικὴ ὅσο εἶχε ἀνάγκη. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ φιλάσθενος, παρεκινήθη νὰ μάθη καὶ τὴν ἰατρική. Καὶ ἔτσι ἔμαθε σχεδὸν ὅλη τὴν Θύραθεν Παιδεία, χωρὶς ἀπ' τἄλλο μέρος νὰ παραμελήσῃ καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα ποὺ ἔμαθε ἀπὸ παιδί.

Στὰ τέλη τοῦ 355 μ. Χ. ἔρχεται στὴν Καισάρεια, ὅπου μὲ πολλὴ ἐπιτυχία ἔκανε τὸν δικηγόρο. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀφίνει τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὸν θρησκευτικὸ βίο, πεισθεὶς ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς μεγαλύτερής του ἀδελφῆς Μακρίνης. Ὅσο περισσότερο μελετοῦσε τὶς Ἅγιες Γραφὲς τόσο ἐπειθότανε γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου. Ἔτσι τὸ 357 περιοδεύει στὴ Συρία, Παλαιστίνη, Αἴγυπτο γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν μοναστικὸ βίο. Τὸ 358 μ. Χ. ἀποχωρεῖ σὲ κάποιο βουνὸ τῆς ἐπαρχίας Πόντου κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἴριος καὶ μένει ἐκεῖ 13 χρόνια. Στὸ μέρος αὐτὸ ὁ Βασίλειος ζοῦσε σὲ μεγάλη σκληραγωγία, ἔχοντας ἕνα χιτῶνα καὶ τρώγοντας σκέτο ψωμί, πίνοντας νερὸ μὲ ἁλάτι, καὶ λίγα λαχανικά. Εἶχε ἀκόμη τραγόκαππα ποὺ τὴν μεταχειριζότανε στὸν ὕπνο, κοιμώμενος κατὰ γῆς, τὸν δὲ χειμῶνα τὸν περνοῦσε χωρὶς φωτιά. Τὸ 359 ἔρχεται μαζὶ μὲ τοὺς Ἐπισκόπους Ἀγκύρας καὶ Σεβαστείας στὴν Κωνσταντινούπολι γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπ' τὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἐπικύρωσι μερικῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, ποὺ γίνηκε στὴν Σελεύκεια, λαβαίνοντας παραδόξως σιωπηλὸ μέρος.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο (360 μ. Χ.) ἐπανέρχεται στὸ μοναστήρι του, γιατὶ ὁ Λιβάνιος ὑπογράφει τὴν Ἀρειανὴ ὁμολογία τῆς ἐν Ἀρμίνῳ Συνόδου. Περνᾷ ἕνας χρόνος καὶ τὸ 362 ὁ Λιβάνιος ἀποθνήσκοντας τὸν καλεῖ μὲ ἐπιστολή. ὁ δὲ διάδοχός του Εὐσέβιος τὸν χειροτονεῖ πρεσβύτερο, διώχνοντάς τον σὲ λίγο γιὰ ἄγνωστο σὲ μᾶς λόγο. Ὁ Βασίλειος ἔρχεται τότε στὴν Ἔρημο συνοδευόμενος ἀπ' τὸν Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνό. Τώρα φανερώνονται οἱ Ἀρειανοὶ ποὺ, ἐμψυχωθέντες ἀπὸ τὴν αἵρεσι αὐτή, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάβασι τοῦ Οὐάλεντος στὸν θρόνο, ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὴν Ἐκκλησία τῆς Καισαρείας. Ὁ Βασίλειος τότε γίνεται ὁ κυριώτερος ἀντίπαλος αὐτῶν, γράφοντας καὶ σύγγραμμα κατὰ τοῦ Εὐνομίου.

Ἡ ἀπομάκρυνσι ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω ἦταν τόσο ἰσχυρὰ αἰσθητή, ὥστε ὁ Εὐσέβιος ἐπωφελεῖται ἀπ' τὴ μεσολάβησι τοῦ Γρηγορίου καὶ καλεῖ τὸν Βασίλειο στὴν Καισάρεια. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε πολὺ λίγες θεολογικὲς γνώσεις, ἐνεπιστεύθηκε στὸν Βασίλειο ὅλη σχεδὸν τὴν διεύθυνσι τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων (365).

Ἡ μόρφωσί του πρῶτα, ἡ εὐγλωττία, ὁ ζῆλος γιὰ τὴν πίστι του, ἡ διαγωγή του στὸν λιμὸ τῆς Καππαδοκίας (367 - 68), ποὺ δαπάνησε ὅλη τὴν περιουσία του γιὰ τὴν βοήθεια τῶν παθόντων, τὸν κατέστησαν τόσο δημοφιλῆ, ὥστε ἅμα ἀπέθανε ὁ Εὐσέβιος (370) ἐκλέγεται Ἐπίσκοπος Καισαρείας. Καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἀξίωμα αὐτό, γίνεται ἀκόμη μητροπολίτης Καισαρείας καὶ ἔξαρχος τοῦ Πόντου, χωρὶς φυσικὰ νὰ πάψη νὰ διατηρῇ τὶς μοναστικές του ἕξεις.

Ὅσια, ἐνάρετα καὶ κατὰ Χριστὸν ζήσας αὐτὸς ὁ μεγάλος τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας, ἀπέθανε τὴν 1ην Ἰανουαρίου τοῦ 379 μ. Χ. ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴ δίαιτα. Ἐτάφηκε στὴν Καισάρεια, ἀλλ' ἄγνωστο ποῦ κρύβεται τὸ πολύτιμό του λείψανο. Τὰ κυριώτερά του συγγράμματα εἶναι:

1) Εἰς τὴν Ἑξαήμερον ἐννέα ὁμιλίαι. 1) 17 Ὁμιλίαι περὶ ψαλμῶν 3) Δύο βιβλία περὶ βαπτίσματος. 4) Περὶ ἀληθοῦς παρθενίας. 5) Ἑρμηνεία 16 κεφ. Ἡσαΐου. 6) Ἀσκητικά. 7) Ἐπιστολαί. 8) Λειτουργία κ. ἄ.

Μιὰ τραγωδία στὸν ἀέρα

Ὁ Ζακὸμπ Λεονὰρ ἦταν πιλότος τῆς Ἑταιρίας «Ἀέριαλ», ποὺ ἔκαμνε τὴ γραμμὴ Παρισίων — Βρυξελλῶν. Ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ θαρραλέους ἀεροπόρους καὶ θαυμαζόταν ἀπ' ὅλους γιὰ τὴν ψυχραιμία του.

— Αὐτὰ τὰ ταξειδάκια εἶναι παιγνίδια, ἔλεγε, γιὰ μένα ποὺ ὑπηρέτησα στὸν πόλεμο καὶ εἶδα τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια μου ἄπειρες φορές...

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὡστόσο, ὁ τολμηρὸς νέος ποὺ εἶχε ἀψηφήσει τὶς ἐχθρικὲς σφαῖρες, φαινόταν πολὺ ἀνήσυχος. Τοῦ εἶχε συμβῆ νὰ μεταφέρη μὲ τ' ἀεροπλάνο του ὑπουργούς, πρέσβεις, ἀκόμη κι' ἕναν ἀρχιεπίσκοπο, ἀλλὰ ἐπιβάτες σὰν αὐτοὺς ποὺ τοῦ ἐπρότειναν σήμερα δὲν εἶχε μεταφέρει ποτέ. Καὶ τοῦ ζητοῦσαν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, νὰ μεταφέρη στὸ Παρίσι δυὸ πάνθηρες.

Τὰ θηρία αὐτὰ ἀνῆκαν στὸν θηριοδαμαστὴ Μαρσέλ, ποὺ τὰ εἶχε ἀγοράσει στὴν Μπόρνεο. Ἦταν δυὸ ὡραιότατα ζῶα μὲ στιλπνὸ τρίχωμα ποὺ ἔλαμπε σὰν ἀσῆμι καὶ κινήσεις κομψὲς καὶ εὐλύγιστες ὅπως ὅλα τὰ αἰλουροειδῆ.

Ὁ μηχανικὸς τοποθέτησε τὸ κλουβὶ μὲ τὰ θηρία ὅσο μποροῦσε καλλίτερα καὶ τὴν ὡρισμένη ὥρα τὸ ἀεροπλάνο ἀπογειώθηκε.

Ὁ Ζακὸμπ δὲν φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος. Ὁ καιρὸς τὸν ἐνωχλοῦσε, γιατὶ ἦταν βαρὺς καὶ ἡ ὁμίχλη τὸν ἀνάγκαζε νὰ πετᾷ πολὺ χαμηλὰ καὶ σιγά, πρᾶγμα ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε διόλου.

— Δὲν μοῦ ξανάτυχε τέτοιος καιρός, ἔλεγε στὸν μηχανικό του. Φαίνεται σὰν νὰ πετοῦμε μέσα σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ μπαμπάκι! Μόλις κάνουμε 180 χιλιόμετρα τὴν ὥρα... Κι' ὅσο σκέπτομαι πὼς θὰ μᾶς περιμένουν στὸ ἀεροδρόμιο τῶν Παρισίων φωτογράφοι, δημοσιογράφοι... Θὰ βαρεθοῦν νὰ περιμένουν....

— Ὑπομονή, τοῦ ἀπάντησε ὁ μηχανικὸς φιλοσοφικά. Δὲν φταῖμε ἐμεῖς ἂν εἶναι τέτοιος καιρός. Φυσικά, ἂν μπορούσαμε νὰ παραγγέλναμε τὸν καιρὸ ποὺ θέλαμε, θἄταν πιὸ καλά.

Ξαφνικὰ μιὰ ἀστραπὴ αὐλάκωσε τὸν ὁρίζοντα.

— Τώρα, μάλιστα! Εἴμαστε καλά! εἶπεν ὁ πιλότος καὶ πρὶν τελειώση τὴ φράσι του ἡ θύελλα ξέσπασε.

Ἀστραπές, βροντές, κεραυνοί, βροχὴ ραγδαία. Τὸ ἀεροπλάνο ἄρχισε νὰ γίνεται παιχνίδι τῆς καταιγίδος, ἀλλὰ ὁ Ζακὸμπ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς πιλότους ποὺ τὰ χάνουν εὔκολα... Ἐδῶ καὶ λίγα δευτερόλεπτα ὅμως τοῦ φαινόταν πὼς τ' ἀεροπλάνο ἔγερνε καὶ φώναξε τὸν μηχανικὸ νὰ τὸν ρωτήση τί συνέβαινε.

— Δὲν βλέπω τίποτε, εἶπεν αὐτός.

— Κι' ὅμως κάτι συμβαίνει, ἐπέμενε ὁ Ζακόμπ, βλέπεις ὅτι γέρνουμε πρὸς τὸ ἕνα μέρος.

Ἀποφασισμένος νὰ ἰδῆ τί συνέβαινε ὁ τολμηρὸς μηχανικός, βγῆκε ἀπ' τὴ θέσι του, κρεμάσθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο του καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζη τὰ φτερά, ὅταν ξαφνικὰ ἔνοιωσε κάτι ζεστὸ κοντά του... Καθὼς γύρισε ἔμεινε κατάπληκτος.

Ἡ μιὰ πάνθηρ εἶχε κατορθώσει νὰ σπάση τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ της καὶ βρισκόταν σκαρφαλωμένη σ' ἕνα ἀπ' τὰ φτερά. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ ἔγερνε τὸ ἀεροπλάνο. Μόλις εἶδε τὸν μηχανικὸ ὥρμησε ἀπάνω του. Αὐτὸς ὅμως μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι βρέθηκε πάλι στὴ θέσι του, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πιλότος ρωτοῦσε:

— Ἔ, λοιπόν, ἀνακάλυψες τίποτε;

Ὁ μηχανικός, ἀντὶ ν' ἀπαντήση, σκεπτόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατάφερνε νὰ ἐμποδίση τὸ θηρίο νὰ φθάση στὸ μέρος ποὺ καθόταν ὁ σύντροφός του. Ὁ Ζακὸμπ ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι, γύρισε νὰ δῆ τί συνέβαινε, ἀλλὰ μὲ τὴν ὁμίχλη δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ σκιά. Ἡ σκιὰ αὐτὴ ἦταν ὁ μηχανικὸς ποὺ ἀγωνιζόταν ν' ἀπομακρύνη τὸ θηρίο.

Μ' ἕνα γαλλικὸ κλειδὶ ποὺ βρέθηκε μπροστά του κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι του. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸ ζαλίση καὶ τὸ θηρίο ὥρμησε πιὸ ἀγριεμένο. Δυὸ ἀκόμη φορὲς σήκωσε τὸ κλειδὶ ὁ μηχανικὸς καὶ τ' ἀφῆκε νὰ πέση μὲ δύναμι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, ἐνῷ συγχρόνως ὁ πιλότος, ποὺ εἶχε καταλάβει πιὰ τί συνέβαινε, φώναξε στὸν μηχανικό του:

— Κρατήσου καλά, Πώλ, θὰ τραβήξω ἕνα «λούπιγκ» γιὰ νὰ τὸ πετάξω ἔξω.

Τὸ ἀεροπλάνο ἀναστράφηκε δυὸ φορές, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπιβάτη του. Ἡ πάνθηρ εἶχε κατορθώσει νὰ κρατηθῇ μὲ τὰ νύχια της πάνω στὸ φτερὸ καὶ ὥρμησε μὲ περισσότερη μανία ἐναντίον τοῦ μηχανικοῦ. Ἀλλά, ὡς ἐκ θαύματος, καθὼς δεχόταν νέο κτύπημα στὸ κεφάλι, ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ ἔπεσε στὸ κενό.

Οἱ δυὸ σύντροφοι, πρὶν προφθάσουν νὰ καλοσυνέλθουν, ἔνοιωσαν δεύτερο κλονισμὸ τοῦ ἀεροπλάνου τους, ποὺ τοὺς εἰδοποιοῦσε ὅτι νέος κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ.

Ἦταν ἡ δεύτερη πάνθηρ ποὺ ὡρμοῦσε μ' ἕνα φοβερὸ μούγκρισμα.

— Τὸ πιστόλι σου, φώναξε ὁ Ζακόμπ.

— Δὲν τὄχω πάνω μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πώλ.

— Ἕνα μαχαίρι, κάτι...

— Δὲν ἔχω τίποτα!

Ὁ μηχανικὸς ἔσφιξε τὶς γροθιές του. Ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιασθῇ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ συντρόφου του κι' ἔβλεπε ἀτάραχος τὸν θάνατο νὰ πλησιάζη. Μὲ τὸ τελευταῖο κτύπημα, τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὸ γαλλικὸ κλειδὶ κι' ἔτσι δὲν εἶχε πιὰ τίποτα γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του.

Ξαφνικά, τὴν ὥρα ποὺ νόμιζε πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει κι' ἔβλεπε τὸ θηρίο νὰ κυττάζη μὲ ἄγριο βλέμμα, ἕτοιμο νὰ ὁρμήση καὶ νὰ τὸν ξεσχίση, ὁ σύντροφός του κατώρθωσε νὰ βρῆ μέσα στὰ ἐργαλεῖα του μιὰ φωτοβολίδα. Τὴν πασάρει ἀναμμένη στὸ σύντροφό του. Ὁ Πὼλ τὴν ἁρπάζει καὶ τὴν βάζει μπρὸς στὴ μύτη τοῦ θηρίου, ποὺ κατατρομαγμένο ἀπ' τὴ λάμψι ὀπισθοχωρεῖ, στραβοπατᾷ καὶ πέφτει κι' αὐτὸ στὸ κενό.

Εἶχαν σωθῆ...

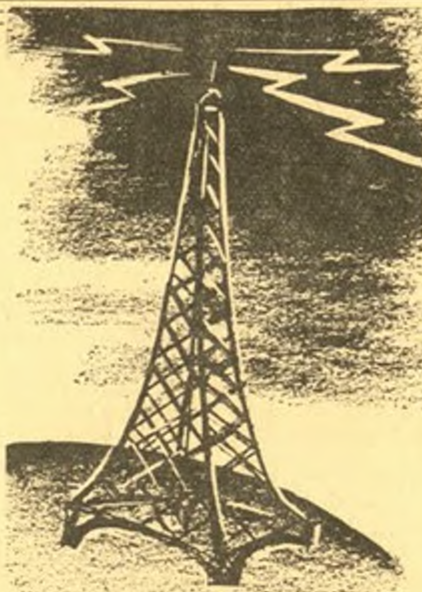
Τὸ ἀεροδρόμιο τῶν Παρισίων δὲν ἦταν πιὰ μακρυὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὶς προγνώσεις τοῦ πιλότου, κόσμος πολὺς τοὺς περίμενε.

— Τί μοῦτρα θὰ κάνουν, εἶπεν ὁ Ζακόμπ, ὅταν μάθουν πὼς τὰ θηρία πέταξαν...

Κι' ὁ φιλόσοφος Πὼλ πρόσθεσε:

— Ἔ, βέβαια, αὐτὰ δὲν εἶναι καὶ πράγματα ποὺ συμβαίνουν κάθε μέρα!...

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Τὴν ἀνάγκην τῆς μεταβιβάσεως τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις πρώτην ᾐσθάνθη ὁ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατός.

Οἱ ἐρευνηταὶ μετῆλθον διάφορα μέσα πρὸς τοῦτο ἄνευ ἱκανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων τόσον, ὥστε ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (1200 π. Χ.), ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ ὁμηρικοῦ ἥρωος Στέντορος ἠκούσθη ἐξ ἀρκετῆς ἀποστάσεως μέχρι πρὸ ἑξηκονταετίας ἀκόμη, νὰ χρησιμοποιῇ μεταλλικὰς χοάνας (τηλεβόας).

Ἡ προσπάθεια τῶν ἐρευνητῶν τούτων ἱκανοποιεῖται διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Ράϊς, ἤτοι τοῦ ἠλεκτρικοῦ τηλεφώνου, τοῦ τόσον ἀπαραιτήτου καταστάντος εἰς τὴν σύγχρονον ζωήν, ὥστε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος νὰ εὑρίσκωνται ἐν λειτουργίᾳ 37 ἑκατομμύρια τηλεφώνων ἀνὰ τὸν κόσμον.

Πολλοὶ θὰ νομίζουν πὼς μόνον ἡ γενεά μας ἐστάθη τυχερὴ ν' ἀπολαμβάνῃ συναυλίας καὶ διάφορα ἀκροάματα ἐκπεμπόμενα μακρόθεν δι' ἠλεκτρισμοῦ.

Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἀληθές.

Μόλις ἤρχισε νὰ τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ τὸ τηλέφωνον, πολλοὶ ἐσκέφθησαν νὰ μεταβιβάσουν συναυλίας διὰ τοῦ τηλεφώνου καὶ ἔτσι τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1878 μετεδόθη ἐπισήμως ἡ πρώτη ὄπερα ἐκ τοῦ θεάτρου Μπελλιζόνας (Ἑλβετίας) διδόντος τὸν «Ντονπασκουάλε» τοῦ Ντονιζέτι.

Ἐπηκολούθησαν διάφοροι μεταδόσεις συναυλιῶν διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατὰ διαφόρους ἐποχάς.

Ὅσον δ' ἐτελειοποιεῖτο τὸ τηλέφωνον, τόσον καὶ ἀπὸ μεγαλειτέρας ἀποστάσεως ἠκούοντο αἱ συναυλίαι.

Τὸ 1912 μετεδόθη ὄπερα ἐκ γερμανικοῦ θεάτρου εἰς τὸ Ντάντσιγκ (ἐξ ἀποστάσεως 500 χιλιομέτρων).

Παρόμοιαι μεταδόσεις ἔλαβον χώραν εἰς Ἑλβετίαν, Ἀγγλίαν, Κ. Χώρας, εἰς τὰς ὁποίας εἰσεπράττοντο τέλη δι' ἐνοίκιον τῆς τηλεφωνικῆς ταύτης γραμμῆς ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν.

Ὁ Παγκόσμιος πόλεμος ἠμπόδισε τὰς τελειοποιήσεις τῶν διὰ τοῦ σύρματος μεταδόσεων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀσύρματος τηλέγραφος τελειοποιεῖται.

Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου ἐγίνοντο πειράματα καὶ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου, μεγάλως συντελεσάντων πρὸς τοῦτο τῶν ἐρασιτεχνῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1914 ρίπτεται ἡ ἰδέα τῆς Ραδιοφωνίας ἐν Ἀγγλίᾳ, τὸν Ἰούλιον τοῦ ἰδίου ἔτους δὲ γίνονται πειράματα ἐκπομπῆς τοῦ ἀγγλικοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου «Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν Βασιλέα».

Εἶναι ἡ πρώτη, ἂν δύναταί τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ, ἐκπεμφθεῖσα ραδιοσυναυλία.

Τόσην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς συλλαβόντας ταύτην ἀσυρματιστὰς τῶν πλοίων καὶ τῶν παρακτίων σταθμῶν, ὥστε ἐζήτησαν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐκπομπὴ τοὐλάχιστον κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας.

Ὁ Παγκόσμιος πόλεμος σταματᾷ τὰς ἀποπείρας ἐκπομπῆς ραδιοσυναυλιῶν καὶ οὕτω ἡ ραδιοφωνία χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1920. Ὡς πρῶτος δὲ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς φέρεται ὁ τοῦ Λονδίνου, ἐκπέμψας τὴν πρώτην ραδιοσυναυλίαν ἐν τῷ κόσμῳ.

Οἱ ἀκροαταὶ ηὐξάνοντο καταπληκτικῶς.

Τὸ ἔτος 1922 κλείει μὲ 600 ραδιόφωνα ἐν Ἀγγλίᾳ.

Οἱ ἐρασιτέχναι, ὅπως ἀνέκαθεν ἔδωσαν ὤθησιν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ, οὕτω καὶ εἰς τὴν ραδιοφωνίαν προπορεύονται εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν δεκτῶν καὶ πομπῶν.

Κατ' ἀρχὰς τὰ ραδιόφωνα δὲν ἦσαν προσιτὰ εἰς πάντας λόγῳ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἐπωλοῦντο, διὰ τοῦτο δὲ πολλαὶ Ἑταιρεῖαι ἐσκέφθησαν τὴν διὰ τῆς τηλεφωνικῆς γραμμῆς διαβίβασιν ραδιοσυναυλιῶν, ἤτοι οἱ διάφοροι τηλεφωνικοὶ συνδρομηταὶ ἠδύναντο νὰ ἐκλέξωσιν ἀπὸ ἀρκετὸν ἀριθμὸν προγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐλαμβάνοντο εἰς τὸ Κέντρον διὰ διαφόρων δεκτῶν, καὶ οὕτω δι' ἀναλόγου χειρισμοῦ τοῦ κοινοῦ τηλεφώνου (αὐτομάτου) ἐλάμβανεν ὁ συνδρομητὴς τὸν σταθμὸν τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει, ἤτοι ἠνοῦτο αὐτομάτως μὲ τὸν δέκτην τοῦ Κέντρου.

Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ ἡμᾶς ὅταν ἀπὸ τηλεφώνου καλοῦμεν τὸν ἀριθμὸν 14 νὰ πληροφορηθῶμεν τὴν ἀκριβῆ ὥραν.

Ἡ διαφορὰ μόνον εἶναι ὅτι ἐνῷ ἡμεῖς ὅταν κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀκούομεν τὴν ἀκριβῆ ὥραν, ἐὰν μᾶς καλέσῃ κανεὶς δὲν τὸν ἀντιλαμβανόμεθα, τοὐναντίον εἰς τὰς ραδιοακροάσεις τὸ μειονέκτημα τοῦτο ἤρθη χάρις εἰς ἐφεύρεσιν Γερμανοῦ μηχανικοῦ.

Διὰ παρεμφεροῦς μεθόδου μετεδόθη κατὰ τοὺς τελευταίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἡ λαμπαδηδρομία ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς Βερολῖνον. Τόση ἦτο ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης ἰδίως ἐξ Ὀλυμπίας ἐκπομπῆς, ὥστε ἠκούσθη εὐκρινέστατα τόσον εἰς Λονδῖνον ὅσον καὶ Τόκιο τὸ τραγοῦδι τῶν τζιτζικιῶν τῆς ἱερᾶς Ἄλτεως καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πομπὸς μετέδιδεν ὅτι «ἡ ὀλυμπιακὴ φλὸξ μόλις ἠνάφθη εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διός».

Οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ σὺν τῷ χρόνῳ αὐξάνουσι τὴν ἰσχύν των καὶ ἐνῷ μὲν κατ' ἀρχὰς ἦσαν μόλις ἐλαχίστων κιλοβάτ, σήμερον λειτουργοῦσιν ἐν Εὐρώπῃ σταθμοὶ ἑκατοντάδων τοιούτων.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ἀναλογοῦσι 15 ραδιόφωνα εἰς ἑκατὸν κατοίκους, ὅπου 10 συνήθη τηλέφωνα ἀναλογοῦσιν εἰς 35 ραδιόφωνα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Περιττὸν νὰ τονίσωμεν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τηλεφώνου ἔχουσι διέλθει 60 ἔτη, ἀπὸ δὲ τῆς τοῦ ραδιοφώνου μόλις 18.

Ἐνῷ τὸ 1927 ὑπῆρχον 60.000 ραδιόφωνα ἀνὰ τὸν κόσμον, σήμερον λειτουργοῦσιν ἄνω τῶν 200 ἑκατομμυρίων, ἤτοι τὸ δέκατον περίπου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς, ὑπάρχουν δὲ 17.000 ραδιοσταθμοί.

Ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ 123 ἑκατομμυρίων κατοίκων τὰ 25 ἔχουν ραδιόφωνα, ἤτοι ἑκάστη οἰκογένεια.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ τηλεόρασις ἐπιτελεῖ προόδους.

Ὅταν ἡ ἐξάπλωσίς της σὺν τῷ χρόνῳ πραγματοποιηθῇ καὶ καταστῶσι προσιτοὶ οἱ δέκται της, τότε θὰ βλέπωμεν τὰ συνήθη ραδιόφωνα ἐφωδιασμένα διὰ τοιούτων καὶ οἱ κάτοχοί των θὰ δύνανται νὰ παρακολουθῶσι σκηνὰς ἐξελισσομένας εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Παρ' ἡμῖν διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ ἐπετεύχθη γεγονὸς ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας.

Ἡ ἀναγγελθεῖσα ὁριστικὴ λύσις τοῦ ραδιοφωνικοῦ προβλήματος τῆς Ἑλλάδος δι' ἰσχυροτάτων σταθμῶν μεσαίων κυμάτων καὶ διὰ σταθμοῦ βραχέων τοιούτων θὰ συνδέσῃ τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ τοιαύτη λύσις σπουδαίως θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν, ψυχαγωγίαν καὶ μόρφωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀνὰ τὴν ὑδρόγειον διεσκορπισμένου Ἑλληνισμοῦ.

Ὅθεν καὶ εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ Ραδιοφώνου ἡ ἐθνική μας Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου ἐπετέλεσεν ὅ,τι ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια αἱ κοινοβουλευτικαὶ Κυβερνήσεις ἔβλεπαν ὡς ἀκατόρθωτον καὶ πρόβλημα ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ λυθῇ.

Τ. Μαλατέστας

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτὴ ἡ ἰδέα μ' ἔκαμε νὰ ξαναθυμηθῶ τὰ δικά μου ποδάρια καί, κάνοντας ἀπότομα μεταβολή, ρίχθηκα στὸν κατήφορο γιὰ νὰ γυρίσω στὸν Βιτάλη.

Περίεργο πρᾶγμα! Εἶχ' ἀνεβῆ πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο μποροῦσα τώρα νὰ κατεβαίνω. Γιατὶ μπλεκόμουν μέσ' στὰ σπαρτά, σκούνταφτα, πιανόμουν καὶ σταματοῦσα σὲ κάθε βῆμα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ πολεμοῦσα νὰ ξεμπλέξω ἀπὸ ἕνα θάμνο, ἔρριξα πίσω μιὰ φοβισμένη ματιά. Τὸ ζῶο εἶχε πλησιάσει πολύ, μὲ κυνηγοῦσε, θὰ μ' ἔφθανε!...

Τέλος πάντων, κατέβηκα. Τώρα δὲν εἶχε πιὰ θάμνους. Μποροῦσα νὰ τρέχω ἀνεμπόδιστα στὸ χορτάρι.

Μὰ τὸ ζῶο ἔτρεχε πιὸ γρήγορ' ἀπὸ μένα. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ γυρίσω γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ· τὸ αἰσθανόμουν ἀπὸ πίσω μου, στὴν πλάτη μου.

Εἶχε πιασθῆ ἡ ἀναπνοή μου ἀπὸ τὸ τρέξιμο κι' ἀπὸ τὸ φόβο. Ἔβαλα ὅμως μιὰ τελευταία προσπάθεια καὶ μπόρεσα νὰ φθάσω καὶ νὰ πέσω στὰ πόδια τοῦ Βιτάλη, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ σκυλιὰ σηκώνουνταν καὶ τὰ τρία ξαφνιασμένα κι' ἄρχιζαν νὰ γαυγίζουν δυνατά.

Δὲν βρῆκα νὰ πῶ παρὰ μιὰ λέξι, ποὺ τὴν ξανάλεγα κάθε τόσο μηχανικά:

— Τὸ ζῶο!... τὸ ζῶο!...

Μέσ' στὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν, ἄκουσ' ἄξαφνα ἕνα δυνατὸ χάχανο. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ δάσκαλός μου, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸν ὦμο, μ' ἀνάγκασε νὰ στραφῶ.

— Τὸ ζῶο εἶσαι πάντα σύ! ἔλεγε ξεκαρδισμένος στὰ γέλια. Κύτταξε λοιπόν, ἂν σοῦ βαστάῃ!...

Τὸ γέλιο του, περισσότερο ἀπὸ τὰ λόγια του, μ' ἔφερε στὸν ἑαυτό μου. Ἐτόλμησα ν' ἀνοίξω τὰ μάτια καὶ νὰ κυττάξω ἐκεῖ ποὺ μοὔδειχνε τὸ χέρι του.

Τὸ φάντασμα ποὺ μὲ εἶχε τρομάξει, στέκουνταν τώρ' ἀκίνητο στὸ δρόμο.

Γιὰ μιὰ στιγμή, μ' ἔπιασε πάλι φόβος κι' ἔκαμα νὰ φύγω. Μὰ δὲν ἤμουν πιὰ μονάχος στὸ βουναλάκι· ὁ Βιτάλης ἦταν κοντά μου, τὰ σκυλιὰ μὲ περιτριγύριζαν.... Πῆρα θάρρος καὶ τὸ κύτταξα καλύτερα.

Ἦταν ζῶο; ἦταν ἄνθρωπος;

Ἀνθρωπινὰ ἦταν τὸ κορμί του, τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του. Τὸ τριχωτὸ ὅμως πετσὶ ποὺ τὸ σκέπαζε ὁλάκαιρο; καὶ δυὸ ψιλόλιγνα πόδια, πελώρια, ἀτελείωτα, ποὺ τὤδειχναν ψηλὸ σὰν καμπαναριό;

Ἂν καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό, ξεχώριζα ὅμως αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, γιατὶ τὸ φάντασμα, μαῦρο σὰ σιλουέττα, ἔπεφτε ἀπάνω στὸν οὐρανό, ὅπου τὸ μισοφέγγαρο καὶ κάμποσ' ἀστέρια ἔχυναν ἕνα φῶς χλωμό.

Θἄμενα ἴσως πολλὴν ὥρα μὲ τὴν ἀπορία μου — ἄνθρωπος ἢ ζῶο; — ἂν δὲν ἄκουγα τὸν κύριό μου ν' ἀπευθύνῃ τὸ λόγο στὸ φάντασμα καὶ νὰ τὸ ρωτᾷ:

— Μπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆτε, ἂν εἶν' ἐδῶ κοντὰ κανένα χωριό;

Ἦταν ἄνθρωπος λοιπόν;

Μὰ δὲν ἄκουσα, γι' ἀπάντησι, παρὰ ἕνα γέλιο ξερό, ὅμοιο μὲ κρώξιμο πουλιοῦ.

Ἦταν ζῶο λοιπόν;

Ὡστόσο ὁ κύριός μου ἐξακολούθησε τὶς ἐρωτήσεις του, πρᾶγμα ποὺ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο, γιατὶ ἂν τὰ ζῶα καταλαβαίνουν καμμιὰ φορὰ ὅ,τι τοὺς λέμε, δὲν μποροῦν κιόλα νὰ μᾶς ἀποκριθοῦν.

Ἔβλεπα μὲ φόβο τὸ φάντασμα ποὺ ἐρχόταν κατ' ἐπάνω μου.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν ἄκουσα τὸ ζῶον ν' ἀποκρίνεται, πὼς σπίτια ἐκεῖ κοντὰ δὲν ὑπάρχουν, παρὰ μόνο μιὰ στάνη, ὅπου μᾶς ἐπρότεινε νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ!

Μιλοῦσε! Πῶς εἶχε λοιπὸν προβειὰ καὶ πόδια ζώου;

Ἂν τολμοῦσα θὰ πλησίαζα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὰ πόδια του ἀπὸ κοντά. Μά, ἂν καὶ τὸ πλάσμα ἐκεῖνο δὲν φαίνουνταν κακό, τόσο θάρρος δὲν τὸ βρῆκα καὶ περιωρίσθηκα νὰ πάρω τὸ σάκκο μου καὶ ν' ἀκολουθήσω τὸν κύριό μου χωρὶς νὰ πῶ λέξι.

— Εἶδες τώρα τί κάνει ὁ μεγάλος φόβος; μὲ ρώτησε καθὼς πηγαίναμε.

— Ναί, μὰ δὲν ξέρω ἀκόμα τί εἶναι. Ὑπάρχουν λοιπὸν γίγαντες σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Ναί, ὅταν περπατοῦν μὲ ξυλοπόδαρα!

Καὶ μοῦ ἐξήγησε πὼς οἱ Ξεροκομπῖτες, γιὰ νὰ περνοῦν τοὺς ἄμμους καὶ τοὺς βάλτους τῆς χώρας τους, χωρὶς νὰ χώνουνται ὡς τὰ γόνατα, μεταχειρίζουνται δυὸ μακριὰ μπαστούνια, ποὺ τὰ δένουν στὰ πόδια τους.

— Κι' ἔτσι γίνουνται γίγαντες μὲ θεόρατα παπούτσια, γιὰ τὰ φοβιτσάρικα παιδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Στὸ Δικαστήριο.

Ἀπὸ τὸ Πῶ μοῦ ἔμεινε μιὰ εὐχάριστη ἀνάμνησι: σ' αὐτὴ τὴν πόλι δὲν φυσᾷ σχεδὸν ποτέ. Κι' ἐπειδὴ ἦταν χειμῶνας καὶ τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν κάναμε στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες καὶ στοὺς περιπάτους, ἐννοεῖται πὼς δὲν μποροῦσα νὰ μὴν παρατηρήσω ἕνα τέτοιο προτέρημα.

Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ μᾶς ἔκαμε νὰ μείνουμε καιρὸ στὸ Πῶ, παρὰ ἕνας ἄλλος, πολὺ πιὸ σπουδαῖος γιὰ τὸν κύριό μου, — οἱ καλὲς εἰσπράξεις ποὺ εἴχαμ' ἐκεῖ κάθε μέρα.

Ἀλήθεια, ὅλο σχεδὸν τὸ χειμῶνα εἴχαμ' ἕν' ἀκροατήριο ἀπὸ παιδιά, μιὰ «ἔντιμη» μὰ πιὸ πολὺ χαριτωμένη «ὁμήγυρι», ποὺ ποτὲ δὲν βαριοῦνταν τὸ στερεότυπο δραματολόγιό μας καὶ ποτὲ δὲν μᾶς φώναζε: «Ἔ; ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια;».

Τὰ περισσότερα ἦταν Ἐγγλεζόπουλα· παχουλὰ ἀγοράκια, ροδοκόκκινα, κι' ὤμορφα κοριτσάκια μὲ μάτια γλυκὰ σχεδὸν σὰν τῆς Δούλσης. Τότε ἔμαθα κι' ἐγὼ τὰ Ἄλμπερτ, τὰ Χούντλεϋ καὶ τ' ἄλλα ἐγγλέζικα μπισκότα, ποὺ τὰ παιδιὰ ἐφρόντιζαν νἄχουν γεμάτες τὶς τσέπες τους γιὰ νὰ τὰ μοιράζουν, μετὰ τὴν παράστασι, στὰ σκυλιά, στὸν Καρδούλη καὶ σὲ μένα.

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἄνοιξι καὶ ζέσταναν οἱ μέρες, τὸ παιδικό μας ἀκροατήριο ἄρχισε ν' ἀραιώνῃ. Κάθε μέρα, πολλὰ παιδιά, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγαν, ἔσφιγγαν ζωηρὰ τὸ χέρι τοῦ Καρδούλη καὶ τοῦ Κάπη. Ἦταν ὁ ἀποχαιρετισμός τους, δὲν θὰ τὰ ξαναβλέπαμε... Σὲ λίγο μείναμε ὁλομόναχοι στὶς πλατεῖες καὶ στὰ πάρκα τοῦ Πῶ. Ἔπρεπε νὰ τ' ἀποχαιρετήσουμε καὶ μεῖς...

Ἕνα πρωῒ πήραμε τὸ δρόμο καὶ σὲ λίγο χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ τὰ τελευταῖα σπίτια. Ξαναρχίζαμε τὴ συνηθισμένη μας τσιγγάνικη ζωή: Νὰ περπατοῦμε ὅλη μέρα στὴν τύχη, νὰ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

Τὸ νὰ σηκώνεται κανεὶς τὸ πρωῒ ἀκριβῶς τὴν ὡρισμένη ὥρα χωρὶς νὰ τὸν ἑλκύῃ ἡ μαλθακότης καὶ ἡ ἀνάπαυσι τοῦ κρεββατιοῦ, τὸ νὰ ντύνεται γρήγορα χωρὶς τανυσμοὺς καὶ χασμουρήματα, τὸ νὰ στέκῃ ἴσια μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς ἐργασίας καὶ ὄχι νὰ κυρτώνῃ τεμπέλικα τὸ σῶμα — ὅταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιώδη πορεία νοιώθῃ τὸν ἑαυτό του νὰ σέρνῃ τὰ πόδια καὶ νὰ παραπατᾷ — τὸ νὰ βαδίζῃ μὲ διπλάσιο θάρρος, αὐτὰ εἶναι ν ῖ κ ε ς τοῦ πνεύματος ἐναντίον τοῦ σώματος ποὺ ἐνισχύουν τὸ σύνολο τοῦ ἀνθρώπου.

Ν ῖ κ ε ς ἐπίσης τοῦ πνεύματος εἶναι τὸ νὰ διατηρῇ κανεὶς τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν ζωηρότητά του μὲ ὅλη τὴν κεφαλαλγία καὶ ὀδονταλγία ποὺ μπορεῖ νἄχῃ, καὶ ἀκόμη νὰ ἀντέχῃ σὲ κάθε εἴδους κόπωσι, νὰ μὴ γογγύζῃ καὶ νὰ μὴ παραπονῆται, νὰ μὴ φαίνεται εὐαίσθητος στὸ ψῦχος, νὰ τρώγῃ καρτερικὰ φαγητὰ ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσουν, νὰ μὴ δίδῃ σημασία στὶς μικροαδιαθεσίες.

Ἔτσι ἀποκτᾷ κανεὶς τὴν ἐλευθερία του καὶ γίνεται ἱκανὸς νὰ κάμῃ ἕνα καλὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

«Ὅποιος ἀσκεῖ τὴ θέλησί του κάθε μέρα στὰ μικρὰ πράγματα, θὰ φανῇ γενναῖος, ὅταν βραδύτερα παρουσιασθοῦν οἱ πειρασμοὶ καὶ προσπαθήσουν νὰ τὸν κάμουν δοῦλον τοῦ ἰδίου του σώματος».

μπαίνουμε σ' ἕνα δρόμο κι' ὅπου μᾶς ἔβγαζε ἡ ἄκρη.

Ἔτσι περπατήσαμε, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσες ἡμέρες, πόσες ἑβδομάδες, σὲ κάμπους, σὲ λαγκαδιές, σὲ βουναλάκια, ἀφήνοντας πάντα δεξιά μας τὶς γαλάζιες κορφὲς τῶν Πυρηναίων, ποὺ ἔμοιαζαν σὲ σωροὺς ἀπὸ σύννεφα.

Ἔπειτα, ἕνα βράδυ, φθάσαμε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία, στὶς ὄχθες ἑνὸς ποταμοῦ, στὴ μέση μιᾶς εὔφορης πεδιάδας. Τὰ σπίτια της, ἄσχημα τὰ περισσότερα, ἦταν κτισμένα μὲ κόκκινα τοῦβλα κι' οἱ δρόμοι της στρωμένοι μὲ χαλικάκια μυτερά, πολὺ σκληρὰ γιὰ τὰ πόδια ταξιδιωτῶν, ποὺ εἶχαν κόψει δέκα μίλια σὲ μιὰ μέρα.

Ὁ κύριός μου μοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἡ Τουλούζα καὶ πὼς ἐκεῖ θὰ μέναμε κάμποσο καιρό.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ συνηθισμένο, ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ βροῦμε κατάλληλα μέρη γιὰ τὶς παραστάσεις μας.

Βρήκαμε πολλά, γιατὶ οἱ περίπατοι δὲν λείπουν ἀπὸ τὴν Τουλούζα, πρὸ πάντων στὰ περίχωρα τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου. Ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ ὡραία πλατεῖα, σκιασμένη ἀπὸ ψηλὰ δένδρα, ὅπου τελειώνουν ἕνα σωρὸ μεγάλοι δρόμοι μὲ διπλὲς δενδροστοιχίες. Σ' ἕν' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους στήσαμε τὸ θέατρό μας κι' ἀπὸ τὴν πρώτη μας παράστασι εἴχαμε κόσμο πολύ.

Γιὰ κακή μας τύχη ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ φύλαγε τὶς δενδροστοιχίες, δὲν εἶδε μὲ καλὸ μάτι τὴν ἐγκατάστασί μας· καὶ εἴτε γιατὶ δὲν ἀγαποῦσε τὰ σκυλιά, εἴτε γιατὶ τὸν ἐνωχλούσαμε στὴν ὑπηρεσία του, θέλησε νὰ μᾶς ξεσηκώσῃ.

Ἴσως, στὴ θέσι μας, τὸ φρονιμώτερο θἆταν νὰ ὑποχωρήσουμε σ' αὐτὴ τὴν αὐθαιρεσία, γιατὶ ὁ πόλεμος μεταξὺ φτωχῶν σαλτιμπάγκων σὰν καὶ μᾶς καὶ ἀστυνομικῶν, δὲν ἔχει βέβαια ἴσα ὅπλα. Ὁ Βιτάλης ὅμως, ἂν καὶ ὑπομονητικώτατος πάντα του, δὲν ξέρω πῶς τοῦ ἦλθε σήμερα κι' ἔκρινε καλὸ νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ.

—Ὄχι, εἶπε ἥσυχα, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του· δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δῶ πέρα.

Καὶ μὲ τὴν ἰταλική του εὐγένεια τὴν ὑπερβολική, μὲ τὴν πομπώδη ἐκείνη φρασεολογία ποὺ μεταχειρίζουνταν ὅταν μιλοῦσε σὲ σπουδαῖα ὑποκείμενα, σκυφτός, ξεσκούφωτος, ρώτησε:

—Ὁ ἐντιμότατος ἀντιπρόσωπος τῆς ἐξουσίας, θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δείξῃ ἕνα νόμο, ἕνα κανονισμό, μιὰ διάταξι τῆς ἐξουσίας αὐτῆς, ποὺ ν' ἀπαγορεύῃ σὲ φτωχοὺς θεατρίνους σὰν καὶ μᾶς, νὰ ἐξασκοῦν τὸ ταπεινό τους ἐπάγγελμα στὴ δημοσία αὐτὴ πλατεῖα;

Ὁ ἀστυφύλακας ἀποκρίθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ χωρὶς συζητήσεις.

— Βεβαιότατα! εἶπε ὁ Βιτάλης· ἔτσι τὸ ἐννοῶ κι' ἐγώ. Γι' αὐτὸ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὶς διαταγές σας εὐθὺς ἅμα μοῦ δείξετε, ἢ ἁπλῶς ἅμα μοῦ πῆτε, δ υ ν ά μ ε ι ποίου νόμου, ποίου κανονισμοῦ, μὲ προστάζετε.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ ἀστυνομικὸς μᾶς γύρισε τὴ ράχι, ἐνῷ ὁ κύριός μου, μὲ τὸ καπέλλο πάντα στὸ χέρι, μὲ τὸ μπράτσο στρογγυλεμένο, σκυφτός, τὸν συνόδεψε κάμποσο, δείχνοντας ἔτσι ἕνα σεβασμὸ κάπως προσποιητό.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, νά τος πάλι! Καβαλλίκεψε τὸ σχοινὶ ποὺ σχημάτιζε τὸν περίβολο τοῦ θεάτρου μας καὶ μᾶς ἔκοψε τὴν παράστασι μέσ' στὴ μέση, φωνάζοντας:

— Νὰ βάλῃς φίμωτρο στὰ σκυλιά σου!

— Φίμωτρο στὰ σκυλιά μου;

— Μάλιστα! Ὑπάρχει ἀστυνομικὴ διάταξι. Ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρῃς!

Παίζαμε μιὰ παντομίμα, ποὺ τὴ λέγαμε «Ὁ Κάπης γιατρός»· κι' ἐπειδὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπαν στὴν Τουλούζα, τὸ ἀκροατήριό μας τὴν παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ θύμωσε μὲ τὴν ἐπέμβασι τῆς ἐξουσίας.

— Μὴ διακόπτετε! φώναζαν.

—Ἀφῆστε νὰ τελειώσῃ ἡ παράστασι!

Ἀλλὰ μ' ἕνα νεῦμα, ὁ Βιτάλης ζήτησε σιωπὴ καὶ τὸ ἀκροατήριο σώπασε.

Ἔβγαλε τότε τὸ καπέλλο του ὥς κάτου, — μὰ τόσο, ποὺ τὰ φτερά του σάρωναν τὸν ἄμμο, — καὶ μὲ τρεῖς μεγάλες ρ ε β ε ρ έ ν τ σ ε ς ἐπλησίασε τὸν ἀστυνομικό.

—Ὁ πολὺ σεβαστὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐξουσίας, ρώτησε, λέει πὼς πρέπει νὰ βάλω φίμωτρο στοὺς ἠθοποιούς μου;

— Μάλιστα! Νὰ βάλῃς φίμωτρο στὰ σκυλιά σου γρήγορα! Ἔτσι δὲν ἐπιτρέπεται!

— Πῶς νὰ φιμώσω τὸν Κάπη, τὸν Ζερμπίνο, τὴ Δούλση! φώναξε ὁ Βιτάλης κυττάζοντας περισσότερο τὸν κόσμο παρὰ τὸν ἀστυνομικό· τὸ συλλογίσθηκε καλὰ ἡ εὐγενία σας; Μὰ πῶς ὁ σοφὸς γιατρὸς Κάπης, ὁ διάσημος σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ τὰ γιατρικά του στὸν ἄρρωστο, ὅταν αὐτὸς θἄχε στὴ μουσούδα του ἕνα φίμωτρο; Γιατὶ ἀπὸ τὸ στόμα, κύριέ μου, πρέπει νὰ γίνῃ ἡ θεραπεία! Ποτὲ ὁ γιατρὸς Κάπης δὲν θἄμπαζε τὰ γιατρικὰ ἀπ' ἄλλο δρόμο, μπροστὰ σὲ τόσον κόσμο. Μ' ἐννοεῖτε;

Ὁ κόσμος γέλασε δυνατά. Ἦταν φανερό, ὅτι ἐπιδοκίμαζε τὸν Βιτάλη καὶ κορόϊδευε τὸν ἀστυφύλακα. Διασκέδαζε πρὸ πάντων μὲ τὰ καμώματα τοῦ Καρδούλη, ποὺ πῆγε καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸν «ἀντιπρόσωπο τῆς ἐξουσίας», καὶ πότε σταύρωνε τὰ χέρια του, ὅπως αὐτός, πότε ἔβαζε τοὺς γρόθους στὰ πλευρά του, καὶ πότε ἔρριχνε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω, μὲ γριμάτσες τόσο ἀστεῖες, ποὺ ὁ κόσμος σπαρτάριζε ἀπὸ τὰ γέλια.

Θυμωμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Βιτάλη καὶ πεισματωμένος ἀπὸ τὰ γέλια τοῦ κόσμου, ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ δὲν φαίνουνταν ὑπομονητικὸς ἄνθρωπος, ἔκαμε ξαφνικὰ μεταβολή. Εἶδε τότε πίσω του τὸν πίθηκο μὲ τοὺς γρόθους στὰ πλευρὰ καὶ κατάλαβε ἀμέσως πὼς τὸν κορόϊδευε.

Ἄνθρωπος καὶ πίθηκος ἔμειναν λίγες στιγμὲς ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο καὶ κυττάζουνταν, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἰδοῦν ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ θὰ χαμήλωνε πρῶτος τὰ μάτια.

Τότε τὰ γέλια τοῦ κόσμου κορυφώθηκαν, βροντερά, ἀκατανίκητα, κι' αὐτὸ ἔδωσε τέλος στὴ σκηνή.

—Ἂν αὔριο τὰ σκυλιά σου δὲν εἶναι φιμωμένα, ἐφώναξε ὁ ἀστυφύλακας φοβερίζοντας μὲ τὸ γρόθο, θὰ σὲ καταγγείλω. Αὐτὸ μόνο σοῦ λέω.

— Πολὺ καλά, κύριέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης. Λοιπὸν αὔριο!

Κι' ἐνῷ ὁ ἀστυφύλακας ἔφευγε μὲ μεγάλα βήματα, ὁ Βιτάλης τοὔκανε ἀπὸ πίσω δυό-τρεῖς ἀκόμα ρ ε β ε ρ έ ν τ σ ε ς κι' ἡ παράστασι ἐξακολούθησε.

Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς θὰ πήγαινε ὕστερα ν' ἀγοράσῃ φίμωτρα γιὰ τοὺς σκύλους μας· μὰ δὲν ἔκαμε τίποτα καὶ μάλιστα πέρασε ὅλη ἡ βραδυά, χωρὶς νὰ μιλήσῃ καθόλου γιὰ τὸν καυγὰ μὲ τὸν ἀστυφύλακα. Γι' αὐτὸ πῆρα τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ.

—Ἂν θέλετε, τοῦ εἶπα, νὰ μὴ σπάσῃ ὁ Κάπης τὸ φίμωτρό του αὔριο στὴν παράστασι, καλὸ εἶναι, μοῦ φαίνεται, νὰ τοῦ τὸ βάλετε λίγο πρωτήτερα. Ἔτσι μπορεῖ νὰ τὸ συνηθίσῃ...

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Τὸ Βῆμα τῶν Νέων

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Μέσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ μπαρουτιοῦ, βουτηγμένο στὸ αἷμα τῶν ἡρώων, ξεπρόβαλε τὸ ἱερὸ σύμβολο τῆς γλυκειᾶς πατρίδας γιὰ νὰ κυματίσῃ περήφανο μπροστὰ στὰ μάτια ἐκείνων ποὺ ἀπόμειναν συντρίμμια σχεδὸν ἀπὸ τὴν μακρὰν κόπωσιν τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος τοῦ 1821.

Οἱ ψυχὲς ἐκεῖνες ποὺ χάθηκαν στὸ μαῦρο σκοτάδι τοῦ πολέμου θὰ μένουν σὰν ἕνας φωτοστέφανος στὴν ψυχή μας καὶ θὰ φέρνουν στὴ θύμησί μας μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι γνωρίζοντάς μας πὼς οἱ Ἕλληνες εἶναι ἕτοιμοι νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους ὣς τὴν τελευταία ρανίδα γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Ἤξερε ὁ κάθε Ἕλληνας ὅτι σὲ χρόνια περασμένα, ποὺ οὔτε ὁ μακρὸς χρόνος δὲν μποροῦσε νὰ σβύσῃ, ἤξερε ὅτι ἡ μεγάλη πατρίς του ὑπῆρξε κέντρον ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων, πηγὴ πολιτισμοῦ καὶ τὸ ὄνομά της ἔφθανε στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης δίνοντας μιὰ γλυκειὰ νοσταλγία γι' αὐτὴ τὴ χώρα. Ἡ ψυχὴ τοῦ δούλου ἀναπολοῦσε τὶς παληὲς μέρες ποὺ κάθε τέκνο τῆς πατρίδας λαχταροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ξενητειὰ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ καὶ οἱ ξένοι ζητοῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν... Τέτοια ἔφερνε ἡ θύμησι στὸ σκλάβο καὶ ἡ καρδιά του σπαρταροῦσε μέσα στὰ στήθεια, ποθῶντας νὰ καταπνίξῃ τὸν ζυγὸ ποὺ τὴν κρατοῦσε δέσμιο τοῦ βαρβάρου...

... Κι' ἔτσι μιὰ μέρα, ποὺ γλυκειὰ κι' ἐλπιδοφόρος ἅπλωσε τὰ φτερά της στὸ σκλαβωμένο λαό, τὰ στιβαρὰ χέρια ἅρπαξαν τὸ ὅπλο καὶ ξεχύθηκαν μὲ ὁρμή, σκορπίζοντας τὸ θάνατο καὶ δίνοντας τὸ δικαίωμα στὴ Λευτεριὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴ νάρκη καὶ νὰ ξετινάξῃ τὰ μουδιασμένα φτερά της, ἁπλώνοντάς τα στὴ σκλάβα χώρα. Καὶ μετὰ σειρὰν ἐτῶν ἀγῶνος σκληροῦ, ποὺ τὸ αἷμα χύθηκε ἄφθονο, τὸ ὄνειρο τοῦ σκλάβου ἔγινε πραγματικότης. Ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη!!!

ΤΟΥΛΑ ΣΑΡΛΗ

*

ΛΕΣΒΟΣ

Πόθους ξυπνάει τ' ἀγέρι σου σὰν πνέει ἁπαλά,
μάγια σκορποῦν τὰ δειλινὰ κι' ἡ κάθε ἀνατολή σου,
ἁρμονικοὶ διθύραμβοι ἀχοῦν καθὼς φιλᾶ
τὸ κῦμα τρελλοπαίζοντας τὴν ἅγια θεία γῆ σου!...

Νύφες μέσα στοὺς κάμπους σου χορεύουνε τρελλὰ
τὶς νύχτες ποὺ κυλοῦν γλυκά, γιομάτες θεία χάοι!...
Κάθε σου βράχος ἡ κορφή, γιὰ μιὰ Σαπφὼ μιλᾶ,
Λέσβος, πατρίδα, μάννα μου, τῆς γῆς μαργαριτάρι!...

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

★

ΟΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ!!

Μὲ δυὸ μητέρες πλάστηκα! Μὲ γέννησε ἡ μία
κι' ἀμέσως μὲ παρέδωσε μικρὸ-μικρὸ στὴν ἄλλη
Μ' ἀγάπησαν, μ' ἐφύλαξαν σὲ κάθε τρικυμία
κι' ἡ κάθε μία μοὔδειχνε ἀγάπη πιὸ μεγάλη!

Τὴν πρώτη τὴν ἐγνώρισα πολὺ μικρὸ παιδάκι.
Ἐγνώρισα τὶς λύπες της, γνώρισα τὰ φιλιά της,
τοὺς στεναγμούς, τὶς πίκρες της, τὰ γέλια, τὶς χαρές της,
τὰ δάκρυά της, τοὺς παλμοὺς καὶ ὅλη τὴν καρδιά της!

Τὴν ἄλλη τὴ διδάχτηκα, σὰν πήγαινα σχολεῖο
ἐκεῖ μεγάλοι δάσκαλοι, μοὔπανε ν' ἀγαπήσω,
τὴ δεύτερη τὴ μάννα μου καὶ γὼ μὲ τὸ βιβλίο
προσπάθησα τὸν ὑψηλὸ σκοπό της νὰ 'ξηγήσω!

Καὶ στὸ βαθειὸ τὸ νόημα τῆς δεύτερης τῆς Μάννας,
βρῆκα, τὴν πίστι, τὴν Ἀγάπη, τὴν Ἐλπίδα
τὰ τρία μεγαλύτερα σημάδια τῆς φυλῆς μας...
Καὶ 'κείνη ἡ Μάννα ἡ δεύτερη ἤτανε ἡ Πατρίδα!...

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Θαυμάζοντας τὸ μπρούτζινο αὐτὸ ὁμοίωμά σου,
ἡ σκέψι φέρνει μου στὸ νοῦ τὴν παλαιά σου δρᾶσι,
Μ' εὐλάβεια τὰ χείλη μου προφέρουν τὄνομά σου
κι' ἡ μοῦσα μου ἀδυνατεῖ στίχους γιὰ σὲ νὰ πλάσῃ.

Ὑπέφερες τρισένδοξε στὸν πόλεμο, στὶς μάχες,
μὰ πάντα μέσα στὴν καρδιὰ ἔφερες τὴν ἐλπίδα.
Καὶ τέλος ἐξωρίστηκες ἀπὸ τὶς διαμάχες
γιατὶ πολὺ ἀγάπησες τὴ μάννα μας Πατρίδα.

Μὰ πάλι σὲ ἐφέραμε. Καὶ τώρα δείχνεις πέρα
σὲ μακρινοὺς ὁρίζοντες ποὺ κρύβουν θησαυρούς·
Καὶ μεῖς τὴ μάννα Ἑλλάδα μας θὰ κάνωμε, πατέρα,
σεβαστὴ σ' ὅλους τοὺς φίλους, τρομερὴ εἰς τοὺς ἐχθρούς.

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

★

Η ΑΦΘΑΡΤΗ ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ

Μὲ ὁδηγητὴ τὴν πλούσιά Σου Ἱστορία
πανώρηα μας πατρίδα θρυλική
εἰς τὴ φυλή του κτίζει μ' ἁρμονία
μιὰ μαρμαρένια πυραμίδα ἑλληνική.

Γιὰ νὰ στηθοῦνε ἀπρόσπαστοι αἰώνια
ἀπάνω οἱ θησαυροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ,
νὰ προστατεύωνται γιὰ πάντ' ἀπὸ τὰ χρόνια
τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Καὶ ὁ λυτρωτής μας, ποὺ φωτίστηκε ἀπὸ Σένα
ὑπέρλαμπρ' Ἱστορία Ἑλληνική,
ἀπ' τὴν ψυχή μας ἐξερίζωσε τὰ ξένα
καὶ Ἅγια Ἑσὲ θεμέλιωσε τρανή.

Καὶ μὲ τὴν ἄφθαρτη δική του πυραμίδα
τὸν Τρίτο Ἑλληνικὸ Πολιτισμό,
σ' ἀνέβασε ὁλόφωτη πατρίδα
περήφανη στὸν ἕβδομο οὐρανό.

ΔΙΟΝ. Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

★

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Ναί, ἦταν πράγματι Ἑλληνόπουλο. Τὤδειχνε ἡ καρδιά του καὶ τὸ πρόσωπό του, ποὺ γιομάτο γλυκύτητα μιλοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα Ἑλλάδα, τὴν μάννα Ἑλλάδα, ποὺ τοὖχε φυτέψει στὴν ψυχὴ τὰ πιὸ ἁγνὰ αἰσθήματα τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς ἀγάπης σ' αὐτήν, γιατ' ἦταν νειὸς κι' ἤθελε τὴ λευτεριά του, ὄχι μόνο τὴ δική του, ἀλλὰ περισσότερο τῆς πατρίδας του, ποὔθελε νὰ τὴ βλέπῃ ψηλά, πάντα ψηλά, κι' ὄχι βουτηγμένη στὴν τυραννία, ποὺ τότε ζοῦσε. Ἦταν νειός, καὶ τώρα πιστὸς στρατιώτης κι' ὑπηρέτης τῆς πατρίδας του πολεμοῦσε στὴν πρώτη γραμμή, ἀντάμα μὲ τ' ἄλλα τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἀδελφωμένα καὶ μὲ μιὰ καρδιὰ — καρδιὰ ποὺ ποθοῦσε τὴ νίκη — ἄφοβα ἔπεφταν ἕνα - ἕνα γι' αὐτήν, πολεμῶντας ἐνάντια στὸν ἐχθρό, γιὰ νὰ λευτερώσουν τὴ χώρα τους. Κι' αὐτός, ποὺ μέσα του ἡ ψυχὴ γελοῦσε χαρούμενη γιὰ τὴν πατρίδα, αὐτὸς γιὰ μιὰ στιγμὴ πηδᾶ ἕνα χαντάκι, καὶ νὰ τώρα βρίσκεται στὰ χέρια μὲ τοὺς ἐχθρούς. Παλεύει ἀδιάκοπα, χωρὶς φόβο, ἀλλ' ἡ μοῖρα — ποὺ τέτοια ἦταν γι' αὐτὸν — τὸν ξαπλώνει νεκρό. Ἕνα ἐχθρικὸ βόλι τὸν βρίσκει στὴν καρδιά, κι' ὅπως τὸ δένδρο θἄπεφτε, σὰν τοὔδινες μιὰ γερὴ τσεκουριά, ἔτσι τώρα τιμημένο πέφτει τὸ λαμπρὸ παλληκάρι γιὰ χάρι τῆς πατρίδας του, ποὺ τόσο ἀγάπησε. Ἕνας σβῶλος χῶμα, ποὺ τὸν ἔστελνε τὸ σκάσιμο μιᾶς ὀβίδας, ἦταν γι' αὐτὸν τὸ στεφάνι τῆς τιμῆς του. Ἡ φαιδρότης κι' ἡ γλυκύτητα, ποὺ διακρίνονταν ἀκόμη στὸ πρόσωπό του, μιλοῦσαν γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ νειοῦ, ποὺ οἱ τελευταῖες του λέξεις πρὶν ξεψυχήσῃ ἦταν: «Γιὰ σένα, ὦ γλυκειά μου πατρίδα, γιὰ σένα, ποὺ τόσους νέους γλυκὰ κοιμίζεις στὴν ἀγκαλιά σου, γιὰ σένα μάννα Ἑλλάδα, σὰν ἥρωας πέφτω. Λίγη Γαλανόλευκη στὸν τάφο μου ἀπάνω σοῦ ζητῶ γιὰ μόνη χάρι».

Κ. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ

ΦΑΛΑΓΓΙΤΕΣ

Εἴμαστε οἱ νέοι, τὰ βλαστάρια
ποὺ θὰ θεριέψουν μιὰ φορά,
θ' ἁπλώσουν γύρω τὰ κλωνάρια
γιὰ μιὰ καινούργια πιὰ σπορά.

Ἐλπιδοφόρες οἱ καρδιές μας
γιὰ μιὰ γερὴ ζωὴ χτυποῦν
λάμψι κι ἀχτῖνες οἱ ψυχές μας
τὸ φῶς τῆς πίστης μας σκορποῦν.

Τὸ φῶς, ποὺ θέλει νὰ τσακίσῃ
κάθε θαμπὸ καὶ σκοτεινὸ
ποὺ τρόπαιο ζητᾶ νὰ στήσῃ
γερὸ στὸ μέλλον καὶ τρανό.

Τὸ φῶς, ποὺ μιὰ φορὰ θὰ πέσῃ
στερνὰ ἀπὸ μᾶς σ' ἄλλες γενιὲς
σφιχτὰ μ' αὐτὲς νὰ μᾶς συνδέσῃ
σ' ἴδιους ἀγῶνες καὶ χαρές.

Εἴμαστε οἱ Νέοι, τὰ βλαστάρια
ποὺ γιὰ τὸν ἥλιο ξεκινοῦν
οἱ ἄνθοί, ποὺ γέμουν τὰ κλωνάρια·
καρποὶ μιὰ μέρα θὰ γεννοῦν.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

★

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἐλᾶτε ἀγγέλοι καὶ πουλιὰ
νὰ ψάλετε μὲ χάρι
Τραγούδια εἰς τὸ Βασιλῆᾶ
τὸ Γυιὸ τοῦ Καβαλλάρη

Καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ
τοῦ Βασιλῆᾶ μας ταίρι
ὅλοι νὰ τοῦ φιλήσωμε
τὸ τιμημένο χέρι

Κι' ὅλοι μαζὶ νὰ ψάλωμε
Ἀνάστασης τροπάρια
χαρμόσυνα κι' ἀγγελικὰ
εὐγνωμοσύνης ἄρια

Κι' ὅρκο βαρὺ τοὺς κάνομε
στὴ γαλανὴ Σημαία
γι' αὐτὴν πὼς θὰ πεθάνωμε
ὅλη ἡ Νεολαία

ΖΑΝΝΕΤΟΣ ΔΗΜΟΥΛΕΑΣ

★

ΣΤΟΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ

Ἔφυγες ἀγγελοῦδι μας ἀπ' τὴν θερμὴ φωληά σου
κι' ἄφησες τὸν πατέρα σου μαζὶ μὲ τὴν μαμά σου
καὶ μὲ τὰ ἀδελφάκια σου, νὰ κλαῖνε τὸ χαμό σου
γιατ' ἤσουν ἕνα ὄμορφο καὶ δροσερὸ λουλοῦδι
καὶ σκόρπαγες σὲ ὅλους μας μὲ τὸ χαμόγελό σου,
τὴν εὐτυχία, τὴ χαρά, χρυσό μας ἀγγελοῦδι.

Ὅμως ὁ Χάρος ζήλεψε τὴν τόση ὠμορφιά σου,
καὶ φύτεψε φαρμακερὸ 'να βέλος στὴν καρδιά σου,
ποὺ σοῦ τὴ τρύπησε βαθειά. Κι' ἀπ' τὸν μεγάλο πόνο
μᾶς ἔφυγες καὶ πέταξες χωρὶς νὰ μᾶς κυττάξῃς.
Ὄχι! δὲν ἦταν σφάλμα σου, σ' αὐτὸ δὲν σὲ κακιώνω,
γιατὶ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι ἔπρεπε νὰ πετάξῃς.

. . . .

Ξέρω πὼς μὲ τοὺς θρήνους μου, δὲν θὰ μᾶς ἔρθῃς πίσω.
Μὰ ἔχω τὸ δικαίωμα δυὸ δάκρυα νὰ χύσω,
καὶ τὴν γλυκειὰ ἀνάμνησι ποὺ ἔχομε γιὰ σένα
γιὰ ὅσο ζῶ τοὐλάχιστο στὸ νοῦ μου νὰ κρατήσω.
Γιατ' εἶν' ἀλήθεια πὼς κι' ἐγὼ κάποτε σὰν καὶ σένα
στὸ μνῆμα θὲ νὰ μπῶ κι' ἴσως σὲ συναντήσω.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Μ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΣ

Βαθμοφόρος τῆς Ὑπ/σεως Κομοτινῆς ὁμιλῶν μὲ τοὺς φρουρούς.

Ὁ Φαλαγγάρχης Φιλιατῶν διανέμων εἰς τοὺς Ἀκρίτας τὰ δῶρα τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν Ὑ/σεων Θεσπρωτίας καὶ Κερκύρας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ε

Ἡ μουσικὴ τῆς Ὑποδιοικήσεως Κερκύρας κατὰ τὴν ἡμέραν ποὺ ὡρκίσθη ἡ φάλαγξ ἐνώπιον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν Σχηματισμοῦ Τριπόλεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως Πατρῶν ὁμιλῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

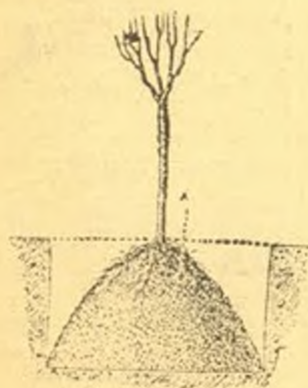
Ἔφιππον τμῆμα καὶ ποδηλάται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Φλωρίνης.

Ὁ Γεν. Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. Ἀργολιδοκορινθίας ὁμιλῶν πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀναδάσωσις τοῦ Παλαμηδίου ὑπὸ Φαλαγγιτῶν

Φαλαγγίτισσαι Κερκύρας παρελαύνουσαι κατὰ τὴν λειτανίαν τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑβδομάδος τοῦ πρασίνου, ποὺ πρόκειται νὰ φυτευθοῦν χιλιάδες δένδρων, μὰ καὶ γιὰ τὸ ἐπίκαιρον τῆς ἐποχῆς, δημοσιεύομεν κατωτέρω συντόμους ὁδηγίας περὶ φυτεύσεως τῶν δένδρων ἐν γένει.

Κανονικὸ φύτευμα δένδρου

Πῶς φυτεύονται τὰ δένδρα

1ον. Οἱ λάκκοι ποὺ θὰ μεταφυτευθοῦν τὰ δενδρύλλια, πρέπει νὰ ἀνοίγωνται 1—2 μῆνες ἐνωρίτερα γιὰ νὰ τριφτῇ καλὰ τὸ χῶμα, νὰ ἀεριστῇ καὶ νὰ φονευθοῦν τὰ σκουλήκια μέσ'στὶς βροχὲς καὶ τοὺς πάγους.

2ον. Οἱ λάκκοι πρέπει νὰ ἔχουν διάμετρον ἑνὸς μέτρου καὶ βάθος 80 πόντων τοὐλάχιστον.

3ον. Στὸ φύτευμα πρέπει νὰ προσέχωμεν ὥστε τὰ δένδρα νὰ μεταφυτεύωνται οὔτε βαθύτερα οὔτε ρηχότερα ἀπ' ὅσο βρίσκονται στὸ φυτώριο. Μονάχα στὰ πολὺ ὑγρὰ χωράφια μποροῦμε νὰ φυτεύωμε ρηχότερα καὶ στὰ πολὺ ξηρὰ βαθύτερα. Πάντα ὄχι περισσότερο ἀπὸ 15—20 πόντους.

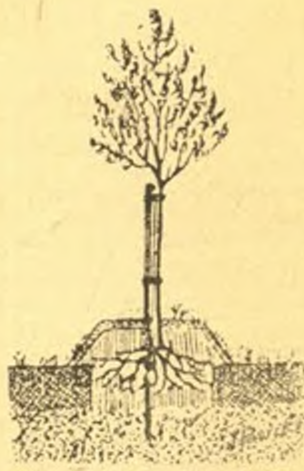
4ον. Τὰ φυλλοβόλα δένδρα φυτεύονται ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ὡς στὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου, ἀνάλογα μὲ τὴ χρονιά, πάντα ὅμως σὲ στεγνὸ ἔδαφος.

5ον. Τὰ ἀειθαλῆ δένδρα (μανταρινιές, πορτοκαλιές, λεμονιές, πεῦκα κλπ.) φυτεύονται ἀπὸ τὸ Φλεβάρη ὡς στὸ τέλος τοῦ Μάρτη.

6ον. Στὸ βάθος τοῦ λάκκου ρίχνομε χῶμα ἀνακατεμένο μὲ κοπριὰ χωνεμένη καὶ φτιάνομε ἕνα σωρό. Ὕστερα κρατοῦμε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ δένδρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἁπλώνουμε τὶς ρίζες του ὅταν εἶναι χωρὶς χῶμα γύρω στὸ σωρὸ καὶ σκεπάζομε ἔπειτα μὲ καλὸ καὶ μαλακὸ χῶμα καὶ τὸ πατοῦμε ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι.

7ον. Τὸ νεοφυτευμένο δένδρο ποτίζουμε ἔπειτα καλὰ καὶ σκεπάζουμε μὲ λίγη κοπριὰ ἢ μὲ ξηρὰ χόρτα.

8ον. Μεγάλη προσοχὴ πρέπει νὰ καταβάλλεται στὸ ξερρίζωμα ἀπὸ τὸ φυτώριο τῶν ἀειθαλῶν δένδρων, ὥστε νὰ βγαίνουν μαζὶ μὲ τὸ χῶμα ποὺ ἔχουν γύρω ἀπὸ τὶς ρίζες, «μὲ μπάλλα», ὅπως λὲν οἱ δενδροκόμοι.

Φύτευμα δένδρου σὲ ὑγρὰ ἐδάφη

Ἀντίθετα τὰ φυλλοβόλα ξερριζώνουνται χωρὶς τὸ χῶμα.

Φ. Δενδρινὸς

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

1. Τὸ γυαλὶ τῶν μπουκαλιῶν γίνεται ἀπὸ ἕνα μῖγμα καθαρῆς ἄμμου, ἀσβεστοσόδας καὶ τριμμάτων ἀπὸ γυαλιά.

★

2. Οἱ πρῶτες αὐτὲς ὕλες ξηραίνονται, κοπανίζονται καὶ ἀναμιγνύονται. Ἔτσι γίνεται μιὰ ὁμοιογενὴς σκόνη τὴν ὁποίαν χύνουν μέσα σὲ εἰδικὲς χοάνες ἢ «χύτρες».

★

3. Οἱ χύτρες αὐτὲς τοποθετοῦνται μέσα σὲ φούρνους θερμαινομένους μὲ ἀέριον ἢ κάρβουνο σὲ θερμοκρασία 1250 ἕως 1450 βαθμῶν. Ἡ σκόνη τήκεται καὶ μετασχηματίζεται σ' ἕνα πυκνὸ κολλῶδες κρᾶμα.

★

4. Ἀπὸ διάφορα ἀνοίγματα κατασκευασμένα μέσα στὸν φοῦρνο, οἱ ἐργάται «φυσηταὶ» πιάνουν μὲ τὴν ἄκρη ἑνὸς μακριοῦ σωλῆνος μιὰ μικρὴ μᾶζα πυρακτωμένης πάστας.

5. Κάθε ἐργάτης φυσᾷ μέσα στὸ σωλῆνα του, ταλαντεύοντάς τον διαρκῶς καὶ κάμνοντάς τον νὰ περιστρέφεται. Ἡ μᾶζα τοῦ γυαλιοῦ φουσκώνει καί, ἐνῷ ψύχεται σιγὰ-σιγά, παίρνει τὸ σχῆμα ἑνὸς ἀπιδιοῦ.

★

6. Τὸ τελικὸ σχῆμα τοῦ μπουκαλιοῦ τοῦ δίδεται μέσα σ' ἕνα καλούπι, ἐνῷ ὁ ἐργάτης ἐξακολουθεῖ νὰ φυσᾷ. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ὁ ἐργάτης ἀπὸ μιὰ πολὺ κουραστικὴ ἐργασία, τὸ «φύσημα» γίνεται μὲ πεπιεσμένον ἀέρα.

★

7. Τὰ εἰσάγουν κατόπιν σ' ἕνα δεύτερο ψήσιμο τοῦ γυαλιοῦ, μέσα σὲ εἰδικοὺς φούρνους τῶν ὁποίων ἡ θερμοκρασία ἐλαττοῦται προοδευτικῶς. Σκοπὸς τῆς ἐργασίας αὐτῆς εἶναι νὰ δοθῇ στὰ μπουκάλια μιὰ μεγαλύτερη στερεότης.

★

8. Σ' ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν συγχρόνων ὑελουργείων χρησιμοποιοῦν εἰδικὲς μηχανὲς μπουκαλιῶν, ὅπου τὸ φύσημα γίνεται ὁλοκληρωτικῶς μὲ αὐτόματο τρόπο.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἡ θέα ἁπλωνόταν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος σὲ μιὰ μεγάλη ἔκτασι τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας καί, ἀπὸ τὸ ἄλλο, σ' ἕνα ὁρίζοντα ὀκτὼ ὡς ἐννέα λευγῶν, ποὺ τὸν ἐσχημάτιζε ἡ γραμμὴ τοὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας.

Ἔφθασε κ' ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν, ποὺ ὁ Ἰούνιος τὶς ἔφερε ἄφθονες. Ἔγινε τότε ἀνάγκη ν' ἀφήσουν τὸ Φαλκενχόρστ καὶ νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχάϊμ. Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι μῆνες ἦταν πάντα δυσάρεστοι μὲ τὶς ἀτελείωτες κακοκαιρίες τους. Δὲν ἔβγαιναν ἔξω παρὰ μόνον ὅταν εἶχαν ἐργασία ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀναβληθῇ· νὰ πᾶνε, παραδείγματος χάριν, στὸ κτηνοτροφεῖο νὰ κυττάξουν τὰ κατοικίδιά τους. Κάπου-κάπου ἔβγαινε κι' ὁ Φρίτς γιὰ κυνῆγι, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ἀπομακρυνόταν πολὺ ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ Φελσενχάϊμ.

Ποτὲ ὡστόσο ὁ μικρόκοσμος αὐτὸς δὲν ἔμενε ἀργός. Ὅταν δὲν μποροῦσε νὰ ἐργασθῇ ἔξω, ἐργαζότανε μέσα. Ἡ κυρία Ζερμάττ διηύθυνε τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ κ' ἡ Τζέννυ τὴ βοηθοῦσε μὲ ὅλη τὴν ἐφευρετικὴ της δραστηριότητα τὴν ἀγγλοσαξωνική, διαφορετικὴ κάπως ἀπὸ τὴν ἐλβετική, ποὺ δὲν ἔχει τόση πρωτοβουλία. Ἔπειτα ἡ Τζέννυ μάθαινε καὶ γερμανικὰ μὲ τὸν κ. Ζερμάττ, ἐνῷ ἡ οἰκογένεια μάθαινε ἀγγλικὰ μὲ τὴν Τζέννυ. Ὁ Φρίτς μάλιστα τὰ μιλοῦσε ὡραιότατα σὲ λίγες ἑβδομάδες. Μὰ καὶ πῶς μποροῦσε νὰ μὴ μάθῃ ἔτσι γρήγορα μὲ μιὰ δασκάλισσα, ποὺ τὰ μαθήματά της ἦταν τόσο εὐχάριστα;

Ἔτσι δὲν καταλάβαιναν τὶς μεγάλες ἡμέρες τῆς βροχερῆς ἐποχῆς. Ἡ παρουσία τῆς Τζέννυ Μόντροζ ἔδινε καινούργιο θέλγητρο στὶς βεγγέρες τοῦ Φελσενχάϊμ. Κανένας δὲν βιαζόταν ν' ἀποσυρθῇ στὴν κάμαρά του γιὰ νὰ πλαγιάσῃ. Ἡ κυρία Ζερμάττ κ' ἡ Τζέννυ ἔρραβαν καὶ συγχρόνως λάβαιναν μέρος στὴ γενικὴ συνομιλία. Συχνὰ ἡ νέα Ἀγγλίδα τραγουδοῦσε γιατ' εἶχ' ἔξοχη φωνή. Εἶχε μάθει ὅλα τὰ ἐλβετικὰ τραγούδια, τὶς ἀθάνατες ἐκεῖνες μελῳδίες τῶν βουνῶν, καὶ τί ἀπόλαυσις νὰ τὶς ἀκούῃ κανένας ἀπὸ τὸ στόμα της! Ἔπειτα, τὴ μουσικὴ διαδεχόταν ἀνάγνωσι· ὁ Ἐρνέστος ἐδιάβαζε δυνατὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τῆς βιβλιοθήκης. Ἔτσι ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου ἔφθανε πάντα πολὺ γρήγορα.

Στὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα, ὁ κ. Ζερμάττ, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, ἦταν βέβαια ὅσο εὐτυχισμένοι μποροῦσε νὰ εἶναι. Πάντα θυμοῦνταν τὴν πατρίδα τους, πάντα ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον, πάντα περίμεναν ἀπέξω μιὰ βοήθεια. Ἀλλά, καθὼς ἦταν ὅλοι ἑνωμένοι, αὐτὰ δὲν ἐπηρέαζαν τόσο πολὺ τὴν εὐτυχία τους. Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν Τζέννυ. Ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ θυμᾶται αὐτὴ τὸν πατέρα της καὶ νὰ μὴ λυπᾶται; Εἶχαν περάσει δυόμισυ σχεδὸν χρόνια ἀφότου ὁ συνταγματάρχης θὰ ἐγύριζε στὸ Λονδῖνο καὶ τοῦ κάκου θὰ περίμενε τὴν θυγατέρα του ἐκεῖ! Τὸ πλοῖο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ τὴν πάῃ, ἡ «Δορκάς», δὲν εἶχε ἀκουσθῆ τόσον καιρό. Δὲν θὰ ὑπέθετε λοιπὸν πῶς θὰ χάθηκε αὔτανδρο σὲ κανένα κυκλῶνα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ;... Ἔτσι ἡ Τζέννυ, συλλογιζομένη τὴν ἀγωνία καὶ τὴ λύπη τοῦ πατέρα της, ποὺ θὰ τὴν θεωροῦσε ἴσως νεκρή, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι τέλεια εὐτυχισμένη στὴ Νέα Ἐλβετία.

Εἶναι δυνατὸ νὰ εὐτυχῇ τέλεια ἕ-

Συχνὰ ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα τραγουδοῦσε γιατὶ εἶχε ἔξοχη φωνή.

νας ἄνθρωπος, χωρισμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἀπὸ τοὺς δικούς του, ἀπ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο; Καὶ μήπως αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ θέσι καὶ τῶν ναυαγῶν τοῦ «Λάνδλορδ»;

Ξέρουμε τώρα, ποιὸ ἀνέλπιστο περιστατικὸ παρουσιάσθηκε ἄξαφνα καὶ τὴν ἄλλαξε σημαντικά.

ΣΤ'

Τὶς πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ «Ξιφία» μεγάλη μελαγχολία βασίλευε στὸ Φελσενχάϊμ. Θάλεγε κανεὶς ὅτι κάποια συμφορὰ ἔπεσε στὴν ἀπόμερη ἐκείνη γωνία τῆς γῆς, ποὺ τόσο τὴν εὐνοοῦσε ὡς τότε ἡ Θεία Πρόνοια. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζερμάττ ἦταν ἀπαρηγόρητοι ποὺ ἄφησαν νὰ φύγουν οἱ δυὸ γυιοί τους, πρᾶγμα ὡστόσο ποὺ δὲν θἆταν καθόλου λογικὸ νὰ τὸ ἐμποδίσουν, οὔτε μποροῦσαν νὰ τὸ ἀποφύγουν ἢ νὰ τὸ ἀναβάλουν.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν καρδιὰ ἑνὸς πατέρα καὶ μιᾶς μητέρας περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ δώσῃ. Ὁ Φρίτς, ὁ τολμηρὸς νέος, ὁ Φρίτς τὸ δεξὶ χέρι τοῦ πατέρα του καὶ ὁ μέλλων ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ! Ἀπὼν καὶ ὁ Φραγκίσκος ποὺ ἐβάδιζε στὰ ἴχνη τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ του.

Ἔμεναν, εἶν' ἀλήθεια, ὁ Ἐρνέστος καὶ ὁ Τζάκ. Ὁ πρῶτος δὲν εἶχε πάψει νὰ ἀσθάνεται ζωηρὴ κλίσι πρὸς τὴ σπουδὴ καί, μὲ τὰ λαμπρὰ βιβλία ποὺ διάβαζε, εἶχε ἀποκτήσει γνώσεις πολλές. Ἡ μόρφωσί του, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἦταν τελεία· καὶ θεωρητικὴ καὶ πρακτική. Ὁ δεύτερος πάλι συμμεριζόταν τὶς κλίσεις τοῦ Φρίτς, ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κυνῆγι, τὸ ψάρεμα, τὴν ἱππασία, τὰ θαλάσσια ταξείδια, τοὺς μακρινοὺς περιπάτους, τὶς σωματικὲς ἀσκήσεις. Ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ τὰ τελευταῖα μυστικὰ τῆς Νέας Ἐλβετίας κι' ἀντικαθιστοῦσε τὸν ἀδελφό του στὶς περιπετειώδεις ἐκεῖνες ἐκδρομές.

Ἔλειπε τέλος κ' ἡ χαριτωμένη ἐκείνη, ἡ θελκτικὴ καὶ λατρευτὴ Τζέννυ Μόντροζ, ποὺ ἡ κυρία Ζερμάττ τὴν ἀγαποῦσε σὰν κόρη της, κ' αἰσθανόταν τώρα μὲ τὴν ἀπουσία της μιὰ λύπη καὶ μιὰ ἀνησυχία καθαυτὸ μητρική.

Ἦταν σπαραγμὸς ψυχῆς γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Φελσενχάϊμ νὰ βλέπουν τὶς θέσεις τῶν ἀπόντων προσφιλῶν ἄδειες, — ἄδειες στὶς κρεββατοκάμαρες, ἄδειες στὴν τραπεζαρία, ἄδειες στὸ σαλόνι, ὅπου μαζεύονταν κάθε βράδυ. Θάλεγε κανείς, ὅτι ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ τζάκι ἔλειψε λίγη φωτιὰ καὶ δὲν ἐζέσταινε σὰν ἄλλοτε.

Ὅλοι βέβαια θὰ ξαναγύριζαν καὶ τότε θὰ λησμονιοῦνταν οἱ λύπες κι' οἱ ἀγωνίες τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ.

Θὰ ξαναγύριζαν, καὶ μαζί τους θαρχόντανε καινούργιοι φίλοι, — ὁ συνταγματάρχης Μόντροζ, ποὺ δὲν θἄθελε βέβαια ν' ἀπογωρισθῇ τὴν κόρη του, ἀφοῦ θὰ τῆς ἔδιδε σύζυγο τὸν σωτῆρα της. — ἔπειτα ἡ Ντόλλ Οὐόλστων, ὁ ἀδελφός της Τζέϊμς, ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, ποὺ θὰ ἐρχόνταν πρόθυμα νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας μὲ ὅλους τοὺς δικούς τους. Κι' ἄλλοι τέλος μετανάστες δὲν θἀργοῦσαν νὰ ἔλθουν στὴ μακρινὴ αὐτὴ ἀποικία τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.

Ναί, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὸ πολύ, μιὰ εὐτυχισμένη μέρα, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας, θὰ παρουσιαζόταν ἕνα πλοῖο, ἐρχόμενο ἀπὸ τὰ δυτικά. Κι' αὐτὸ τὸ πλοῖο δὲν θ' ἀπομακρυνόταν γιὰ νὰ χαθῇ κατὰ τὸ βορρᾶ ἢ κατὰ τὴ δύσι! Ἀπεναντίας θὰ ἔμπαινε ἴσια στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας. Καί, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ «Ξιφίας». Ἀλλὰ ὅποιο καὶ νἆταν, αὐτὸ τὸ πλοῖο θὰ ἔφερνε τὸ συνταγματάρχη Μόντροζ καὶ τὴν κόρη του, θὰ ἔφερνε τὸν Φρίτς

καὶ τὸν Φραγκίσκο, θὰ ἔφερνε τὰ παιδιὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Οὐόλστων.

Ἔτσι ἡ θέσι τῶν πραγμάτων εἶχε ἀλλάξει ὁλωσδιόλου. Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ἑλβετίας δὲν ἦταν πιὰ οἱ ναυαγοὶ τοῦ «Λάνδλορδ» ποὺ εἶχαν βρῆ καταφύγιο στὴν ἄγνωστη ἐκείνη ἀκτὴ κι' ἐπερίμεναν βοήθεια ἀπὸ τὴν τύχη, ποὺ κάποτε δὲν ἔρχεται ποτέ.

Ἡ γεωγραφικὴ θέσι τῆς γῆς ἐκείνης εἶναι τώρα ὡρισμένη, γνωστή. Ὁ πλοίαρχος Λίττλστων ἤξερε ἀκριβῶς καὶ τὸ πλάτος της καὶ τὸ μῆκος. Θὰ ἔκανε τὴν ἀνακοίνωσί του στὰ γραφεῖα τοῦ Ναυαρχείου, ποὺ θὰ ἔδινε τὶς ἀναγκαῖες διαταγὲς γιὰ τὴν κατοχή. Καὶ καθὼς ἔφευγε ἀπὸ τὴ Νέα Ἑλβετία ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα, θἄλεγες πὼς ξετύλιγε ἕνα καλώδιο, χιλιάδες λεύγες μακρύ, καὶ αὐτὸ τὸ ἄϋλο, τὸ ἀόρατο καλώδιο θὰ τὴν ἔδενε γιὰ πάντα μὲ τὸν παλαιὸ κόσμο, μὲ τὴν Εὐρώπη, — δεσμὸς ποὺ τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν κόψῃ.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμα παρὰ ἕνα μέρος τῆς βορεινῆς ἀκτῆς — δεκαπέντε ἢ τὸ πολὺ δεκάξη λευγῶν ἀκρογιαλιά, ἀπὸ τὸν ὅρμο τοῦ «Ξιφία» ὡς τὴ θάλασσα τοῦ Ἀναμμένου Βράχου. Ἡ πινάσσα, ἡ μεγάλη βάρκα καὶ τὸ καγιὰκ δὲν εἶχαν ἀκόμα ἐπισκεφθῆ καὶ σὲ ὅλη τους τὴν ἔκτασι οὔτε τοὺς τρεῖς ἐκείνους ὅρμους, τῆς Σωτηρίας, τῶν Ναυτίλων καὶ τῶν Μαργαριτῶν.

Στὸ διάστημα τῶν ἕνδεκα αὐτῶν χρόνων, ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ γυιοί του δὲν εἶχαν ὑπερβῆ ποτὲ τὸ φυσικὸ ἐκεῖνο προπύργιο τῶν βράχων, πέρ' ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγμοῦ. Πήγαιναν πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Γκρύνταλ, χωρὶς ποτὲ νὰ περάσουν καὶ στὴν ἀντικρυνή.

Εἴδαμε ὅτι ἡ ἀναχώρησι τοῦ «Ξιφία» δὲν ὠλιγόστεψε τὸν ἀριθμὸ τῶν κατοίκων τοῦ Φελσενχάϊμ, γιατ' εἶχε προστεθῆ ἡ οἰκογένεια Οὐόλστων.

Ὁ κ. Οὐόλστων, πενηνταπέντε χρονῶν τότε, ἦταν ἄνθρωπος μὲ κρᾶσι γερή. Ἂν καὶ τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει οἱ πυρετοὶ ποὺ πῆρε στὴ Νέα Οὐαλλία τῆς Αὐστραλίας, τὸ ὑγιεινὸ κλίμα τῆς Νέας Ἑλβετίας κι' οἱ μεγάλες περιποιήσεις τῶν ἀποίκων της δὲν ἄργησαν νὰ τοῦ ξαναδώσουν τὴν ὑγεία. Ἦταν, καθὼς εἴπαμε, μηχανικὸς-οἰκοδόμος κι' οἱ γνώσεις του δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ χρησιμεύσουν πολὺ στὴν ἀποικία, ἀφοῦ μάλιστα ὁ κ. Ζερμάττ εἶχε σκοπὸ νὰ κάμῃ πολλὰ καινούργια ἔργα. Ὁπωσδήποτε ἔπρεπε ν' ἀφήσουν τὸν κ. Οὐόλστων κάμποσο καιρὸ ν' ἀναλάβῃ. Καὶ τὸν καιρὸ αὐτὸν τὸν περνοῦσε προπάντων μὲ τὸν Ἐρνέστο, γιατὶ ἐταίριαζαν πολὺ τὰ γοῦστά τους κι' οἱ χαρακτῆρες.

Ἡ κυρία Μέρρυ Οὐόλστων ἦταν λίγα χρόνια νεώτερη ἀπὸ τὴν κυρία Ζερμάττ. Οἱ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες συμφωνοῦσαν πολὺ καὶ τόσο μεγάλωνε ἡ φιλία τους, ὅσο καλλίτερα γνωριζόνταν. Εἶχαν τὰ ἴδια ἔνστικτα φιλοπονίας καὶ τάξεως, τὴν ἴδια σοβαρότητα, τὴν ἴδια στοργὴ γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ τὰ παιδιά τους. Μαζὶ ἔκαναν τὶς οἰκιακὲς ἐργασίες στὸ Φελσενχάϊμ κι' ἐπίσης μοιραζόνταν τοὺς κόπους, ὅταν πήγαιναν στὸ Βάλτεγκ, στὸ Ἔμπερφουρτ ἢ στὸ Τσούκερτοπ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΕΡΜΙΤΕΣ

ὁ τυφλὸς στρατὸς τῆς Ζούγκλας

Οἱ ἐξερευνηταὶ τῆς παρθένου ζούγκλας πολὺ συχνὰ σταματοῦν τὶς ἐξερευνήσεις των καὶ διακόπτουν τὸ κυνῆγι τῶν ἀγρίων θηρίων διὰ νὰ θαυμάσουν κατάπληκτοι τὴν παράξενη καὶ μυστηριώδη ἀρχιτεκτονικὴ μερικῶν λοφίσκων, ποὺ ὑψώνουν τὴν πυραμιδοειδῆ μορφή των μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς ἀπέραντης ζούγκλας. Ποιὸς ἄραγε καὶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἔχτισε τὶς αἰνιγματικὲς αὐτὲς προεξοχές;

Ἀλλὰ ἡ ἀπορία καὶ ἡ κατάπληξις δὲν σταματᾷ μόνο μέχρις ἐδῶ. Τὴν περιέργειαν προκαλοῦν οἱ ἄπειροι μικροσκοπικοὶ καὶ τουνελοειδεῖς δρομάκοι, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν μὲ καταπληκτικὴ ἀποτελεσματικότητα τὸν προορισμό τους. Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ πόλισμαν τῆς Τροχαίας. Ποτὲ ὅμως δὲν συμβαίνει ἐδῶ καὶ ἡ παραμικρὴ ἀνωμαλία εἰς τὴν κυκλοφορία, οὔτε τὸ παραμικρὸ δυστύχημα. Οἱ δρομάκοι αὐτοὶ ἔχουν πολὺ μεγάλη ἡλικία. Κατεσκευάσθησαν πολὺ πρὶν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἀνοίξουν τὰς περιφήμους «στρατιωτικὰς ὁδοὺς» των, πολὺ πρὶν οἱ Αἰγύπτιοι οἰκοδομήσουν τὶς θαυμάσιες πυραμίδες των.

Ἀποτελοῦν οἱ δρομάκοι αὐτοὶ τὸ μεγαλειῶδες ἔργο τῶν λευκῶν μυρμήκων ἢ τερμιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ θαυμασιώτερα ἔντομα ἀπ' ὅσα ἐγνώρισεν ὁ κόσμος.

Κάθε λοφίσκος εἶναι καὶ μιὰ ἀποικία, ἡ ὁποία στεγάζει ἑκατομμύρια τερμῖτες. Τὸ ὕψος της φθάνει τοὺς 12 πόδας καὶ ἐὰν οἱ ἄνθρωποι μποροῦσαν νὰ χτίσουν οὐρανοξύστες ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματός των ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς περιφήμους αὐτοὺς χτίστες, οἱ οὐρανοξύστες των ἔπρεπε νὰ ἔχουν ὕψος χιλίων περίπου μέτρων!

Μέσα ἐκεῖ ὑπάρχουν κατοικίαι, στρατῶνες, νοσοκομεῖα, ἀποθῆκαι, νεκροταφεῖα, ἀγροκτήματα, σταῦλοι καὶ ἕνα τέλειον σύστημα ἀερισμοῦ. Δὲν λείπει οὔτε ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου. Οἱ τερμῖτες ἔχουν ἀξιοσημείωτο πολιτισμό. Ἡ κοινωνία τους ὑποδιαιρεῖται εἰς 5 κλάσεις. Τοὺς ἐργάτες, τοὺς στρατιῶτες, τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς ἀριστοκράτες καὶ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς δουλειᾶς πέφτει εἰς τοὺς ἐργάτες. Παρ' ὅλο ὅτι εἶναι ἐντελῶς τυφλοί, ὅλαι αἱ ἐργασίαι τῆς οἰκογενείας ἐκτελοῦνται ἀπὸ αὐτούς. Αὐτοὶ χωνεύουν ἀκόμη καὶ τὴν τροφὴν μὲ τὴν ὁποίαν θὰ τραφοῦν οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ὄργανα χωνεύσεως. Αὐτοὶ χτίζουν τὴν ἀποικία μὲ τσιμέντο ποὺ παράγουν μέσα στὰ στομάχια των, διορθώνουν τὶς ζημίες, φροντίζουν γιὰ τὴν τροφὴ τῶν νεογνῶν καὶ ἀρρώστων, θάπτουν τοὺς νεκροὺς καὶ παχύνουν ὅσους εἶναι ἄρρωστοι διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς τροφὴ εἰς τοὺς λοιπούς.

Οἱ στρατιῶται βρίσκονται γιὰ νὰ ὑπερασπίζουν τοὺς ἄλλους καὶ τὴν ἀποικία. Εἶναι καὶ αὐτοὶ τυφλοὶ ἀλλὰ γενναῖοι πολεμισταὶ, ἀτρόμητοι καὶ αἱμοχαρεῖς. Ὅταν πληροφορηθοῦν τὴν προσέγγισιν ἐχθροῦ χτυποῦν μὲ τὶς λαβίδες ποὺ ἔχουν πάνω στὰ κεφάλια τους τοὺς τοίχους τῆς ἀποικίας καὶ δίνουν ἔτσι τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου. Ἔπειτα ἀρχίζει ὁ ἄγριος πόλεμος. Ἐὰν συμβῇ νὰ νικηθοῦν οἱ πρῶτοι πολεμισταί, τρέχουν ἄλλοι, ἐνῷ οἱ ἐργάται εἰς τὰ μετόπισθεν χτίζουν φράκτην ἀπόρθητον. Συνήθως οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροί τους εἶνε ἕνα ἄλλο εἶδος μυρμήκων, οἱ «πουλαμπί», ποὺ προσπαθοῦν νὰ κυριεύσουν τὴν ἀποικία τῶν τερμιτῶν διὰ νὰ τὴν λεηλατήσουν.

Ἡ τρίτη κλάσις εἶναι ἡ ἀστυνομία. Αὐτοὶ δὲν πολεμοῦν. Φροντίζουν διὰ τὴν τάξιν καὶ θεωροῦνται λιγώτερο σπουδαῖοι ὡς κοινωνικὴ τάξις. Οἱ ἀριστοκράται εἶναι πτερωτοὶ καὶ ἔχουν ὡς καθῆκον τὴν διαιώνισιν, τὴν ἀναπαραγωγὴν τῆς ράτσας. Γι' αὐτὸ πληθαίνουν καὶ πετοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀποικίαν, χρησιμεύουν δὲ ὡς τροφὴ τῶν πουλιῶν τῆς ζούγκλας. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι σωθοῦν ἀπὸ τὰ ράμφη τῶν πουλιῶν κατατρώγονται ἀπὸ τὰ ἄπειρα ζωΰφια ποὺ περιμένουν νὰ πέσουν στὸ ἔδαφος γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν. Ὅσοι σωθοῦν ὅμως τελικῶς, ἐγκαθίστανται εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου ἡ θήλεια, ἡ ὁποία εἶναι πολλὲς φορὲς μεγαλειτέρα ἀπὸ τοὺς ἐργάτας, ἀρχίζει τὸ γεννοβόλημα. Αὐγά, αὐγά, αὐγά, ἀπὸ τῆς μιᾶς πρωΐας ἕως τὴν ἄλλη. Οἱ μετριώτεροι ὑπολογισμοὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ βασίλισσα — διότι περὶ αὐτῆς πρόκειται — γεννᾷ περὶ τὰ 30.000.000 αὐγὰ ἐτησίως. Ἔτσι γεννιοῦνται ὅλες οἱ κατηγορίες τῶν τερμιτῶν, κτίζεται ἡ περίεργη ἀποικία, καὶ νέοι ἀριστοκράται πετοῦν σὲ λίγο στὸν ἀέρα γιὰ νὰ ἱδρύσουν καὶ αὐτοὶ καινούργιες ἀποικίες. Οἱ μικροὶ τουνελοειδεῖς δρομάκοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλήσαμε πιὸ πάνω, δὲν εἶναι παρὰ δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν ἀπὸ τὴν ἀποικία σὲ κάποιο δένδρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο παίρνουν τὴν τροφή. Οἱ δρόμοι αὐτοὶ χωροῦν νὰ περάσῃ ἕνας μόνον τερμίτης. Πῶς τώρα γνωρίζει ἕνας τερμίτης ἐὰν ἔρχωνται ἄλλοι ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὥστε νὰ περιμένῃ ἕως ὅτου φθάσουν, εἶναι μυστήριον. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι κάτοχοι καὶ ἕκτης αἰσθήσεως, τῆς ὁποίας στεροῦνται οἱ ἄνθρωποι. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀποικίας εἶναι τελείως ἄγνωστον. Πῶς συμβαίνει νὰ ὑπάρχῃ τέτοιος ρυθμός, ὀργάνωσις, τάξις καὶ διοίκησις τῆς πολυπληθοῦς ἀποικίας, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλυτα προβλήματα διὰ τὴν ἐπιστήμην.

Αἱ ἀτμίδες

Τί εἶναι οἱ φωσφορικὲς ἀτμίδες τῶν τελμάτων;

Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε δῆ στὴν ἐξοχή, ἰδίως κατὰ τὸ φθινόπωρο, τὶς μικρὲς αὐτὲς φλογίτσες ποὺ χοροπηδοῦν πάνω ἀπὸ τὰ χόρτα, ξυρίζουν τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καί, πρὸς στιγμή, μοιάζουν νὰ ὑψοῦνται στὸν οὐρανὸ καὶ χάνονται μετὰ μυστηριωδῶς ὅπως καὶ γεννήθηκαν....

Οἱ «φωσφορικὲς ἀτμίδες» ὅλες τὶς ἐποχὲς ἀπησχόλησαν τὴ φαντασία τῶν χωρικῶν, καὶ σὲ πολλὰ μέρη θὰ σᾶς μιλήσουν μὲ τὴ μεγαλυτέρα σοβαρότητα ὅτι πρόκειται περὶ μικρῶν φαντασμάτων, κακοποιῶν πνευμάτων, ἢ ψυχῶν ἀποθανόντων ποὺ ἐμφανίζονται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γιὰ νὰ σκαρώσουν διάφορες φάρσες στοὺς ζωντανούς.

Τίποτε ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν συμβαίνει.

Οἱ φωσφορικὲς ἀτμίδες, ὅπως ἀποκαλοῦνται, παράγονται ἰδιαιτέρως σὲ βαλτώδη μέρη. Πράγματι, οἱ ὀργανικὲς ὅλες, τὰ ἀπομεινάρια τῶν φυτῶν, τὰ σώματα μικρῶν ζώων κτλ. καταχωμένα μέσα σὲ ὑγρὸ ἔδαφος, ἀποσυντίθενται καὶ ἀναδίδουν φωσφοροῦχον ἀέριον. Ὅταν τὸ ἀέριον αὐτὸ ἐκφεύγῃ στὸν ἀέρα, ἀναφλέγεται αὐτομάτως, ἢ καλύτερα ὁ φωσφόρος ποὺ περιέχει λάμπει μέσ' στὸ σκοτάδι, ὅπως λάμπει ὁ φωσφορικὸς δίσκος ἑνὸς ρολογιοῦ. Μπορεῖ νὰ λάμπῃ ἐπὶ δέκα, εἴκοσι, τριάντα δευτερόλεπτα, ἤ, πιὸ σπάνια, ἐπὶ μερικὰ λεπτά.

Οἱ φωσφορικὲς ἀτμίδες δὲν παράγουν καπνό, δὲν καίγονται, οὔτε καὶ καψαλίζουν ἀκόμη τὰ ξηρὰ χόρτα πάνω ἀπ' τὰ ὁποῖα περνοῦν, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι στὶς περισσότερες περιπτώσεις πρόκειται περὶ ἑνὸς ἁπλοῦ φωσφορογενικοῦ φαινομένου.

Ὅταν λοιπὸν συναντᾷ κανεὶς στὴν ἐξοχὴ τὶς φωσφορικὲς ἀτμίδες δὲν πρέπει νὰ ξαφνιάζεται. Εἶναι ἕνα σύνηθες φυσικὸ φαινόμενο.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΨΗΛΟΤΕΡΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΧΥΤΕΡΑ
(Ποῦ θὰ φθάσωμε;..)

Δὲν ἔχουν περάσει οὔτε σαράντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοεμφανίστηκε τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὴ σημερινή του, περίπου, μορφὴ κι' ἔχει κάμει τόσες σημαντικὲς προόδους ἀπὸ ἀπόψεως χωρητικότητος, ἀσφαλείας, κομφὸρ καὶ ταχύτητος, ποὺ δὲν θὰ μᾶς φανῇ παράδοξο ἂν στὸ ἀμέσως προσεχὲς μέλλον ἡ χρῆσις τοῦ ἀεροπλάνου θὰ εἶναι τόσο κοινὴ ὅσο καὶ τῶν ἄλλων μεταφορικῶν μέσων.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀπασχολεῖ σήμερα τὴ μηχανικὴ τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι ἡ ταχύτης καὶ καθημερινῶς γίνονται σ' ὅλο τὸν κόσμο σχετικὰ πειράματα ταχύτητος.

Τὸ 1932 ὁ Ἰταλὸς ἀεροπόρος Ἀντζέλλο κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ ταχύτητος πραγματοποιήσας ἐπὶ εἰδικοῦ ὑδροπλάνου ταχύτητα 709 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Ὅπως ἦταν ἑπόμενον, τὸ κατόρθωμα τοῦ Ἰταλοῦ ἀεροπόρου ἀνεστάτωσε ὁλόκληρον τὸν κόσμο καὶ ἐθεωρήθη ὡς κάτι τὸ καταπληκτικόν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ποὺ προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ τὸ ἀπόλυτο σ' ὅλα τὰ τεχνικά, ἐπιστημονικὰ καὶ κοινωνικὰ ἐπίπεδα δὲν ἀρκέσθηκε σ' αὐτὸ κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ ἀπασχολῆται πάλι μὲ τὸ ζήτημα τῆς ταχύτητος.

Τὸ ρεκὸρ αὐτὸ τῶν 709 χιλιομέτρων ἐπὶ ὑδροπλάνου, δὲν κατερρίφθη ἀκόμη, ἐβελτιώθη ὅμως κατὰ πολὺ ἡ ταχύτης τῶν ἀεροπλάνων καί, χάρις στοὺς Γερμανοὺς ἀεροπόρους, τὸ 1938, τὸ ρεκὸρ ταχύτητος τῶν ἀεροπλάνων ἀνῆλθε στὰ 630 χιλιόμετρα.

Τὸ πρόβλημα τῆς ταχύτητος τοῦ ἀεροπλάνου ἀπησχόλησεν ἐπίσης ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ 1936 συνελθόντα διεθνῆ καὶ εἰδικὰ ἀεροπορικὰ συνέδρια, ὅπου πλεῖστοι ρήτορες ὡμίλησαν ἐνθουσιωδῶς περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀεροπορίας. Στὸ πρὸ μηνῶν δὲ συνελθὸν τοιοῦτον τῆς Γερμανικῆς Ἀεροπορίας, ὁ γνωστὸς ἐργοστασιάρχης καὶ μηχανικὸς Χέϊνκελ ἐδήλωσεν ὅτι, παρ' ὅλες τὶς τεχνικὲς καὶ φυσικὲς δυσκολίες ποὺ παρουσιάζει τὸ πρᾶγμα, φρονεῖ ὅτι πολὺ γρήγορα τὸ ἀεροπλάνον θὰ φθάσῃ τὴν ταχύτητα τῶν 1.200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, δηλαδὴ τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου.

Μεγάλες, βέβαια, εἶναι οἱ δυσκολίες ποὺ παρουσιάζονται γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἀεροπλάνο τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲν ξέρουμε ἂν ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀντέχῃ, χωρὶς νὰ πάθῃ μικρὲς ἢ μεγάλες βλάβες, σ' αὐτὴ τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Μετά, γιὰ νὰ κατορθώσῃ τὸ ἀεροπλάνο νὰ φθάσῃ τὴν ταχύτητα αὐτή, πρέπει νὰ πετᾷ διαρκῶς σὲ μεγάλα ὕψη, πάνω ἀπ' τὴ στρατόσφαιρα, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πολὺ ἀραιοτέρα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὶς φυσικὲς δυσκολίες ποὺ πρέπει νὰ ὑπερνικηθοῦν, ὑπάρχουν καὶ τεχνικὲς ἐπίσης. Τὸ σημερινὸ σχῆμα τοῦ ἀεροπλάνου, καὶ ἰδίως τῶν φτερῶν του, ἐλαττώνει τὴν ταχύτητά του λόγῳ τῆς ἀντιστάσεως ποὺ συναντᾷ ὁ ἀέρας. Γιὰ νὰ προσφέρῃ τὸ φτερὸ τὴ μικρότερη δυνατὴ ἀντίστασι πρέπει νὰ δοθῇ σ' αὐτὸ σχῆμα λεπίδος ὁπότε καὶ ἡ ταχύτης θὰ εἶναι μεγαλύτερη.

Καθὼς γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπ' τὰ παραπάνω, γιὰ ν' ἀναπτύξῃ τὸ ἀεροπλάνο ἴση ταχύτητα μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου, πρέπει νὰ μεταβάλῃ τελείως, ὄχι μόνο τὸ σκάφος του ἀλλὰ καὶ τὶς μηχανές του. Ἄρα πρέπει νὰ κατασκευασθοῦν νέου τύπου ἀεροπλάνα γιὰ τὶς μεγάλες ταχύτητες.

Τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα ἂν τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς παρομοίων ἀεροπλάνων θ' ἀποδώσουν τὰ ἀνάλογα ὠφελήματα κι' ἂν τὰ ὠφελήματα αὐτὰ θὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν πολὺ κόσμο στὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἢ θὰ ἐξυπηρετοῦν ἁπλῶς τὴν μηχανικὴ τέχνη.

Παρ' ὅλα αὐτά, σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μεγάλα Κράτη πολλοὶ εἰδικοὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ταχύτητος τοῦ ἀεροπλάνου. Καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ἂν αὐτὸ ποὺ σήμερα παρουσιάζει τόσες δυσκολίες, δὲν ὑπερνικηθῇ μιὰ μέρα, καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα, ὁπότε καὶ ἡ ταχύτης τοῦ ἤχου, τῶν 1.200 δηλαδὴ χιλιομέτρων τὴν ὥρα, θὰ μᾶς φανῇ συνηθισμένο πρᾶγμα.

Πάντως οἱ διεθνεῖς πρωτοπόροι τῆς Ἀεροπορίας ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν πάντοτε ὡς ἔμβλημά των τὸ «Πάντοτε πιὸ ὑψηλά, πάντοτε πιὸ μακριά, πάντοτε πιὸ ταχύτερα».

Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ μηχανικοὶ τῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς ἀεροπλάνων ἔχουν μέχρι τῆς στιγμῆς πραγματοποιήσει πολὺ μεγαλείτερα θαύματα

Μικρὰ - μικρὰ

—Ἡ γλῶσσα τοῦ χαμαιλέοντος φθάνει σὲ μῆκος 15 ἑκατοστόμετρα.

— Στὴ Γαλλία ὑπάρχουν 2.950.000 ἄλογα.

—Ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ξοδεύει τρία δισεκατομμύρια δραχμὲς τὸν χρόνο γιὰ ψάρια.

—Ὁ ἥλιος εἶναι 1.300.000 φορὲς πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὴν γῆ.

—Ἐπὶ ἐποχῆς Ἰουλίου Καίσαρος, 56 χρόνια π.Χ., ἡ Λουτεσία (ποὺ ἀργότερα μετωνομάσθη σὲ Παρίσι) ἐκάλυπτε μιὰ ἐπιφάνεια γῆς μόλις 15 ἑκταρίων.

— Στὰ 1724 πέθανε στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη ἕνας χωρικὸς ὀνόματι Ζορντάν, σὲ ἡλικία 185 χρονῶν. Ὁ νεώτερος γυιός του ἦταν 97 ἐτῶν.

—Ἡ σεληνιακὴ ἡμέρα εἶναι 15 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν δική μας.

ΜΠΙΝΓΚ - ΚΟΝΓΚ
ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ "ΡΙΓΚ,,
(Εὔθυμη ἱστορία)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

(Σ' ἕνα ἄγριο δάσος)

Ο βασιλεὺς τῶν προπονητῶν ὁδηγούμενος ἀπὸ ἕναν πίθηκον τοῦ Μουσείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πῆρε ἰδιαίτερα μαθήματα τῆς «πιθηκικῆς» γλώσσης, βυθίζεται σ' ἕνα ἄγριο δάσος, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρωποειδῶν. Μονολογεῖ:

— Θὰ δοκιμάσω νὰ πείσω ἕνα γορίλλα νὰ μὲ πάρῃ ὡς «μάνατζέρ» του, γιὰ νὰ τὸν κάμω τὸν μεγαλύτερο πρωτοπυγμάχο τοῦ κόσμου.

ΠΙΘ. — Πρόσεξε, νὰ ἕνας γιγάντιος γορίλλας.

ΠΡΟΠ. (ἐνθουσιασμένος). — Τί ὑπέροχος ἀθλητής! Μπροστά του ὁ ἴδιος ὁ Καρνέρα θὰ φαινόταν σὰν ἕνα μωρὸ παιδάκι!

ΓΟΡ. (Στὴ γλῶσσα του). — Κζζζρρω; (Μετάφρασις: Τί θέλετε;).

ΠΙΘ. (Στὴν πιθηκική). — Ἀδελφέ, φέρνω ἐδῶ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ σοῦ κάμῃ μιὰ πρότασι.

ΓΟΡ. — Γττζκ! (Μετάφρασις: τὴν ἀκούω).

ΠΡΟΠ. — Ἔχετε ἀκούσει, κύριε Γορίλλα, νὰ μιλοῦν γιὰ πυγμαχικοὺς ἀγῶνες;

ΓΟΡ. — Κσσσκσσσ; (Μετάφρασις: Τί εἶναι αὐτό;).

ΠΡΟΠ. — Εἶναι μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ χτυπιοῦνται μὲ γροθιὲς ὥσπου νὰ κάμουν τὰ πρόσωπά τους... μαρμελάδα! Οἱ ἀνθρωπομάχες αὐτὲς εἶναι πολὺ τῆς μόδας σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο...

ΓΟΡ. — Κγούκκκκ, τφζ, γουζμκφ, κζφ. (Μετάφρασις: Ἔχω ἀκούσει ὅμως νὰ λέγουν ὅτι ἡ κορωνὶς τῆς δημιουργίας, ὁ ἄνθρωπος, εἶναι πρὸ παντὸς ἀνώτερος μὲ τὶς ὑπέροχες διανοητικές του ἱκανότητες...)

ΠΡΟΠ. — Μάλιστα, κάποιον καιρὸ—εἶναι ἀλήθεια — ὁ ἄνθρωπος ἐνδιαφερόταν ἀκόμα γιὰ τὰ ἔργα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς διανοίας. Σήμερα ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ στείλαμε περίπατο.

ΓΟΡ. (Κατάπληκτος). — Κντρκκ! (Στὴ πιθηκικὴ γλῶσσα ἡ ἔκφρασις αὐτὴ σημαίνει, περίπου, «χαμένα κορμιά!»).

ΠΡΟΠ. — Μάλιστα, ἀγαπητέ μου Γορίλλα, ὁ μῦς εἶναι βασιλεύς! Τὰ σπὸρ θριαμβεύουν σ' ὅλο τὸν κόσμο! Νὰ γιατὶ ἔρχομαι νὰ σοῦ προτείνω νὰ σὲ κάμω τὸν μεγαλύτερο πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου!

ΓΟΡ. — Γμκκ, τ'φφ! (Μετάφρ: ὡραῖα, δέχομαι!).

ΠΡΟΠ. — Μπράβο! Θὰ σὲ κάμω ὑπεράνθρωπο!... Τὸν ἰδεώδη τύπο τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ μας! Πᾶμε....

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

(Ἕξ μῆνες ἀργότερα. Στὸ γραφεῖο τοῦ Προπονητοῦ).

ΠΡΟΠ. (Μόνος του). — Ὁ Γορίλλας μου,ξυρισμένος καὶ ντυμένος μὲ τὴν τελευταία μόδα, εἶναι ἤδη, χάρις στὶς διαφημίσεις μου, πασίγνωστος σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μπίνγκ-Κόνγκ! Ἔχω προκαλέσει ὅλους τοὺς πυγμάχους «βαρέων βαρῶν» καί, ὅπως πρόβλεπα, κανένας δὲν παρουσιάσθηκε ὡς τὴ στιγμή.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ (μπαίνοντας). — Κύριε, κάποιος λεπτεπίλεπτος πυγμάχος θέλει νὰ σᾶς δῇ.

ΠΡΟΠ. — Ἂς περάσῃ.

ΠΥΓΜ. — Καλὴ μέρα σας. Εἶμαι πυγμάχος «βάρους φτεροῦ» καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀντικρύσω τὸν Μπίνγκ-Κόνγκ!

ΠΡΟΠ. (εἰρωνικά). —Παραγγείλατε τὰ σχετικὰ τῆς κηδείας σας;

ΠΥΓΜ. — Μιλῶ σοβαρά. Θὰ κάνω τὸν ἀγῶνα ὅμως ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὅλα τὰ κόλπα ἐπιτρέπονται.

ΠΡΟΠ. — Μάλιστα. Ἐκτὸς βέβαια τῆς χρήσεως ρεβόλβερ ἢ... πολυβόλου.

ΠΥΓΜ. — Ζητῶ ἐπίσης, γιὰ νὰ ἰσοφαρισθῇ ἡ διαφορά μας, τὰ γάντια μου νὰ εἶναι γεμισμένα μὲ μολύβι.

ΠΡΟΠ. — Σύμφωνος.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Στὸ ρίγκ, τὴ βραδυὰ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος).

ΕΝΑΣ ΘΕΑΤΗΣ. — Αὐτὸς ὁ λεπτεπίλεπτος πυγμάχος, ἀσφαλῶς, θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ!

(Ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ δυὸ πυγμάχοι παρουσιάζονται στὸ κοινὸν καὶ μὲ τὸ πρῶτο σινιάλο ὁ Γορίλλας τινάζει τὸ φοβερὸ μπράτσο του πρὸς τὰ ἔμπρός. Ὁ λεπτεπίλεπτος πυγμάχος πηδᾷ πρὸς τὰ πλάγια καὶ ξεφεύγει. Μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε ὅμως τὸ μπράτσο τοῦ Γορίλλα περνᾷ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σχοινιὰ τοῦ ρὶγκ καὶ σπάζει τὰ μοῦτρα ἑνὸς θεατοῦ τῶν πρώτων καθισμάτων ποὺ πέφτει ἀναίσθητος. Ὅλοι οἱ θεαταὶ τραβιοῦνται πανικόβλητοι πρὸς τὰ πίσω. Ξαφνικὰ ὁ Γορίλλας δίνει μιὰ φοβερὴ γροθιὰ στὰ ἴδια του τὰ σαγόνια. Μισολιποθυμισμένος γονατίζει, κάμνει ν' ἀνασηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Ὁ λεπτεπίλεπτος πυγμάχος τὸν πλησιάζει κι' ἀρχίζει ἀπανωτὲς γροθιὲς μὲ τὰ μολυβένια γάντια. Ὁ Μπίνγκ Κόνγκ ξαπλώνεται ἀναίσθητος. Ὁ διαιτητὴς μετρᾷ ὡς τὰ δέκα. Ὁ Γορίλλας δὲν ἀνασηκώνεται. Ὁ λεπτεπίλεπτος πυγμάχος ἀνακηρύσσεται νικητής).

ΠΡΟΠ. (θυμωμένος στὸν νικητή). — Δὲν εἶναι κανονικό!... Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! Γιατὶ ὁ Γορίλλας μου μισοέπεσε νὸκ-ἄουτ μόνος του;

ΝΙΚΗΤΗΣ. — Μὲ συγχωρεῖτε! Τὸ χτύπημα ἦταν κανονικό. Ὅλα τὰ κόλπα εἶχαν ἐπιτραπῆ, δὲν εἶναι ἔτσι; Λοιπόν, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γορίλλας ἑτοιμαζόταν νὰ μὲ χτυπήσῃ γιὰ τρίτη φορά, ἔκαμα βιαστικὰ πὼς ἔδινα μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπό μου. Μὴ μπορῶντας ὁ Γορίλλας ν' ἀντισταθῇ στὸ ἔνστικτο τῆς μιμήσεως, θέλησε νὰ πιθηκίσῃ τὴ χειρονομία μου καὶ τράβηξε μιὰ γερὴ γροθιὰ στὰ σαγόνια του. Νὰ αὐτὸ εἶν' ὅλο!

ΠΡΟΠ. — Διάβολε! Ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψω...

Μικρὰ - μικρὰ

— Οἱ εὐκάλυπτοι τῆς Αὐστραλίας, ποὺ εἶναι τὰ μεγαλύτερα δένδρα τοῦ κόσμου, μποροῦν νὰ φθάσουν 100 καὶ 140 ἀκόμη μέτρα ὕψος.

— Τὰ Γαλλικὰ ἀνθρακωρυχεῖα παράγουν 48 ἑκατομμύρια περίπου τόννους ἄνθρακος κατ' ἔτος.

— Στὸ Μεξικὸ ὑπάρχει ἕνα ἄνθος ποὺ ἀλλάζει χρώματα τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα: Ἄσπρο τὸ πρωΐ, κόκκινο τὸ μεσημέρι. Τ' ἀπόγευμα περνᾷ στὸ μὼβ καὶ στὸ βαθυκύανο καὶ ξαναασπρίζει κατὰ τὴν νύκτα.

— Ἡ μεγαλυτέρα ὑπόγειος σῆραγξ εἶναι μήκους 90 χιλιομέτρων καὶ ὠρύχθηκε ἀπὸ τοὺς καλογήρους τοῦ Θιβέτ.

— Μερικὲς κόττες ἰταλικῆς ράτσας μποροῦν νὰ γεννήσουν ἕως 254 αὐγὰ τὸν χρόνο. Ἡ ράτσα Λεγκὸρν ὑπερβαίνει καὶ τὰ 300.

Τὸ ἁλάτι

Τὸ θαλάσσιον ἁλάτι εἶναι ἀπόσταγμα θαλασσίου νεροῦ ποὺ τὸ κάμνουν νὰ ἐξατμίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου μέσα σὲ ἁλυκές. Τὸ ὀρυκτὸν ἁλάτι προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐξάτμισιν μερικῶν θαλασσῶν ποὺ ἔχει ἐναποθηκευθῆ σὲ ἀρκετὴν ποσότητα μέσα στὴ γῆ.

Καὶ τὸ ὀρυκτὸ ἁλάτι καὶ τὸ θαλάσσιο ἔχουν κατὰ βάθος τὴν ἴδια προέλευσι καὶ τὴν ἴδια σχεδὸν σύνθεσι. Ἐὰν τὸ ὀρυκτὸ ἁλάτι ποὺ τὸ βγάζουν ἀπὸ τὴν γῆ εἶναι κάπως καθαρό, μπορεῖ νὰ δοθῇ πρὸς κατανάλωσιν ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ κοπάνισμα.

Σὲ διάφορα στρώματα τῆς γῆς, τὸ ὀρυκτὸ ἁλάτι βρίσκεται ἀνακατεμένο μὲ χῶμα καὶ μὲ διάφορες ξένες οὐσίες. Γιὰ ν' ἀποσπάσουν τὸ ἁλάτι ρίχνουν στὰ

στρώματα αὐτὰ ποσότητες θερμοῦ νεροῦ ποὺ τὸ διαλύει. Μετὰ κάμνουν νὰ ἐξατμισθῇ ἡ ἅλμη αὐτὴ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἐξατμίζεται τὸ θαλάσσιο νερό, γιὰ νὰ πάρουν τὸ κρυσταλλικὸ ἁλάτι.

"Ενα κεφάλαιο ἀπὸ τὸ προσεχῶς κυκλοφοροῦν βιβλίον τῆς Σίτσας Καραϊσκάκη, ὁ «Γυιὸς τῆς Καλογρηᾶς».

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τὴν καρδιά του ξαπλώνονταν καὶ ξεχύνονταν ὥς τὰ νύχια τῶν ποδιῶν κι' ὥς τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του.

«Ἄκουσε, παιδί μου. Ναί, ἔχεις δίκηο. Ὁ γυιὸς τῆς καλογρηᾶς: Κάθε λουλοῦδι, κάθε πουλὶ χρειάζεται ἕνα ὄνομα, ὄχι μόνο γιὰ νὰ τὸ γνωρίζουν, μὰ ἕνα ὄνομα, ποὺ καὶ νὰ τοῦ ταιριάζη. Μπορεῖ ὁ σπῖνος ν' ἀλλάξη τ' ὄνομά του μὲ τὸν ἀητό, τὸ ρόδο μὲ τὴ τσικνίδα;».

Ἄνοιξε ἕνα σεντοῦκι ἀπὸ μιὰ γωνιὰ μ' ἕνα κλειδί, ποὺ εἶχε κρεμασμένο στὸ λαιμό του κατάστηθα, κι' ἔβγαλε ἕνα σπαθὶ δαμασκηνό. Τὸ χεροῦλι του ἤτανε δουλεμένο μὲ ἀσῆμι καὶ πετράδια. Τόσυρε ὁ Σαμουὴλ κι' ἔλαμψε τὸ λεπίδι του σὰν μιὰ ἀστραπὴ μέσα στὸ σύθαμπο τοῦ δωματίου. Ὁ Σαμουὴλ πλησίασε στὸν ξαφνιασμένο Γιῶργο.

«Κύτταξε ἐδῶ στὸ λεπίδι» λέγει «ἐδῶ εἶναι ἡ ἀραβικὴ λέξι «καρά» καὶ πλάϊ του εἶναι χαραγμένη μιὰν ἀστραπή, μιὰ σπίθα. Σοῦ τὸ χαρίζω τοῦτο τὸ σπαθὶ μὲ τ' ὄνομα, ποὺ γράφει ἀπάνω. Καραϊσκάκη θὰ σὲ λένε. Μπορούσες νὰ τὸ πῆς ἑλληνικὰ Μαυροσπιθάκης. Μὰ ἐγὼ σοῦ λέγω ἄστο ὅπως εἶναι, πάνω στὸ λεπίδι, ποὺ αἰῶνες βάφηκε στὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν. Μὲ τὸ σπαθὶ αὐτὸ θὰ φέρης στὴν πατρίδα σου τὴ λευτεριὰ καὶ τὴ δόξα. Μ' αὐτὸ πολέμησε ὥς τὰ τώρα κι' ὁ Σαμουὴλ καὶ καθὼς ξέρεις πάντα νίκησε».

Ὁ Γιῶργος ἤτανε σαστισμένος, σκυμμένος πάνω στὰ γράμματα αὐτὰ καὶ τὰ σημάδια ποὺ δὲν ἔνοιωθε. Ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάση. «Καρὰ λένε αὐτὰ τὰ σημάδια καὶ μιὰν ἀστραπὴ πλάϊ χαραγμένη», ὅλο αὐτὸ στριφογύριζε μέσα στὸ μυαλό του. Ὁ Σαμουὴλ ἔβαλε πάλι τὸ σπαθὶ στὴ θήκη καὶ τὄζωσε στὴ μέση τοῦ Γιώργου, ποὺ εἶχε σηκωθῆ.

«Πρέπει νὰ μὴ ξεχνᾶς πάντα, πὼς δὲν ἔχει σημασία, ἂν θὰ πεθάνη κανεὶς ἀργὰ ἢ γρήγορα. Τὸ σπουδαῖο εἶναι κάθε βράδυ, ὅταν κάνη τὸν λογαριασμὸ τῆς μέρας του, νὰ βρίσκη ὅτι ἔζησε τὴ μέρα του ἡρωϊκὰ καὶ περήφανα».

Ὁ Γιῶργος, φεύγοντας, ἔσκυψε πάνω στὸ χέρι τοῦ Σαμουὴλ ποὺ τοὔδωσε καὶ τὸ φίλησε σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν εὐλογία του.

«Μὴν ξεχάσης ἀκόμα πὼς σοὔδωσα τὸ σπαθὶ καὶ τὸ ὄνομα μαζί. Κανένα ἄλλο ὄνομα δὲν θὰ ταίριαζε σὲ σένα».

* * *

Ἕνα χρόνο καὶ δυὸ μῆνες βάσταξε ἀκόμα ὁ ἄνισος ἀγῶνας τοῦ Ἀλῆ ἐνάντια στοὺς Σουλιῶτες. Αὐτοὶ ἔλεγαν πὼς καὶ αἰῶνες ἂν βαστοῦσε δὲν θὰ παράδιναν οὔτε ἕνα βράχο ἀπὸ τὰ χωριά τους. Τὸ χειμῶνα τοὺς ἄφηνε ἥσυχους, γιατὶ τὰ βουνὰ ἤτανε τέλεια ἀπρόσιτα ἀπὸ τὸ χιόνι κι' ἀπὸ τοὺς καταρράχτες καὶ τὴν ἄνοιξι πλάκωνε πάλι μὲ νέα στρατεύματα, νέες πανουργίες καὶ νέες δολοπλοκίες. Τὸ Σοῦλι εἶχε γίνει τὸ σύμβολο τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ Πύλη, ποὺ εἶχε μάθει τὰ συμβαίνοντα ἀπὸ ἄλλους πασάδες, ποὺ ἄρχισαν νὰ συμπαθοῦν τοὺς ἀνδρείους Σουλιῶτες γιὰ τὴ γενναιότητά τους, διέταξε τὸν Ἀλῆ νὰ προσπαθήση νὰ συμβιβαστῆ μὲ τοὺς πολιορκημένους μὲ κάθε μέσο. Ὁ Ἀλῆς τοὺς πρότεινε εἰρήνη μὲ τὸν ὅρο νὰ ἐξοριστοῦν ὁ Φῶτος Τζαβέλλας καὶ ὁ Καραϊσκάκης ἀπὸ τὸ Σοῦλι.

Ἤτανε ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα. Ὁ χορὸς εἶχε ἀνάψει στὴν πλατεῖα στὸ Κακοσοῦλι. Κι' ἂν ὁ Ἀλῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ στενοχωρῆ τὸ Σοῦλι, ἡ καρδιὰ ἤτανε λεύτερη κι' ἡ νιότη τραγουδοῦσε καὶ χόρευε. Ὁ οὐρανὸς καταγάλανος, τὰ βουνὰ ἰσχυρὰ σηκώνονταν δείγματα τῆς παντοδυναμίας, ἡ φύσι δὲν εἶχε καϋμοὺς καὶ μαζί της γιὰ τὴν ὥρα καὶ τ' ἀγαπημένα της αὐτὰ παιδιά.

Ὅλοι οἱ νέοι καπεταναῖοι στὸ χορὸ δεμένοι μὲ τὰ κορίτσια τοῦ Σουλιοῦ. Ὁ Γιῶργος ζωσμένος τὸ σπαθὶ τὸ δαμασκὶ καὶ τ' ὄνομά του τὸ παράξενο σὰν νἄθελε νὰ πιάση σήμερα τὰ οὐράνια. Κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Γκόλφω τοῦ Μπότσαρη, μὲ τὰ γλαρὰ τὰ μάτια κι' ἔσερνε τὸ χορὸ λεβέντικα. Ὅλο τὸ χωριὸ πιὰ τὄξερε πὼς ἡ Γκόλφω τρελλαίνονταν γιὰ τὸν Γιῶργο. Κι' οἱ δυὸ ταιριάζαν. Ἤταν στολίδι καὶ χαρὰ νὰ τοὺς θωρῆς. Ὁ νέος ἕνα χρόνο τώρα ἔκανε θαύματα γιὰ τὴν ἡλικία του. Μπαινόβγαινε στὸ Σοῦλι ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Βελῆ, τοῦ γυιοῦ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ἡ ζωή του ἤτανε σαν μεθύσι. Ἡ Γκόλφω, ὁ Σαμουήλ, ὁ κίνδυνος, ὅλα αὐτὰ τὸν κρατοῦσαν σὲ μιὰ ὑπερδιέγερσι. Ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ καταλαβαίνη, ὅτι ἡ ζωὴ τότε γίνεται ὡραία μόνο, σὰν νοιώση μέσα του κανεὶς τὴν ἀλήθεια τῆς αἰωνιότητος.

«Ὅταν κάθε στιγμὴ τρέμης μὴ τυχὸν καὶ χαθῆς, φαρμακώνεις κάθε χαρά σου», τοὔλεγε ὁ Σαμουήλ, σὰν πήγαινε νὰ τὸν δῆ κάποτε γυρίζοντας ἀπὸ κάποια ἐκστρατεία.

Ὁ Σαμουὴλ ἤτανε ὁ φίλος του ὁ γκαρδιακός. Μιὰ φορὰ ποὺ τοῦ ξεμυστηρεύτηκε πὼς μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ ἀγαπάει τὴν Γκόλφω τὴν ὁμορφονιά, μὲ τὰ ὡραῖα μάτια, τὸν κύτταξε ὁ καλόγερος χαμογελῶντας καὶ τοῦ ἀπάντησε:

«Εἶναι αὐτὴ ἡ πρώτη σου ἀγάπη. Τώρα, ποὺ μέσα στὴν ψυχή σου θρονιάζεται ἀκόμα ὁ Θεός, πρόσεξε νὰ μὴν τὸν διώξῃς. Πρόσεξε ὅλες σου οἱ πράξεις μικρὲς καὶ μεγάλες νὰ εἶναι δυνατές. Μὴν ἀγαπήσῃς ποτέ σου τ' ἀρρωστιάρικα καὶ τὰ μισερά».

Ὁ Γιῶργος κάποτε ἄκουγε τὸν Σαμουὴλ χωρὶς νὰ τὸν καταλαβαίνη ἀμέσως. Μὰ τὰ λόγια του αὐτὰ γράφονταν σὰν πυρωμένα πάνω στὴν πλάκα τῆς καρδιᾶς του. Κι' ἔρχονταν στιγμὲς στὴ ζωή του, ποὺ ξεδιάλυνε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τ' ἅπλωνε χαρούμενα μέσα στὸ ἐσωτερικό του.

Ἡ Γκόλφω ἤτανε τώρα γι' αὐτὸν ὁ ἥλιος. Πόσα τολμήματα δὲν ἀνέλαβε αὐτὸς ὅταν ὅλοι μαζεμένοι στὸ σπίτι τοῦ Νότη Μπότσαρη συζητοῦσαν ποιὸς θὰ κάνη αὐτὸ καὶ ποιὸς θὰ κάνη ἐκεῖνο.

Τὸ σπαθὶ κι' ἡ Γκόλφω! Δὲν μποροῦσε νὰ πάγη κάτι στραβά. Ἡ νεανική του καρδιὰ ἔχυσε ὅλα τὰ δῶρα τῆς πρώτης ὁρμητικῆς ἀγάπης στὴν ποδιὰ τῆς ὄμορφης κοπέλλας. Ὁ γέρο-Νότης καὶ ὁ Μάρκος τὄβλεπαν καὶ τὄνοιωθαν, μὰ δὲν στοχάζονταν νὰ μποῦν στὴ μέση. Ἡ κόρη τους ἤτανε κορίτσι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πέση σὲ σφάλμα.

Γιὰ τοὺς ὀρεινοὺς αὐτοὺς ἁδροὺς ἀνθρώπους εἶχε κι' ἡ ἀγάπη τοὺς δικούς της νόμους. Μόνο μεγάλη κι' ἀληθινὴ ἔπρεπε νὰ εἶναι, ὅπως μεγάλα κι' ἀληθινά, μακρυὰ

ἀπὸ κάθε φευτιὰ ἤτανε κι' οἱ κορφές τους. Καὶ μεγάλη ἀγάπη νοιώθει ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει μεγάλη καρδιά. Γιὰ τὸν Γιῶργο, ποὺ τὸν εἴχανε τώρα ὅλοι συνηθίσει μὲ τὸ νέο του ὄνομα Καραϊσκάκης, δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μὴν τὸ παραδεχτῇ.

Κι' ὅταν κάποτε οἱ δυό τους, ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Γκόλφω, ἔπαιρναν τὸ δρόμο πρὸς τὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγιᾶ Παρασκευῆς, δὲν ἔβαζε κανενὸς κακὸ ὁ νοῦς ἀπ' τὸ χωριό. Ὧρες κάθονταν μὲ τὸν Σαμουὴλ στὴν κρεμαστὴ πάνω ἀπὸ τὸν γκρεμνὸ ταράτσα. Ὧρες ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον μὲ σφιχτὰ ἑνωμένα τὰ χέρια.

Γι' αὐτοὺς ἡ σύνδεσι αὐτὴ ἤτανε τόσο δυνατὴ ἀπόλαυσι, σὰν ποὺ ἤτανε γιὰ ἄλλους ἡ τελεία ἕνωσι τοῦ ἄνδρα μὲ τὴν γυναῖκα. Γιατὶ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἄνοιγαν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ πέπλοι τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς.

Πλάθανε μόνο ὄνειρα ἀκόμα καὶ βλασταιναν σὰν καρποὶ πρὸς τὴν τελεία τους ὡρίμανσι.

* * *

Σὲ μιὰ συνεδρίασι τῶν καπεταναίων καὶ τῶν προεστῶν τῶν ὀχτὼ χωριῶν χωρίστηκαν οἱ γνῶμες. Μερικοὶ ἔλεγαν πὼς ὁ Τζαβέλλας δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ μὲ κανέναν τρόπο ὅσο καὶ νὰ τὸ ἀπαιτοῦσε ὁ Ἀλῆ πασᾶς. Αὐτοί, ποὺ ὡρκίζονταν τὸν ὅρκο «στὸ σπαθὶ τοῦ Τζαβέλλα» δὲν ἤθελαν λέξι ν' ἀκούσουν γιὰ κάτι τέτοιο. Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν πὼς χωρὶς τὸν Γιῶργο τὸν Καραϊσκάκη θὰ πέθαιναν τῆς πείνας.

Ὁ Βλαχάβας χτυποῦσε τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι καὶ φώναζε:

«Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ φύγῃ. Κανεὶς δὲν πρέπει ν' ἀκούσῃ τί λέγει ὁ Ἀλῆς. Ποιὸς ξέρει πάλι τί σχεδιάζει καὶ τί μαγειρεύει».

Ἔβαλαν ψῆφο καὶ οἱ γεροντότεροι ψήφισαν γιὰ τὸ φευγιὸ τοῦ Τζαβέλλα γιὰ νὰ σωθῇ ἡ πατρίδα. Μέσα σὲ ὅλα αὐτὰ ὅμως ἤτανε καὶ κάποιος φθόνος γι' αὐτόν.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Τζαβέλλα μάτωσε. Αὐτὸς νὰ φύγῃ, ποὺ ἤθελε νὰ μένῃ ὥς τὴν τελευταία του πνοὴ ἀρχηγὸς στὸ Σοῦλι! Φυσικὰ αὐτοὺς τοὺς δυὸ φοβότανε ὁ Ἀλῆς πιότερο. Νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε μακρυά!

Καὶ τοῦ Γιώργου ἡ καρδιὰ ἤτανε βαρειὰ καὶ βουρκωμένη. Ἡ Γκόλφω! Μὰ αὐτόν, σκέφτηκε, μήπως θὰ μπορῇ νὰ τὸν μποδίσῃ κανεὶς νἄρχεται; Αὐτὸ πιὰ εἶναι δικός του λογαριασμός.

Ὁ Τζαβέλλας ἔθαψε τοὺς ἀτομικούς του πόθους, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ πείσῃ τοὺς γέρους προεστοὺς γιὰ τὸ μελλούμενο κακό, ἀποχαιρέτησε ὅλους, ἔκαψε τὸ πατρικό του σπίτι μὴν λάχῃ ὅταν ἔρθουν οἱ ἐχθροὶ καὶ τὸ βεβηλώσουν καὶ μιὰν αὐγὴ ἀφήνοντας μὲ καρδιὰ καμένη τὰ πατρικά του βουνὰ ἔφυγε μὲ τὴ γυναῖκά του καὶ μερικοὺς πολὺ πιστούς του.

Ὁ Καραϊσκάκης μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν πονηριά, ποὺ ἤτανε χαρακτηριστικά του, καὶ μὲ τὴν ἀφοβιά του ἔφυγε, ἔχοντας στὸ νοῦ του νὰ γυρίσῃ πολὺ γρήγορα. Ὁ Κατσαντώνης κι' ὁ Λεπενιώτης εἴχανε τὸ λημέρι τους ὀχτὼ ὧρες μακρυά. Γι' αὐτὸν δὲν ἤτανε τίποτε.

Μόλις ὅμως βγήκανε αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ Σοῦλι ἄρχισε ὁ Ἀλῆς νὰ διαπραγματεύεται μὲ τὸν Τζαβέλλα, ζητῶντας του νὰ προδώσῃ τοὺς Σουλιῶτες.

Ὁ Τζαβέλλας τοῦ εἶπε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε, μὰ πὼς παραδέχεται νὰ φέρῃ τὶς προτάσεις του στὸ Σοῦλι. Σὰν ἔφτασε ὅμως στὴν Κιάφα ἀνέφερε ὅλα τὰ σχέδια τοῦ Ἀλῆ καὶ τοὺς συμβούλεψε νὰ μὴν παραδεχτοῦν εἰρήνη πρὶν πάρουν ἀσφαλῆ ἐγγύησι γιὰ τὴν ἀληθινὴ ἀνεξαρτησία τοῦ Σουλίου.

Οἱ φίλοι του τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνῃ καὶ νὰ ἀναλάβῃ πάλι τὴν ἀρχηγία. Αὐτὸς γύρισε στὰ Γιάννενα, ὅπου ὁ Ἀλῆς τὸν ἔρριξε στὴ φυλακή.

Τρία χρόνια βάσταξε ἡ τελευταία πολιορκία. Κι' ὅ,τι δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν ὅπλα καὶ στρατοὶ τὄκανε ἡ προδοσία.

Ὁ Πήλιο Γκούσης, ποὺ τὸν βάραινε ἡ κατηγορία τοῦ δειλοῦ καὶ ποὺ ἡ γυναῖκά του ἔπαιρνε μοναχὴ καὶ στερνὴ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσι, χρόνια ζητοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ. Καὶ γιὰ δέκα πουγκιὰ δέχτηκε νὰ ὁδηγήσῃ διακόσους Ἀρβανίτες μέσα ἀπὸ τὰ γκρεμνὰ στὸ Σοῦλι μιὰ νύχτα σκοτεινὴ τοῦ Σεπτέμβρη, κρύβοντάς τους μέσα στὸ ἀπόκεντρο σπίτι του.

Ὅταν τὸ πρωῒ ὁ Βελῆς διέταξε ἔφοδο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ὥρμησαν καὶ οἱ κρυμμένοι Ἀρβανίτες, φέρνοντας μεγάλη σύγχυσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Χίλια Δυό...

Ποιὰ ὥρα ξυπνοῦν τὰ πουλιά;

Ὁ μεγάλος φυσιοδίφης-συγγραφεὺς Φάμπρ καθορίζει ὡς ἑξῆς τὴν ὥρα ποὺ ξυπνοῦν τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὴν 1ην Μαΐου ἕως τὰ τέλη Αὐγούστου.

Ὁ σπῖνος ξυπνᾷ κι' ἀρχίζει νὰ κελαϊδᾷ στὶς 3 ἕως 3½ τὸ πρωΐ. Ἡ σουσουράδα κατὰ τὶς 5. Τὸ ὀρτύκι ἀπὸ τὶς 5 ἕως τὶς 5½. Ἡ μπεκάτσα στὶς 6. Ἡ φραγκόκοττα στὶς 7 μὲ 7½. Τέλος ὁ μελισσοφάγος, ὁ πιὸ ὑπναρᾶς, στὶς 7½.

Ἀράχνες... ἰχθυοφάγοι

Εἶναι γνωστὲς οἱ τεράστιες ἀράχνες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ποὺ δὲν διστάζουν νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν βατράχων καὶ μεγάλων ἀκόμη πουλιῶν τὰ ὁποῖα πιάνουν μὲ τὰ μεγάλα πόδια τους, τὰ πνίγουν καὶ τὰ τρῶνε.

Ἐσχάτως ὅμως ἀνεκαλύφθηκε τυχαίως στὴ Νότιο Ἀμερικὴ κι' ἕνα εἶδος ἀράχνης ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ κυνηγᾷ ψάρια καὶ νὰ τὰ τρώῃ. Ἡ ἱκανότης της αὐτὴ ἀποκαλύφθηκε ὡς ἑξῆς:

Ἕνας ἐντομολόγος ἐτοποθέτησε μιὰ τέτοια ἀράχνη ἀπὸ ἀπροσεξία σ' ἕνα ἐνυδρεῖο, ὅπου διατηροῦσε ἕνα σπάνιο εἶδος ψαριοῦ. Σὲ λίγο λοιπὸν διάστημα ὁ ἐντομολόγος ἀντελήφθη μ' ἔκπληξίν του πὼς ἡ ἀράχνη εἶχε ἐπιτύχει νὰ παρασύρῃ τὸ ψάρι ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὸ... ξεροκοκκόλιαζε μὲ ὅλη της τὴν ἡσυχία!

Πόσων εἰδῶν τριαντάφυλλα ὑπάρχουν;

Ὁ βασιλεὺς τῶν λουλουδιῶν εἶναι ἀσφαλῶς τὸ τριαντάφυλλο. Τόσο τὸ χρῶμά του, ὅσο καὶ τὸ ἄρωμά του εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα. Ὑπάρχουν ὅμως πολλῶν εἰδῶν τριαντάφυλλα. Τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος τὰ εὐνοεῖ ἐξαιρετικά. Ἔχομε ἑκατόφυλλα, ἔχομε ἄσπρα χειμωνιάτικα τριαντάφυλλα, ἔχομε πασχαλιάτικα καὶ ἄλλα περισσότερο ἢ λιγώτερο ὡραῖα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τριαντάφυλλα διεθνοῦς φήμης κι' αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: Τὰ κινέζικα τριαντάφυλλα τοῦ τσαγιοῦ, ποὺ ἔχουν πολὺ λεπτὸ ἄρωμα καὶ μιὰ ἁγνὴ ἀπόχρωσι λευκοῦ χρώματος. Αὐτὰ δὲν ἀντέχουν στὸ κρύο καὶ μόλις βαρύνει ὁ χειμῶνας τὰ ξεραίνει. Τέτοιου εἴδους τριαντάφυλλα καλλιεργήθησαν σὲ εἰδικὰ γαλλικὰ θερμοκήπια καὶ ἐπέτυχαν. Ἄλλο εἶδος κινέζικων τριανταφύλλων εἶναι τὰ κόκκινα τοῦ τσαγιοῦ ποὺ ἔχουν λιγώτερο ὡραία ἐμφάνισι, ἀντέχουν ὅμως περισσότερο στὸ κρύο καὶ ἀνθίζουν ὅλο τὸ χρόνο σὲ μεγάλες ποσότητες.

Ἄλλο εἶδος εἶναι τὰ κοκκινωπὰ τριαντάφυλλα τῆς Ἀμερικῆς, μικρότερα στὸ μέγεθος ἀπὸ τὰ συνήθη, ποὺ δὲν ἀντέχουν στὸ κρύο, ἀλλὰ ἔχουν πολὺ δυνατὸ ἄρωμα.

Τὰ ρόδα τῆς Βεγγάλης, κινεζικῆς καταγωγῆς, καλλιεργήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη τὸ 1789. Εἶναι μικρὰ ὡραῖα τριαντάφυλλα, χαρακτηριστικὰ γιὰ τὸ σχῆμα τους ποὺ εἶναι σφαιρικό.

Τὰ ὡραιότερα ὅμως τριαντάφυλλα εἶναι τῆς Ἰαπωνίας καὶ τὰ ἄσπρα ρόδα τῶν Ἱμαλαΐων.

Ποιὸ βιβλίο πρωτοτυπώθηκε στὴ γλῶσσα μας;

Τὸ πρῶτο βιβλίο ποὺ τυπώθηκε στὴ γλῶσσα μας εἶναι ἡ Γραμματικὴ τοῦ Λασκάρεως, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτύπωσις ἔγινε στὸ Μιλᾶνο στὰ 1476 μὲ τὴν ἐπιμέλεια Δημητρίου τοῦ Κρητός. Ἐπίσης ἀπὸ τὴν Κρήτη κατήγετο καὶ ὁ πρῶτος στοιχειοθέτης, ὁ ὁποῖος ὠνομαζόταν Ἀλέξανδρος Γεωργίου καὶ ἐξέδωκε στὴ Βενετία ἕνα ψαλτῆρι στὰ 1486.

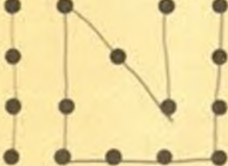
Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα ἵδρυσεν ὁ ἐπίσης Κρητικὸς Ζαχαρίας Καλλέργης περὶ τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰῶνος κατ' ἀρχὰς στὴν Βενετία καὶ ἀργότερα στὴ Ρώμη. Ὥστε στὴν Ἑλληνικὴ Τυπογραφία τὰ πρωτεῖα κατέχουν οἱ Κρῆτες.

Σπασοκεφαλιές

ΜΕ ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Ἑνώσατε τὰς 21 στιγμὰς μὲ μίαν συνεχῆ γραμμήν, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἑπτὰ εὐθείας γραμμάς.

Θ' ἀρχίσετε ἀπὸ μίαν στιγμὴν καὶ χωρὶς νὰ σηκώσετε τὸ μολύβι σας θὰ περάσετε ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Ἡ διασταύρωσις τῆς πορείας ἀπαγορεύεται. Ἔχετε δικαίωμα νὰ «σπάσετε» τὴν συνεχῆ σας γραμμὴ εἰς ἕξ σημεῖα.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

12342567 8 = Ἀθηναῖος στρατηγὸς
23258 = Περίφημον ἔπος
5678 = Βασίλειον τοῦ Πλούτωνος
35267 = Ἀγγλικὸς τίτλος
565158 = Πολύτιμος λίθος
45358 = Δυστυχὴς
658 = Φωτιστικὸν

Μ. Γ. ΚΕΤΣΙΜΠΑΣΟΓΛΟΥ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὑποφέρεις ἀπὸ μένα
κι' εἶμαι ἐχθρός σου.
Χωρὶς ὅμως τ' ἀρχικό μου
ζῶο βγαίνει εὐθὺς ἐμπρός σου.

Ν. Α. ΠΑΥΛΟΥ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

* = ἀρχαῖος Θεὸς
= Μέρος τοῦ προσώπου
= Τῆς ὁποίας
= Σύμφωνον

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 15ου ΦΥΛΛΟΥ

Εἰς τὸ σχέδιο ποὺ παραθέτουμε βλέπετε τὴν ὀρθὴ διανομὴ τῶν δέκα κτημάτων στοὺς πέντε γυιούς. Κάθε γυιὸς παίρνει δύο κτήματα καὶ ἴσην καὶ ὁμοίαν ἔκτασιν.

Εἶχε δίκηο; Ἀσφαλῶς, γιατὶ ὁ κακοῦργος κρατοῦσε μὲ τὸ δεξὶ χέρι τὸ κερί, ἀφοῦ οἱ κηλῖδες τοῦ κεριοῦ ἦσαν πρὸς τὰ δεξιά. Καὶ μὲ τὸ χέρι ποὺ ἦταν πιὸ σίγουρο, τὸ ἀριστερό, κτύπησε τὸ θῦμά του. Καὶ ἀφοῦ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἔκαμε τὴν πιὸ δύσκολη καὶ κρίσιμη δουλειά — τὸ κτύπημα — ἦταν ἀριστερόχειρ.

Τί ἐζήτησε ὁ Σέζα: 18.446.744.073.709.551.615 σπειριὰ σιταριοῦ!

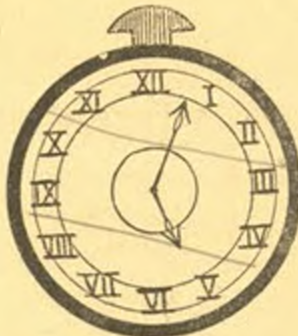
Πρόβλημα:

Διαγώνιος συλλαβόγριφος: Ὁριζοντίως 1. Ἄλκηστις. 2. Ὀφθαλμός. 3. Βαράσοβα. 4. Βερονάλη. 5. Ριπίδιον. 6. Ἀρκάδιος. 7. Ἀλικάντε. 8. Ἀταλάντη. Διαγωνίως. Α - Δ. Ἀφροδίτη. Γ - Β. : Ἀλκίνοος.

ΑΘΡΟΙΣΜΑ 26

Εἰς τὸ σχέδιο βλέπετε ἕνα ρολόγι μὲ λατινικοὺς ἀριθμούς.

Καὶ ἰδοὺ τὸ μικρὸ πρόβλημα ποὺ ζητοῦμε νὰ λύσετε:

Μὲ δύο εὐθείας γραμμὰς πρέπει νὰ χωρίσετε τὸ ρολόγι σὲ τρία μέρη, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ὥστε τὸ ἄθροισμα τῶν ὡρῶν κάθε μέρους — δηλ. τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν — νὰ εἶναι ἀκριβῶς 26.

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ;

Ὁ ἀνακριτὴς παρακολουθοῦσε στὸ σπίτι του τὸ μάθημα βιολιοῦ ποὺ ἔπαιρνε ἡ κόρη του.

— Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ἔλεγεν ὁ καθηγητής, ὅτι ἕνας καλὸς βιολιστὴς χαλαρώνει πάντοτε τὶς χορδὲς ὅταν τελειώσῃ τὸ παίξιμο καὶ πρόκειται νὰ βάλῃ τὸ βιολὶ καὶ τὸ δοξάρι στὴ θήκη τους. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ποτὲ νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, δεσποινίς.

Ἐκείνη τὴν ὥρα κτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ ἀνακριτὴς σήκωσε τὸ ἀκουστικό, ἄκουσε μερικὲς στιγμὲς καὶ εἶπε:

— Ἔρχομαι ἀμέσως.

★

Ὁ ἀνακριτὴς εἶχε κληθῆ στὸ σπίτι ἑνὸς διασήμου βιολιστοῦ. Ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης εἶχε βρεθῆ νεκρὸς ἐπάνω στὸ ντιβάνι τοῦ δωματίου του. Στὸ χέρι του κρατοῦσε σφιχτὰ ἕνα περίστροφο.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκανε τὶς πρῶτες ἀνακρίσεις ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη τοῦ θύματος. Ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι βρισκόταν ἀκόμη μέσα στὴ θήκη του τὸ βιολὶ καὶ τὸ δοξάρι τοῦ μουσικοῦ. Ὁ ἀνακριτὴς ἄνοιξε τὴ θήκη, ἐξήτασε μὲ προσοχὴ τὸ ὄργανο, τὸ πῆρε ἔπειτα καὶ ἔπαιξε μερικὲς στροφὲς ἀπὸ ἕνα σκοπὸ τῆς μόδας.

— Ὡραῖο βιολί, εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν ὑπηρέτη τοῦ θύματος. Πέστε μου τώρα ὅ,τι γνωρίζετε πάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Ἰδού, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ὅταν ἐπέστρεψα χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ κάποια δουλειά, εἶδα τὸν κύριό μου ποὺ ἔβαζε τὸ βιολὶ στὴ θήκη του. Τὸν καληνύκτισα καὶ ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό μου. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄκουσα ἕνα πυροβολισμό, κατέβηκα κατατρομαγμένος καὶ ἀντίκρυσα τὸν κύριό μου νεκρό, στὴ στάσι ἀκριβῶς αὐτὴ ποὺ τὸν βλέπετε. Εἰδοποίησα ἀμέσως τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν αὐτοκτονία...

— Λέτε ψέματα καὶ σᾶς θέτω ὑπὸ κράτησιν. Σεῖς τὸν σκοτώσατε! τοῦ εἶπε διακόπτοντάς τον ὁ ἀνακριτής.

★

Ποιὰ εἶναι ἄραγε ἡ ἀπόδειξις ποὺ ἐπέτρεψε στὸν ἀνακριτὴ Οὐΐλλιαμ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δράστη;

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ὁριζοντίως: 1η σειρά: Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους. 2α: Πόλις τῆς Μακεδονίας. 3η: Θάλασσα, ὁμοιάζουσα πρὸς λίμνην. 4η: Χώρα τῆς Ἀσίας. 5η: Πρωτεύουσα Κράτους τῆς Ἀφρικῆς. 6η: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐκ τῶν Κυκλάδων.

Διαγωνίως, ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ πρὸς τὰ κάτω δεξιά: Ἑλληνικὴ νῆσος. Δηλαδὴ τὸ 1ον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ 2ον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, θ' ἀποτελέσουν τὴν νῆσον ποὺ ζητεῖται διαγωνίως.

ΝΑΙ Ἡ ΟΧΙ

Ὁ Μωάμεθ ἐγεννήθη τὸ 950 μ. Χ. Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὁ μεγαλείτερος ναὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας (Κωνσταντινουπόλεως). Ναὶ ἢ ὄχι;

— Τὸ Πανελλήνιον ρεκὸρ τῶν 100 μ. εἶναι 10.6. Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὁ Κανάρης εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ πυρπολήσῃ τὸν αἰγυπτιακὸ στόλο στὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας. Ναὶ ἢ ὄχι;

— Κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἡ Σουηδία ἦτο σύμμαχος τῆς Γερμανίας καὶ ἡ Ἰσπανία τῆς Γαλλίας. Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ἡ νῆσος Ἰσλανδία ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ θαλασσοπόρου Βάσκου ντὲ Γκάμα. Ναὶ ἢ ὄχι;

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν εὐρωπαϊκοῦ Κράτους:

1. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, 2. Ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, 3. Ἥρως τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας, 4. Ὠφέλιμον ζῶον, 5. Ποταμός, παρὰ τὸν ὁποῖον ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, 6. Πρωτεύουσα Κράτους τῆς Ν. Εὐρώπης, 7. Πόλις τῆς Πελοποννήσου, 8. Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης, 9. Πόλις τῆς Ρουμανίας, 10. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 11. Ἑλληνικὴ νῆσος.

ΜΑΓΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

Ρώμη, Πόρος, Πῖος, Φανός, Φῶς.

Ἂν εἰς τὰς ἀνωτέρω λέξεις ἀντικαταστήσετε ἕνα σύμφωνον μὲ ἕνα ἄλλο, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο, θὰ προκύψουν ἄλλαι πέντε λέξεις μὲ διαφορετικὴ σημασία.

ΑΝ. Α. ΧΑΛΑΣ

Λίγη εὐθυμία

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ

Δυὸ χωρικοὶ κατέβηκαν μιὰ φορά στὴν πόλι καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἑστιατόριο γιὰ νὰ γευματίσουν.

Μετὰ τὸ γεῦμα τοὺς ἔφερε τὸ γκαρσόνι ὀδοντογλυφίδες. Δὲν ἤξεραν τί ἔπρεπε νὰ τὶς κάνουν. Πῆρε λοιπὸν ὁ ἕνας στὸ πιάτο του μερικὲς ὀδοντογλυφίδες καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὶς κόψη μὲ τὸ μαχαίρι.

Ὁ ἄλλος ὅμως, πιὸ... ἔξυπνος, ἀφοῦ παρετήρησε τοὺς ἄλλους πελάτας τοῦ ἑστιατορίου, γύρισε καὶ εἶπε θριαμβευτικῶς στὸ σύντροφό του:

—Ἀμ' δὲν τὸ τρῶνε αὐτό. Τὸ γλύφουν!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Μητέρα! Ὁ Κωστάκης ἔγινε κινηματογράφος!

—Τί;

—Ναί! Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς ἔχει μέσα του ταινία!

★

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κώστας πηδοῦν. Ὁ πρῶτος ποὺ περνᾷ τὸν δεύτερο στὸ πήδημα, τοῦ φωνάζει θριαμβευτικά:

—Κώστα! Σὲ περνῶ δυὸ πόδια!

Καὶ ὁ Κωστάκης:

—Τὸ ξέρω. Εἶσαι τετράποδο!

★

Ὁ Τοτὸς ἐξηγεῖ στὴ Λιλίκα τί εἶναι ὑγρὸν ἢ ρευστόν.

—Νά, ρευστὸ εἶναι ὅ,τι τρέχει.

Καὶ ἡ Λιλίκα:

—Ὥστε καὶ μεῖς, ὅταν τρέχουμε εἴμαστε ρευστά;

★

Ὁ πατέρας στὸν μικρὸ Νῖκο ποὺ ἀνέφερε τὴν λέξι «γεροντοκόρη»:

—Μὰ ξέρεις τί θὰ πῆ γεροντοκόρη;

—Πῶς! Ἐκείνη ποὺ ἔχει γέρους γονεῖς: Κόρη γερόντων!

★

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος:

—Μίμη, ποῖα φίδια εἶναι ἐπικίνδυνα;

—Ὅσα ἔχουν ἰόν.

—Καὶ σὺ Τάκη; Ποῖα εἶναι ἀκίνδυνα;

—Μά... ὅσα ἔχουν θυγατέρα!

★

Ὁ δάσκαλος:

—Λοιπὸν τί ἄλλο περιέχει ὁ ἀὴρ ἐκτὸς τοῦ ὀξυγόνου;

—Πουλιὰ καὶ ἀεροπλάνα!

★

Ὁ Νῖκος ταξίδευε πρώτη φορὰ στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο. Ὅλο τὸ διάστημα ἔμεινε σιωπηλός. Ὅταν ὅμως βγῆκαν ἀπ' τὴ σήραγγα, γύρισε καὶ εἶπε στὴ μητέρα του:

—Εἶδες, μητέρα, τί ταχύτητα ἔχει ὁ σιδηρόδρομος; Ὁλόκληρη νύχτα τὴν ἐπέρασε γιὰ ἕνα λεπτό!

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ...

Κάποιος γύριζε τὴ νύχτα στὸ σπίτι του. Ξαφνικὰ εἶδε ἕνα ἄγνωστο νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος του μὲ φανερὴ ἀνησυχία.

—Μὴν εἶδες κανένα ἀστυφύλακα ἀπ' αὐτοῦ ποὺ ἔρχεσαι; τὸν ἐρώτησε ὅταν πλησίασε.

—Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος.

—Οὔτε ἐγώ... Δός μου λοιπὸν τὸ πορτοφόλι σου, χωρὶς νὰ χασομερᾶμε!

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ!

Στὴν ἀγορά:

—Χμ! Τὰ ψάρια σου δὲ μοῦ λένε τίποτα σήμερα...

—Μὰ πότε ἀφεντικὸ σοῦ μίλησαν τὰ ψάρια μου;

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΦΩΝΑΖΕΙ...

Στὸ χωριό.

Μιὰ γυναῖκα ἤθελε νὰ πάῃ στὸ μύλο ν' ἀλέση ἕνα τσουβάλι ἀλεῦρι. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ζῶο, πῆγε σὲ μιὰ γειτόνισσά της καὶ τῆς γύρεψε νὰ τῆς δανείση τὸ γάϊδαρό της.

Αὐτὴ ὅμως, γιὰ νὰ μὴν τὸν δώσῃ, τῆς εἶπε:

Εὐχαρίστως καϋμένη, μὰ ὁ γάϊδαρος σήμερα λείπει στὴ χώρα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ὁ γάϊδαρος νὰ γκαρίζῃ ἀπὸ τὸ σταῦλο.

—Μὲ γέλασες, εἶπε ἡ γυναῖκα στὴν ἄλλη, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ γάϊδαρος σὲ βγάζει ψεύτρα.

Καὶ ἡ γειτόνισσα ἑτοιμόλογη:

—Καϋμένη καὶ σύ! Δὲν πιστεύεις ποὺ σοῦ μιλῶ ἐγώ, μόνο δίνεις πίστι σ' ἕνα γάϊδαρο!

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ!

Τὸ ρολόϊ τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἐδούλευε.

—Εἶμαι βέβαιος, εἶπε ὁ κύριος, ὅτι θέλει καθάρισμα. Ἂν καθαρισθῇ, θὰ δουλέψῃ μιὰ χαρά.

—Τί λέτε κύριε, δὲν εἶναι αὐτό, ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια. Χθὲς τὸ καθάριζα μιὰ ὥρα. Τὸ ἔβαλα κάτω ἀπὸ τὴ βρύσι καὶ τὸ σαπούνισα καλά. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καθάρισμα!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

Στὸ σχολεῖο:

—Γιάννη, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ποιὸς εἶναι ὁ μικρότερος μῆνας τοῦ χρόνου;

—Ὁ Μάης.

—Γιατί;

—Γιατὶ ἔχει μόνο τέσσερα γράμματα!

Η ΠΗΤΤΑ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Πῶς ἕνας μικρὸς κατεργάρης ἔδωσε δουλειὰ στὸν ὀδοντογιατρὸ ποὺ δὲν εἶχε καθόλου πελατεία...

ΑΥΤΟΣ ΗΤΟ Ο ΛΟΓΟΣ!

Διάλογος μεταξὺ περιηγητοῦ καὶ ξενοδόχου:

Ξ. — Γιατὶ βλέπετε τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ;

Π. — Εἶναι ὡραία!

Ξ. — Μήπως θέλετε νὰ ἀνεβῆτε;

Π. — Βεβαίως, θέλω!

Ξ. — Ἄχ! Θεέ μου! Μὴ τὸ κάνετε αὐτό! Ἔτσι χάθηκαν γιὰ μᾶς προχθὲς δύο ἄλλοι, ποὺ ἀφοῦ κάθησαν λίγο στὸ ξενοδοχεῖο, ἐπεχείρησαν ν' ἀνεβοῦν.

Π. (τρομαγμένος). — Σκοτώθηκαν;

Ξ. — Ὄχι, κύριε, κατέβηκαν ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ βουνοῦ καὶ πῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ εἶναι ἐκεῖ!

ΗΤΑΝΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ!

Ὁ νέος ὑπηρέτης τῆς ἐπαύλεως ἦταν ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ δὲν ἤξερε καὶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὰ νέα του καθήκοντα.

Ἕνα σκοτεινὸ καὶ κρύο πρωϊνὸ τὸ ἀφεντικό του τὸν ἔστειλε στὸ σταῦλο νὰ ζέψη τὸ ἄλογο, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔκαμε λάθος καὶ πῆρε τὸ βῶδι γιὰ ἄλογο.

—Ἔ! τοῦ φώναξε τὸ ἀφεντικὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τί κάνεις τόσην ὥρα;

—Δὲν μπορῶ νὰ περάσω τὸ κολλάρο στὸ λαιμὸ τοῦ ἀλόγου. Τ' αὐτιά του ἔχουν παγώσει καὶ ἔχουν γίνει σὰν ξύλο!

ΔΕΝ ΤΟ ΕΠΙΑΝΕ ΑΥΤΟ!...

Ἕνας μύωψ κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς ἀνεμοστροβίλου ἔχασε τὸ καπέλλο του ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κυνηγοῦσε.

—Τί κάνετε ἐκεῖ; τὸν ρώτησε μιὰ γυναῖκα ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς τοῦ σπιτιοῦ της.

—Τρέχω νὰ πιάσω τὸ καπέλλο μου, τῆς ἀπήντησε.

—Τὸ καπέλλο σας! Μὰ σεῖς κυνηγᾶτε τὴ μαύρη κόττα μου!

ΤΥΧΕΡΟΣ!

Ὁ πελάτης: Γκαρσόν, αὐτὸ τὸ αὐγὸ ποὺ μοῦ ἔφερες ἔχει μέσα πουλί!

Γκαρσόνι: Ἔ, εἶσθε τυχερὸς κύριε! Μὲ τρεῖς δραχμὲς θὰ φᾶτε καὶ πουλί, ποὺ ἔχει σαράντα δραχμές!

ΤΟΝ ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΕ...

—Πατέρα, ἀγοράστε μου μιὰ τρουμπέττα!

—Γιὰ νὰ μᾶς ξεκουφαίνῃς;

—Ὄχι, πατέρα! Θὰ τὴν παίζω ὅταν κοιμᾶσθε...

ΩΡΑΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ...

—Ὑποφέρω πολύ, φίλε μου. Τὸ δεξί μου μάτι πονεῖ τρομερὰ καὶ δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ περάσῃ.

—Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου. Ἐμένα πέρσι μοῦ πονοῦσε τὸ δόντι μου. Τὸ ἔβγαλα καὶ ἡσύχασα. Ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἀρχίζει νὰ χαλᾷ, θέλει πέταμα!

ΤΙ ΕΝΝΟΟΥΣΕ;

Ὁ ἐπιβάτης: Θ' ἀνεβοῦμε στὸ ἀεροπλάνο, κύριε πιλότε, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς κατεβάσῃς πάλι κάτω σώους καὶ ἀβλαβεῖς...

Ὁ πιλότος: Πάντως θὰ σᾶς κατεβάσω κάτω. Δὲν ἄφησα ποτὲ κανένα ἐπιβάτη ἐκεῖ ἐπάνω στὸν ἀέρα...

ΚΑΛΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ!

Ἡ γυναῖκα στὸν ἄνδρα της ποὺ γυρίζει ἀπὸ κυνῆγι:

—Λοιπόν, χτύπησες τίποτε;

—Πῶς!

—Ποῦ εἶναι λοιπόν;

—Στὸ... Νοσοκομεῖο!

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ ΚΕΡΙ

Ἰδοὺ ἕνας εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ διακοσμήσετε ἕνα κερὶ μὲ ὡραῖα σχέδια, χωρὶς νὰ εἶσθε καλλιτέχνης.

Παίρνετε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὑπάρχει τυπωμένο τὸ σχέδιο ποὺ προτιμᾶτε. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ φάρδος τοῦ σχεδίου δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾷ τὴν περίμετρο τοῦ κεριοῦ.

Μὲ τὸ χαρτὶ περιβάλλετε τὸ κερὶ σφιχτά, εἰς τρόπον ὥστε τὸ σχέδιον νὰ εὑρίσκεται ἐπάνω σ' αὐτό. Ὕστερα περνᾶτε γρήγορα στὸ πίσω μέρος τοῦ χαρτιοῦ τὴ φλόγα ἑνὸς σπίρτου ἢ ἕνα σίδερο ζεστό.

Τὸ χαρτὶ γίνεται λιπαρὸ καὶ διαφανές. Καὶ ὅταν τὸ ξετυλίξετε, θὰ δῆτε ὅτι τὸ σχέδιο ἀπετυπώθη στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κεριοῦ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ σχέδιο θὰ ἀποτυπωθῇ καλύτερα στὸ κερί, ἐὰν εἶναι φρεσκοτυπωμένο στὸ χαρτί. Μπορεῖτε λ. χ. νὰ πάρετε τὴν εἰκόνα μιᾶς ἐφημερίδος ἢ ἑνὸς περιοδικοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ σχέδια μποροῦν νὰ εἶναι καὶ χρωματιστά.

ΟΙ ΦΩΝΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ παιχνίδι, πρέπει ἐκεῖνοι ποὺ θὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸ νὰ ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ μιμοῦνται τὶς φωνὲς μερικῶν ζώων: λ. χ. τῆς γάτας, τοῦ σκύλου, τοῦ κόκορα, τῆς κότας, τῶν πουλιῶν, τοῦ ἀρνιοῦ, τῆς ἀγελάδας κλπ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς παίκτας, μὲ καλὰ κλεισμένα τὰ μάτια ἀπὸ ἀδιαφανῆ ἐπίδεσμο ἢ πανὶ σκοῦρο καὶ μὲ ἕνα μπαστουνάκι ἢ ἕνα κομμάτι ξύλο στὸ χέρι, τοποθετεῖται στὸ κέντρο ἑνὸς κύκλου, ποὺ ἀποτελοῦν οἱ ἄλλοι παῖκται.

Ὕστερα, ἐκτείνοντας τὸ μπαστοῦνι, γυρίζει σιγὰ-σιγὰ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ἕως ὅτου ἕνας παίκτης πιάση τὸ μπαστοῦνι καὶ μιμηθῇ τὴ φωνὴ ἑνὸς ζώου.

Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐπίδεσμο τῶν ματιῶν, πρέπει ἐκεῖνος ποὺ εἶναι στὸ κέντρο νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄλλον ποὺ ἔπιασε τὸ μπαστοῦνι ἀπ' τὴ φωνή του καὶ νὰ τὸν ὀνομάσῃ. Ὁπότε μπαίνει στὸ κέντρο μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ὁ ἀνακαλυφθείς. Ἐὰν ἀποτύχῃ, τὸ παιχνίδι συνεχίζεται.

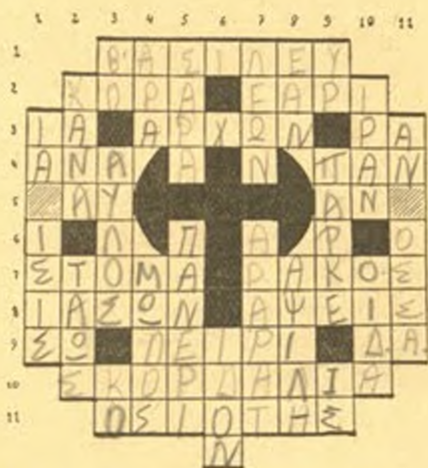
ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Τί εἶναι; Ἡ Ὕδρα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ὁ ἀνώτατος ἄρχων (κλητ.).
2. Μέρος τοῦ ψωμιοῦ (ὄχι ἡ ψίχα). — Ἐποχὴ τοῦ ἔτος (δοτ.).
3. Ἄνθη. — Ἀρχηγὸς ἑνὸς τόπου. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
4. Πρόθεσις. — Θεὸς τῶν δασῶν.
5. Δίφθογγος. — Ὑποθετικόν.
7. Εὑρίσκεται εἰς τὸ πρόσωπον. — Κουρέλι.
8. Ἥρως τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας.— Ὀξύθυμος (δημ.).
9. Περίφημος Ἰρλανδὸς συγγραφεύς. — Τὸ ἔχει ὁ κόκορας στὸ κεφάλι του. — Δ. Α.
10. Τρώγεται μὲ τὸ μπακαλιάρο.
11. Ἁγιότης.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ἄνθη. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
2. Ὀνομασία γάμου τῆς Καινῆς Διαθήκης. — Περίφημον πολύχρωμον πτηνόν.
3. ΒΟ. — Πνευστὸν ὄργανον. — ΚΟ.
4. Συμπερασματικόν. — Τμῆμα τοῦ λιμανιοῦ.
5. Γυνὴ τῆς Βίβλου. — Εἶδος καλαθιοῦ.
6. Δεικτικόν.
7. Θηρίον. — Ὄρος τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Νῶε.
8. Ὑποθετικόν. — Ἐκείνη ποὺ δὲν ἔχει καθόλου χρήματα (δημοτική).
9. ΥΡ. — Εἶδος πολυτελοῦς πατώματος. — Κλωστή.
10. Ὀνομασία σύγχρονος τῆς ἀρχαίας Περσίας. — Γνωρίζω (ἀρχ.), ὡς εἰς τὸ «ἕν... ὅτι οὐδέν...».
11. Ὑποθετικόν. — Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

ΠΥΡΑΜΙΣ

— Οἱ σταυροί, υἱὸς τοῦ Πριάμου.
— Σύνδεσμος.
— Ἑλληνικὴ νῆσος.
— Ὄνομα μηνὸς (δημ.).
— Ἡμέρα.

Δ. ΣΙΣΚΟΣ, Θεσσαλονίκη

ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΤΗ

Τὸ σχέδιον παριστᾷ ἕνα εἶδος κουτιοῦ.

Ἐὰν τὸ κυττάξετε ὅμως ἐπισταμένως γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, θὰ δῆτε ὅτι θὰ παρουσιασθῇ τὸ ἴδιο σχῆμα, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὴ κατεύθυνσι.

Ἡ βάσις λ. χ. τοῦ κουτιοῦ θὰ ἔχῃ διαφορετικὴν κλίσιν καὶ ἐνῷ τὴν μίαν φορὰν θὰ παρατηρήσετε τὰ δύο ἄνω τεμάχια ὡς ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν, τὴν ἄλλη θὰ τὰ δῆτε ὡς ἐσωτερικὴν ἐπιφάνεια.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς πολὺ περιέργου φαινομένου. Καὶ τὸ κυριώτερο εἶναι ὅτι ὅταν εὕρῃτε τὴν δεύτερη τοποθέτησι τοῦ κουτιοῦ, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ δῆτε τὸ κουτὶ εἰς τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν.

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Οἱ παῖκται κάνουν κύκλο γύρω ἀπὸ ἕναν ἄλλο συμπαίκτη τους.

Ὁ τελευταῖος, ἀφοῦ ὀνομάσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς συμπαίκτας τοῦ κύκλου, πιάνει μὲ τὸ χέρι του ἕνα μέλος τοῦ σώματός του καὶ χαρακτηρίζει αὐτὸ μὲ τὴν ὀνομασίαν ἑνὸς ἄλλου μέλους.

Ἐγγίζει λ. χ. τὸ χέρι του, λέγοντας: «Εἶναι τὸ πόδι μου». Ὁ παίκτης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀνέφερε πρὶν ὁ ὁμιλῶν, πρέπει ἀμέσως, χωρὶς δισταγμό, νὰ κάμῃ τὴν ἀντίστροφον δήλωσιν. Νὰ πιάσῃ δηλαδὴ τὸ πόδι του καὶ νὰ πῇ: «Εἶναι τὸ χέρι μου». Ἐὰν γελασθῇ καὶ κάνῃ ἄλλην δήλωσιν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ πρέπει, μπαίνει μὲ τὴ σειρά του στὸ κέντρο τοῦ κύκλου καὶ τὸ παιχνίδι συνεχίζεται.

Τὸ παιχνίδι δὲν εἶναι εὔκολον ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Καὶ οἱ παῖκται πολλὲς φορὲς μπερδεύονται καὶ λέγουν κωμικώτατα πράγματα.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

Παρακαλοῦμεν ὅσους στέλλουν στὴ «Νεολαία» σταυρόλεξα, νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους τὰ ἑξῆς:

1) Νὰ σχεδιάζουν τὰ σταυρόλεξα μὲ σινικὴ μελάνη καὶ ν' ἀναγράφουν ἐπάνω στὸ σχέδιο τὴ λύσι, μὲ μαῦρο μολύβι. Τὴν σημασία τῶν λέξεων νὰ τὴν γράφουν χωριστά.

2) Νὰ ἀποφεύγουν τὰ πολὺ μεγάλα σταυρόλεξα, τὰς ἀπιθάνους λέξεις, 2 ἢ 3 γράμματα ἀπὸ μιὰ λέξι, τὰς ἀνορθογραφίας κλπ.

3) Αἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου πρέπει νὰ ἑνώνωνται μεταξύ τους. Σταυρόλεξο ποὺ χωρίζεται σὲ 3, 4, 5 μικρότερα, δὲν εἶναι σταυρόλεξο.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ ΑΝΩΜΑΛΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Νεώτερα ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τοῦ Α΄ γύρου τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος τῆς Ε. Ο. Ν.:

Θεσσαλονίκη.— Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τῆς περιφερείας ἔχουν ὡς ἑξῆς: ἡ ὁμὰς τῆς Φάλαγγος 133 νικᾷ τὴν 136 μὲ 7—2, ἡ Φ. 135 νικᾷ τὴν Φ. 137 μὲ 2—1, ἡ Φ. 143 νικᾷ τὴν Φ. 149 μὲ 10—0, ἡ Φ. 135 νικᾷ τὴν Φ. 133 μὲ 4—2, καὶ ἡ Φ. 141 νικᾷ τὴν Φ. 143 μὲ 2—1.

Κέρκυρα.— Ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμὰς τῆς Π. Δ. Κερκύρας ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς Σ. Ἁγιοῦν, Γρ. Γρικούσην, Ν. Κοῖσουνῆν, Χ. Γιώτην, Ἰω. Ρίζον, Ἀν. Ἀπέργην, Π. Ἀβατάγγελον, Ἰω. Ἁγιοῦν, Νικ. Μπρανίκαν, Στ. Βασιλᾶν, Χρ. Κωστελέτον, Ἐλ. Κρητικὸν καὶ Κ. Πλαϊκοσοβίτην.

Χανιά.— Κατὰ τὴν ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν τῶν ὁμάδων Ε. Ο. Ν. τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου καὶ τοῦ Α΄ Γυμνασίου νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη μὲ τέρματα 7—0. Ὁ ἀγὼν ἦτο θεαματικός, ἐθαυμάσθη δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς ὁμάδος τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου.

ΤΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἤρχισαν αἱ συναντήσεις βόλεϋ μπὼλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, διὰ τὸ πρωτάθλημα.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν ἀγώνων, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν

Γυμναστήριον «Ε. Ο. Ν.»: 2ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 16ον Ὑποτομέα, 7ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 24ον Ὑποτομέα, 10 Ὑποτομεὺς νικᾷ 7ον Ὑποτομέα.

Παναθηναϊκὸν Στάδιο: 17ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 3ον, 21ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 14ον, 1ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 23ον.

Γυμναστήριον «Ἐθνικοῦ»: 22ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 20ὸν Ὑποτομέα, 4ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 9ον Ὑποτομέα. Ὁ ἀγὼν 18ου καὶ 13ου Ὑποτομέως ἀνεβλήθη.

Τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς

1ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 8ον Ὑποτομέα, 2ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 9ον Ὑποτομέα, 3ος Ὑποτομεὺς νικᾷ 6ον Ὑποτομέα, ἄνευ συναντήσεως, λόγῳ μὴ προσελεύσεως τοῦ 6ου.

Οἱ ἀγῶνες τῶν Ὑποτομέων Βορρᾶ καὶ Νότου ἔγιναν τὴν 25ην Ἰανουαρίου.

Ἐξαιρετικὸν ἀθλητικὸν γεγονὸς θ' ἀποτελέσῃ ὁ αὐριανὸς ἀνώμαλος δρόμος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος οἱ ἀθληταὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ἀφετηρία καὶ τέρμα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου τῶν 4.000 μ. ὡρίσθη τὸ παρὰ τὴν Νέαν Φιλαδέλφειαν γήπεδον τῆς Α. Ε. Κ. Τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως θὰ δοθῇ τὴν 10ην πρωϊνήν. Οἱ ἀθληταί, οἱ ὁποῖοι θὰ φέρουν τὴν συνήθη ἀθλητικὴν στολήν, θὰ διατρέξουν τὴν ὁρισθεῖσαν ἀπόστασιν, ὁδηγούμενοι ὑπὸ Φαλαγγιτῶν παρατεταγμένων κατ' ἀποστάσεις 25 - 50 μέτρων καὶ θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ γήπεδον τῆς Α. Ε. Κ.

Τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τῶν ἀγώνων

θὰ ἔχῃ ὁ Διευθυντὴς τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς κ. Κ. Μπέμπης. Ἐξ ἄλλου ὡρίσθησαν ἀφέτης ὁ κ. Γ. Μοιρόπουλος, κριταὶ οἱ κ. κ. Ὄττο Σίμιτσεκ, Γ. Φραγκούδης καὶ Καραγεῶργος καὶ οἱ κ. κ. Ἀραβοσιτᾶς, Βότς, Γ. Γιάμαλης καὶ Μαντράρογλου.

Αἱ νῖκαι ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

1) Νικήτρια Ὑποδιοίκησις θὰ ἀναδειχθῇ ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ συγκεντρώσῃ τοὺς περισσοτέρους βαθμούς, ἀπὸ τῶν 10 πρώτων νικῶν.

2) Θὰ ἀναδειχθῇ ἐξ ἄλλου νικήτρια Ὑποδιοίκησις ἐκείνη, ποὺ θὰ συγκεντρώσῃ τοὺς περισσοτέρους βαθμοὺς ἐπὶ τοῦ ἡμίσεος τοῦ συνόλου τῶν τερματισάντων.

3) Οἱ δέκα πρῶτοι κατὰ σειρὰν ἀφίξεως.

4) Ὁ πρῶτος νικητὴς τῶν Διοικ. Ἀν. Σχολῶν.

Εἰς τὰς νικητρίας Ὑποδιοικήσεις τῶν ἀνωτέρω δύο περιπτώσεων, εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν καὶ εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀπονεμηθοῦν κύπελλα.

Ὁ 1ος, 2ος καὶ 3ος θὰ λάβουν ἐξ ἄλλου χρυσοῦν μετάλλιον, ὁ 4ος μέχρι τοῦ 6ου ἀργυροῦν μετάλλιον καὶ ὁ 7ος μέχρι τοῦ 10ου χαλκοῦν μετάλλιον.

ΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρωταθλήματος ἀνωμάλου δρόμου 4000 μ., ὁ ὁποῖος ἔγινε εἰς τὸν Πύργον, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1ος Ἀργ. Γκουτσούλης, ἐκ Μετοχίας (Β΄ Ὑποδ.).

2ος Γ. Ντόζης, ἐκ Κορακοχωρίου, (Α΄ Ὑποδ.).

3ος Στ. Μπακογιάννης, ἐκ Κορακοχωρίου, (Α΄ Ὑποδ.).

4ος Δ. Κούτρας, ἐκ Μετοχίου, (Β΄ Ὑποδ.).

5ος Γ. Τούμπας, ἐκ Πελοπίου, (Α΄ Ὑποδ.).

6ος Δ. Μπακογιάννης, ἐκ Κορακοχωρίου (Α΄ Ὑποδ.).

7ος Ι. Βλασόπουλος, ἐκ Ρώμεσι, (Α΄ Ὑποδ.).

8ος Κ. Ζάβος, ἐκ Λαστεϊκων, (Α΄ (Ὑποδιοίκησις).

9ος Ν. Σεμπέκος, ἐκ Λαστεϊκων, (Α΄ Ὑποδ.).

10ος Δ. Μιχαλόπουλος, ἐξ Ἀμαλιάδος (Β΄ Ὑποδ.).

11ος Φ. Μπόζος, ἐκ Σκουροχωρίου, (Α΄ Ὑποδ.).

Νικήτρια Ὑποδιοίκησις ἀνεκηρύχθη ἡ Α΄.

ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Μὲ μεγαλοπρέπειαν θὰ διεξαχθῇ αὔριον εἰς τὸ Δημοτικὸν Γυμναστήριον τῆς Καβάλλας — ἀφετηρία καὶ τέρμα — ὁ περιφερειακὸς ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὸ πρόγραμμα, ἐκτὸς τοῦ ἀνωμάλου δρόμου, περιλαμβάνει μεγάλην παρέλασιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουν μέρος ἡ Μουσικὴ τοῦ Δ΄ Σώματος Στρατοῦ, αἱ σημαῖαι τῆς Ε. Ο. Ν., τῶν κοινοτήτων φερόμεναι ὑπὸ Φαλαγγιτῶν τῆς Καβάλλας, αἱ ὁμάδες τῆς Ε. Ο. Ν. ἀθλητισμοῦ στίβου, ποδοσφαίρου, ἀθλοπαιδιῶν, Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι.

Ἐξ ἄλλου θὰ τελεσθοῦν ἀγῶνες στίβου, ποδοσφαίρου, χειροσφαιρίσεως, θὰ χορευθοῦν δὲ καὶ ἐθνικοὶ χοροί.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπὸ αὔριον ἀρχίζουν οἱ ἡμιτελικοὶ ἀγῶνες τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὸ γήπεδον Καραϊσκάκη ὁ «Ὀλυμπιακὸς» θὰ συναντηθῇ μὲ τὸν «Ἀστέρα», εἰς τὸ γήπεδον Ἀπόλλωνος, ἡ ὁμώνυμος ὁμὰς μὲ τὸν «Ἐθνικὸν» καὶ εἰς τὸ γήπεδον τῆς Νέας Φιλαδελφείας, ἡ «Α. Ε. Κ.» μὲ τὸν «Ἄρην».

Εἰς τὸν ἡμιτελικὸν λαμβάνουν μέρος αἱ προκριθεῖσαι ὁμάδες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ἐγκριθεῖσα κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ, κατηρτίσθη μελέτη διὰ τὴν τμηματικὴν ἀνέγερσιν ἰδιοκτήτων κτιρίων, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ στεγασθοῦν οἱ Ὑποτομεῖς τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης.

—Ἐντὸς τοῦ 1939, ἔτους Δ', προβλέπεται ὅτι θὰ ἀνεγερθοῦν ἀρκετὰ οἰκήματα.

— Ταῦτα θὰ περιλαμβάνουν μίαν μεγάλην αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γίνωνται αἱ συγκεντρώσεις, θὰ ὑπάρχη δὲ καὶ ἡ δυνατότης τῆς προβολῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν, τῆς διεξαγωγῆς θεατρικῶν παραστάσεων καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ψυχαγωγίας ἐν γένει.

—Ἐπίσης θὰ περιλαμβάνουν μίαν αἴθουσαν διὰ τὴν Διοίκησιν, μίαν μικροτέραν ταύτης, ὡς καὶ ἀποθήκην.

— Τὰ οἰκήματα θὰ ἀνεγερθοῦν οὕτω, ὥστε μελλοντικῶς νὰ δύναται νὰ προστεθῇ καὶ 2ος ὄροφος. Κάθε οἴκημα θὰ ἔχῃ τὸν περίβολόν του, ἡ ἀνέγερσις δὲ θὰ ἀρχίσῃ διὰ τοὺς πέριξ τῶν Ἀθηνῶν Ὑποτομεῖς.

—Ὁ Ἀρχηγὸς καλέσας παρ' αὐτῷ τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον συνέστησεν ὅπως συνεχισθῇ ἡ σύστασις νυκτερινῶν σχολῶν.

—Ἤδη ἔχουν συσταθῆ καὶ λειτουργοῦν 20 νυκτεριναὶ σχολαί.

— 250 Φαλαγγῖται τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας καὶ 200 τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Θεσσαλονίκης θὰ ἐπισκεφθοῦν κατ' αὐτὰς τὴν Πρωτεύουσαν. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν Φαλαγγιτῶν θὰ ἔχῃ μορφωτικὸν σκοπόν.

—Ἡ μεγάλη προσπάθεια διὰ τὸ Πράσινον δὲν εὗρεν ἀπροπαράσκευον τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, πρωτοπόρον πάντοτε κάθε εὐγενοῦς καὶ ὡραίας ἰδέας.

— Κατὰ τὴν «Ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου» θὰ διεξαχθῇ ἐντατικὴ ἐργασία διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀρξαμένης πρὸ καιροῦ δενδροφυτεύσεως ὅλης τῆς περὶ τὴν Καισαριανὴν ἐκτάσεως, ἥτις ἐκρίθη ἀναδασωτέα.

— 10.000 Φαλαγγιτῶν τῶν λόχων ἐργασίας τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν δενδροφύτευσιν τῆς ἐκτάσεως, ἥτις καὶ θὰ ὀνομασθῇ «Ἄλσος τῆς Νεολαίας».

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν περασμένη Τετάρτη 18 λήγοντος ἐδόθη ὁ ὅρκος τοῦ φοιτητοῦ ὑπὸ τῶν πρωτοετῶν, ἐνώπιον, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν., τῆς Συγκλήτου καὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου.

— Ἡ τελετὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἱδρύματος.

— Λόχος Φαλαγγιτῶν φοιτητῶν ἀπέδωσε τιμὰς καὶ ἐσχημάτισε τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς μέχρι τῶν προπυλαίων παράταξιν.

— Τὴν εἴσοδον τῶν νέων φοιτητῶν εἰς τὴν φοιτητικὴν οἰκογένειαν ηὐλόγησε διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ἐνῷ χορῳδία ἀπὸ Φαλαγγίτας ἔψαλε τὰ διὰ τὴν περίστασιν ἁρμόζοντα.

— Ἀκολούθως ὁ Πρύτανις κ. Φωτεινὸς ὡμίλησε πρὸς τοὺς παρισταμένους, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Πολιτείας, ὡς ὁ ἴδιος ἐχαρακτήρισε τὴν φοιτητικὴν τάξιν.

— Ἐξ ὀνόματος τέλος τῶν πρωτοετῶν ὡρκίσθη ὁ νεώτερος, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμον, πίστιν εἰς τὰ πανεπιστημιακὰ θέσμια καὶ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐγένετο ἡ πρώτη ἐπίσημος συγκέντρωσις τῆς Φαλαγγαρχίας τῶν συνεταιριστῶν, ἥτις μετὰ τῆς Σχολῆς Τ. Τ. Τ. ὀργανικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν Δ. Α. Σ.

— Κατ' αὐτὴν ὡμίλησαν ὁ συνεργάτης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Δασκαλάκης κ. ἄ., μετ' αὐτοὺς δὲ ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ., χαιρετίσας ἐξ ὀνόματος τοῦ κόσμου τῶν σπουδαστῶν καὶ φοιτητῶν τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀργανώσεως καὶ δὴ τῆς Δ. Α. Σ. τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς Συνεταιριστῶν καὶ Τ. Τ. Τ.

Ἐτόνισε τὸν ἰδιαίτερον ρόλον τὸν ὁποῖον ἔχουν νὰ ὁλοκληρώσουν ἐκ τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των, ὅπερ τοὺς ἐπιτρέπει τὴν καθημερινὴν συναναστροφὴν μὲ τὸν ἀγροτικὸν κόσμον.

— Ἀκολούθως οἱ παριστάμενοι ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Δ. Α. Σ. παρέστησαν εἰς τὴν πρώτην συγκέντρωσιν τοῦ Τμήματος τῆς Δ. Α. Σ. τῶν Καλῶν Τεχνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ.

— Αὔριον Κυριακὴν 29-1-39, πρώτην τῶν Ἀπόκρεω, δίδεται ὁ ἐτήσιος χορὸς τῆς Ὑποδιοικήσεως Δ. Α. Σ. Πανεπιστημίου, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Φωτεινοῦ, εἰς τὰς αἰθούσας τελετῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην 2 Φεβρουαρίου εἰς τὸ θέατρον «Ἡρώδειον» τῆς Νέας Φιλαδελφείας τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας θὰ παρουσιάσῃ τὴν ὡραίαν κωμῳδίαν «Ὁ μεγαλοβιομήχανος τῆς ρέγγας».

— Τὸ πρόγραμμα θὰ περιλαμβάνῃ ἀπαγγελίας καὶ διαλόγους. Ἐπίσης θὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ χορῳδία καὶ ἡ φιλαρμονικὴ τῆς 34ης φάλαγγος ἡ ὁποία καὶ θὰ τραγουδήσῃ διάφορα θούρια.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ ἐκδρομικὸν τμῆμα Διευθύνσεως Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐξέδραμεν εἰς Πάρνηθα. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν μετέσχον περὶ τοὺς 130 Φαλαγγῖται τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βορρᾶ καὶ Νότου. Οἱ ἐκδρομεῖς συγκεντρωθέντες τὴν 6.30' πρωϊνὴν εἰς τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος, μετεφέρθησαν δι' αὐτοκινήτων εἰς Ἁγίαν Τριάδα, ὅπου καὶ ἐπρογευμάτισαν ἐλαφρῶς. Ἀκολούθως εἰς φάλαγγα κατὰ φαλαγγίτην ἀνῆλθον εἰς τὴν κορυφὴν Καραβόλαν καὶ Παλαιοχώραν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν ἐγένετο ἡ καθιερωθεῖσα συνκέντρωσις Ὑποτομεαρχῶν κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἀνεκοινώθη τὸ πρόγραμμα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ὡς καὶ οἱ χῶροι εἰς οὓς θὰ τελῆται κατὰ Ὑποτομέα αὕτη.

— Κατόπιν προσκλήσεως τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς μαθητικῶν συσσιτίων τμῆμα τοῦ 18ου Ὑποτομέως ἔλαβε μέρος εἰς τὰ ἐγκαίνια τῶν συσσιτίων τοῦ 11ου Δημοτικοῦ Σχολείου.

— Τὴν καθιερωθεῖσαν παράστασιν τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδη διὰ τοὺς Σκαπανεῖς τῆς Περιφερείας παρηκολούθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα πολλοὶ Σκαπανεῖς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν βαθμοφόρων.

—Ἐξακολουθοῦν τακτικὰ τὰ γυμνάσια σκοποβολῆς εἰς τὸ Σκοπευτήριον Καισαριανῆς διὰ τὸν τελικὸν καταρτισμὸν τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν.

—Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ καθιέρωσεν ἑβδομαδιαίας συνκεντρώσεις ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῶν Ὑποτομεαρχῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ τῶν βαθμοφόρων τοῦ Ἐπιτελείου του κατὰ τὴν ὁποίαν συζητοῦνται ὅλα τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα τὴν ταχεῖαν διεκπεραίωσιν τῶν πολυσχιδῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τῶν Ὑποτομέων ὡς καὶ τῶν τμημάτων αὐτῶν.

—Ὁ τρίτος Ὑποτομεὺς Κηφισιᾶς ἀπέκτησε λέσχην εἰς κεντρικωτάτην θέσιν τοῦ προαστείου.

—Ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ παρηκολούθησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν γενομένην διάλεξιν τοῦ ἰατροῦ καὶ ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κ. Σ. Βλαβιανοῦ μὲ θέμα: «Ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησε καὶ πολὺς κόσμος.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Λόγῳ τῆς διασκέψεως διεκόπησαν τὰ μαθήματα Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς καὶ Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως τῶν Ἀνωτέρων Σχολῶν.

—Ἅπασαι αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήτριαι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν Θηλέων Πρωτευούσης, ἐπεσκέφθησαν τὰ Γραφεῖα τῆς Π.Δ.Θ.Π. καθὼς καὶ Ὑποτομεῖς τῆς Υ.Θ.Α. καὶ Υ.Θ.Ν. μείνασαι κατενθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν Ὑποδιοικήσεων μας.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Πειραιῶς ἐξακολουθοῦν τακτικὰ αἱ συγκεντρώσεις τόσον τῶν βαθμοφόρων, ὅσον καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν. Τακτικώτατα διδάσκεται τὸ μάθημα τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς καὶ Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως. Ἐπίσης μὲ πολλὴν προθυμίαν προσέρχονται εἰς τὴν χορῳδίαν καὶ εἰς τὸν ἐκκλησιασμὸν τῆς Κυριακῆς.

—Ὅλα τὰ Ὑποδιαμερίσματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ παρηκολούθησαν τὴν γενομένην δοξολογίαν εἰς ἅπαντας τοὺς Ναοὺς ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

—Ἐξαιρετικὴ κίνησις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου. Φροντίδι τῆς Διοικητρίας τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἡ Ὑποδιοίκησις ἐπλουτίσθη μὲ θαυμάσια ὄργανα ψυχαγωγίας τῶν Σκαπανισσῶν. Ἐπίσης μὲ αἴθουσαν πὶγκ-πόγκ, ἐντευκτήριον, αἴθουσαν κινηματογράφου, πιάνο καὶ πολὺ γρήγορα θὰ ἔχουν καὶ ραδιογραμμόφωνον.

—Ἔτσι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι μετὰ τὴν λῆξιν τῶν μαθημάτων των ἢ τῶν ἐργασιῶν των, ἀφοῦ παρακολουθήσουν τὰ διδασκόμενα ἀπὸ βαθμοφόρους μαθήματα, περνοῦν τὶς περισσότερες ὧρες των ἀδελφωμένες διασκεδάζουσαι ὡραιότατα.

— Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν γίνονται τακτικώτατα αἱ συγκεντρώσεις καὶ ὁ ἐκκλησιασμός.

— Αἱ Σκαπάνισσαι μὲ μεγάλη χαρὰ ἤρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τὶς παιδικὲς παραστάσεις τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδη.

— Τὸ Σάββατον 13 τρέχοντος ὁ 15ος Ὑποτομεὺς ἔδωσε μία ἑορτή, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Κόντερη, κατὰ τὴν ὁποίαν διενεμήθησαν εἰς τὶς Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες διάφορα δῶρα καὶ γλυκίσματα.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου συνεχίζονται τὰ διακοπέντα κατὰ τὰς ἑορτὰς μαθήματα Σωματικῆς Ἀγωγῆς, Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως, διαφωτίσεως καὶ καλλιτεχνικοῦ.

—Ἤρχισαν ἐπίσης μαθήματα πιάνου ἑκάστην Τρίτην καὶ Πέμπτην εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν. Καθημερινῶς αἱ Σκαπάνισσαι περνοῦν εὐχάριστα μὲ διάφορα παιγνίδια εἰς τὸν κῆπον τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ τὴν 15ην τρέχοντος ἐγένετο προβολὴ ταινιῶν εἰδικῶν γιὰ τὶς Σκαπάνισσες.

—Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Ὑγειονομικοῦ παρακολουθοῦν τακτικὰ τὰ μαθήματα τοῦ Ὑγειονομικοῦ.

— Διὰ τὴν Κυριακὴν ἑτοιμάζεται ἐκδρομὴ εἰς τὴν Πάρνηθα.

— Τὰ μαθήματα εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς Πειραιῶς γίνονται τακτικώτατα καὶ διαρκῶς ἐγγράφονται νέαι Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι.

— Δὶς τῆς ἑβδομάδος γίνεται τὸ μάθημα τῆς Χορῳδίας. Ἤρχισαν αἱ ἀθλητικαὶ προπονήσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν αἱ ὁποῖαι θὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας βόλεϋ μπὼλ καὶ μπάσκετ μπὼλ τὸν Μάϊον.

— Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τοῦ Βορρᾶ ἐγένοντο τὰ μαθήματα Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως, παιγνίδια, χοροί, τραγούδια καὶ ὁμιλίαι ὑπὸ διαφόρων βαθμοφόρων καὶ γυμναστριῶν, καθὼς καὶ τὸ μάθημα ἀπαγγελίας ὑπὸ τῆς κ. Γλυκοφρύδη εἰς τὰς Φαλαγγίτισσας τοῦ Ἀμαρουσίου.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΔΡΑΜΑ.— Εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεώς μας ἑωρτάσθη μὲ ἐπισημότητα ἀλλὰ καὶ μὲ ἔκδηλον ἐνθουσιασμὸν ἡ ἑορτὴ τῆς πήττας. Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ὁ Πρ. Πρωτοδικῶν καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Τὴν 1ην τοῦ ἔτους ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς παρετάχθησαν πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ἀποδώσαντες τιμὰς εἰς τοὺς προσελθόντας εἰς τὴν τελετὴν τοῦ Ν. Ἔτους ἐπισήμους.

— Τὴν 5ην τρέχοντος μηνός, ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν Ἐκπαιδευτηρίων, ἔνθα ἀνεκοινώθησαν αὐτοῖς καὶ ἀνεπτύχθησαν διάφορα ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν Ὀργάνωσιν.

Εἶτα ὁ καθηγητὴς κ. Ἀναστ. Σωτηρόπουλος ὡμίλησε περὶ τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς Αὐτοῦ ἑορτῆς. Μεθ' ὃ ἅπαντες ἐζητωκραύγασαν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου. Τέλος δὲ ἐψάλη ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν ἐπομένην, 6ην ἰδίου μηνός, ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, συντεταγμένοι κατηυθύνθησαν εἰς τὸν παρὰ τὴν Ἁγίαν Βαρβάραν καθωρισμένον χῶρον, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Κατὰ τὴν προσέλευσιν τῶν ἐπισήμων τμῆμα Φαλαγγιτῶν ἐν παρατάξει ἀπέδιδε τὰς τιμάς.

Τὸ Σάββατον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελεσθείσης ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ Ναῷ δοξολογίας ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐπετείῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸν Ναόν, ὅπου παρετάχθησαν πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν εἰς τοὺς ἐπισήμους.

Τὴν Πέμπτην 12ην τρέχ. μηνός, ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ὅπου ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς βαθμοφόρος τῆς Ὀργανώσεως, ἀναπτύξας διεξοδικῶς τὸ θέμα «Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου μεριμνᾷ στοργικῶς διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Νεολαίας ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς». Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὡς ἄνω ὁμιλίας ἐψάλη ὑφ' ἁπάντων ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ὡσαύτως συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ἐν τῷ προαυλίῳ τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ὅπου ἐγένοντο ὑποδειγματικαὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως ὁμάδος καὶ λόχου, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν ἀξιωματικῶν τῆς ἐνταῦθα Φρουρᾶς καὶ τῶν βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο. Ν.

ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ.— Ἡ κίνησις τοῦ Τμήματος Ἱεράπετρας ἀποτελεῖ ἀληθὲς πρότυπον ὀργασμοῦ καὶ δράσεως πρὸς μίμησιν. Δὲν παρῆλθεν ἑβδομὰς χωρὶς νὰ δώσῃ δείγματα τῆς Ἐθνικῆς του δράσεως πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα καὶ τὰς κατευθύνσεις τοῦ προγράμματος ἐργασιῶν τῆς Ὀργανώσεως.

ΠΥΡΓΟΣ.— Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς παρηκολούθησαν δύο ἐξαιρετικὰς ὁμιλίας εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Γυμνασίου Ἀρρένων, γενομένας παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως μὲ θέματα: «Καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις ἔναντι τῆς Ὀργανώσεως» καὶ «Ὑποχρεώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν ἔναντι τῆς Θρησκείας, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς Πατρίδος».

— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἑωρτάσθησαν εἰς Πύργον αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς 1ης τοῦ Ἔτους, διὰ τῆς συμβολῆς τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. Ζακύνθου κατηρτίσθη χορῳδία. Ἐπίσης ἤρχισε λειτουργοῦσα ὑγειονομικὴ σχολή, τὰ μαθήματα τῆς ὁποίας παρακολουθοῦν ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται.

ΑΥΛΩΝ.— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐτελέσθη εἰς τὴν κωμόπολίν μας δοξολογία, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

γένετο διάλεξις μὲ θέμα: «Ἡ καταπολέμησις τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπὸ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου», ἀπεστάλη δὲ εὐχετήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν ἑορτάζοντα Ἀρχηγόν.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Κρήτης). — Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Τμήματος Νεαπόλεως ἐδενδροφύτευσαν τὸν παρελθόντα μῆνα ὁλόκληρον τὴν ἔκτασιν τῆς τοποθεσίας «Ἀλωνάκια».

ΣΟΥΦΛΙ. — Διὰ πρώτην φορὰν οἱ κάτοικοι Σουφλίου ἑώρτασαν τὴν Πρωτοχρονιὰ μέσα σὲ τόσο θερμὸ πατριωτικὸ περιβάλλον, χάρις εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὶς Φαλαγγίτισσες.

— Εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Α' καὶ Β' Σχολείου, ὅπου ἐν μέσῳ ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας Σουφλίου ἐκόπη ἡ πήττα τῆς Ε.Ο.Ν., διεξήχθη ἑορτὴ μὲ ἀπαγγελίας καὶ διάφορα ἐθνικὰ τραγούδια ἐκτελεσθέντα ὑπὸ τῆς χορῳδίας τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδείᾳ τῆς ἀρτισυστάτου μανδολινάτας τῶν Φαλαγγιτισσῶν.

ΜΟΥΖΑΚΙ (Θεσσαλίας). — Παρουσίᾳ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, τῶν Σωματείων καὶ τῶν Συλλόγων μετὰ τῶν λαβάρων των καὶ ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως τῆς Ε. Ο. Ν. ἐτελέσθη δοξολογία ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος τῆς Ε. Ο. Ν. Μουζακίου.

— Ἡ πρώτη διάλεξις, ἐθνικοκοινωνικοῦ περιεχομένου, ἐδόθη ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Πανθέου» τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, μὲ θέμα «Ἡ ἑλληνικὴ Νεότης καὶ αἱ ὑποχρεώσεις της ἔναντι τῆς Πατρίδος, τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ». Τὴν διάλεξιν, ἐκτὸς τῶν μελῶν τῶν Σχηματισμῶν ἀρρένων καὶ θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν., παρηκολούθησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἡ μεγίστη μερὶς τῆς κοινωνίας μας.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης). — Τὴν 7ην τρ. μηνός, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται μετέβησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν Λέσχην, ἔνθα εἶχον προσκληθῆ ἅπασαι αἱ πολιτικαί, δημοτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Τὴν 10ην πρωϊνήν, παρουσίᾳ ἀρκετοῦ πλήθους, ὡμίλησε βαθμοφόρος τῆς Ὀργανώσεως μὲ θέμα «Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καὶ τὸ ἔργον του». Μετὰ ταῦτα δὲ ὡμίλησε διὰ μακρῶν ὁ Γεν. Ἐπόπτης καὶ Νομάρχης Λασηθίου κ. Κ. Παπαδημητρίου, ἀναπτύξας τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, μνημονεύων ἅμα τὰς ἡμέρας τῆς δόξης της καὶ πῶς καὶ ὑπὸ ποῖον πνεῦμα καὶ σύστημα ἐδημιουργήθησαν, ὡς καὶ τὰς ἡμέρας τῆς παρακμῆς της καὶ τὰ αἴτια τὰ προκαλέσαντα ταύτην.

Ἀκολούθως ἀπεστάλη εὐχετήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν ἑορτάζοντα Ἀρχηγὸν ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

ΜΑΝΕΣΙ (Καλαβρύτων). — Μὲ εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀνυπόκριτον χαρὰν ἑωρτάσθη εἰς τὴν Κοινότητα Μάνεσι ἡ ἑορτὴ τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελεσθείσης εἰς τὸν κεντρικὸν Ναὸν δοξολογίας, εἰς ἣν παρέστησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαί, τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἐν στολῇ καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι, ὡμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα καταλλήλως, ἐξάρας τὴν ἀναδημιουργικὴν ἐργασίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ ὁμαδάρχης τῆς Ε. Ο. Ν. Τὸ ἑσπέρας ὠργανώθη πρωτοφανὴς διὰ τὸ Μάνεσι λαμπαδηφορία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐπηκολούθησε δημόσιος χορὸς εἰς τὴν πλατεῖαν, παραταθεὶς πολὺ πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

ΚΟΚΚΙΝΟΓΕΙΑ. — Ἡ τελετὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς εἰς τὴν Κοινότητά μας ἑωρτάσθη ἐφέτος μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ πρωτοφανῆ διὰ τὴν κοινωνίαν μας λαμπρότητα, χάρις εἰς τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὴν τῆς Ε. Ο. Ν. Ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν., ἀποτελουμένη ἐξ 80 Φαλαγγιτῶν, παρετάχθη τὴν πρωΐαν εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπέδωσε τὰς τιμὰς εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχάς. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπηκολούθησε τὸ κόψιμο τῆς πήττας, εἰς τὸ σχολεῖον δὲ τῆς Κοινότητος διεξήχθη ἑορτὴ μὲ ἐθνικοὺς χοροὺς καὶ ᾄσματα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς οἱ συγκεντρωμένοι κάτοικοι ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ὀργανώσεως.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Ἡ πρώτη ἐπιθεώρησις ἁπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Ε. Ο. Ν. Καστορίας ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου Φλωρίνης καὶ Γεν. Ἐπόπτου ὑπῆρξε λίαν ἐπιβλητική. Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, τεταγμένοι εἰς τὰ οἰκεῖα Τμήματα μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἐπιτελείου, παρετάχθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Καπετὰν Φιλότα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν τοῦ Δήμου, παρισταμένων τῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου. Τὸν κ. Νομάρχην ὑπεδέχθη ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ε. Ο. Ν., δώσας εἰς αὐτὸν ἀναφοράν. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Τμημάτων, ὁ κ. Νομάρχης ὡμίλησε διὰ μακρῶν, ἐκφράσας τὴν χαράν του διὰ τὴν συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν, ὡμίλησε δὲ ἀναπτύξας τοὺς σκοποὺς τοῦ Νέου Κράτους.

Τὸ ἑσπέρας ὁ κ. Νομάρχης συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀξιωματούχους τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ συνειργάσθη ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τῆς Ὀργανώσεως, κατήρτισε δὲ τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν διὰ τὴν ἱδρυθησομένην σχολὴν βαθμοφόρων, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ φοίτησις θὰ εἶναι τρίμηνος.

ΚΑΡΥΟΦΥΤΟΝ. — Πρὸ διμήνου περίπου συνεστήθη εἰς τὸ Καρυόφυτον Τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεγράφησαν ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν πλέον τῶν 50 Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Ἡ διοίκησις τοῦ Τμήματος ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Χρ. Νυφαδόπουλον.

ΚΙΛΚΙΣ. — Ἡ ἐκπαίδευσις εἰς ὅλας τὰς Φάλαγγας, εἰς τὰς ὁποίας ἀθρόως προσέρχονται πάντα τὰ μέλη, συνεχίζεται κανονικῶς. Ἑκάστην Τρίτην γίνονται συγκεντρώσεις εἰς τοὺς κατὰ τόπους σχηματισμοὺς μὲ ὁμιλητὰς ἀνωτέρους βαθμοφόρους τῆς Ὀργανώσεως ὡς καὶ ἐπιστήμονας καὶ ἀξιωματικούς.

— Πλεῖσται Κοινότητες ἐδώρησαν εἰς τοὺς Λόχους τῆς Νεολαίας των Ραδιόφωνα, διὰ τῶν ὁποίων παρακολουθοῦν τὰς ἐκπομπὰς τοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

— Ἐπίσης διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μελῶν τῆς ὑπαίθρου ἱδρύθησαν γεωργικαὶ βιβλιοθῆκαι, αἵτινες συνεχῶς πλουτίζονται μὲ διάφορα γεωργικὰ βιβλία, ἰδίως τῆς ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως «Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας Ἀθηνῶν».

— Διὰ τὴν ἑλληνικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις ἐπρομηθεύθη πλείστας ἐκδόσεις τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων «Πάπυρος».

— Εἰς πάντα τὰ ἐπίπεδα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ Νομοῦ μας πρωτοστατεῖ ἡ Ε. Ο. Ν.

— Οὕτω προσεφέρθησαν δι' ἐράνων τῆς Ε. Ο. Ν. διάφορα δῶρα καὶ βοηθήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ πλούσια δῶρα εἰς τοὺς ἀκοίμητους ἐθνικοὺς φρουροὺς τῶν συνόρων μας.

— Κατηρτίσθησαν διάφοροι χορῳδίαι, εἰς διάφορα τμήματα, τῶν ὁποίων σπουδαιοτέρα εἶναι ἡ ἐκ 40 μελῶν τῆς Φάλαγγος Κιλκίς.

— Τὸ Τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων Κιλκὶς ἀνέπτυξεν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν καὶ συνεχῶς πυκνοῦνται αἱ τάξεις αὐτοῦ διὰ νέων μελῶν.

—Ἐκκλησιασμὸς γίνεται τακτικῶς εἰς ὅλα τὰ Τμήματα κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ καθ' ἑκάστην Κυριακήν.

—Τὸ ἔργον τοῦ Νομάρχου μας, τὸ ὁποῖον ἤρχισε πρὸ διετίας, διὰ τὴν γενικὴν δενδροφύτευσιν καὶ ἐξυγίανσιν διαφόρων μερῶν τοῦ Νομοῦ μας, ἐνισχύει ἤδη μὲ μεγάλον ζῆλον ἡ Ε. Ο. Ν., ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν δενδροφύτευσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων ἐξυγιάνσεως διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν μελῶν της.

—Ἡ ἐφημερὶς «Πρόοδος» καθιέρωσεν εἰδικὴν σελίδα διὰ τὸ ἔργον τῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ Νομοῦ μας.

—Ὁ Λόχος Βάλτων ἐγκατέστησε πειραματικὸν καὶ ὑποδειγματικὸν ἀγρὸν ἐξ ὀκτὼ (8) στρεμμάτων πρὸς παρακολούθησιν τῶν νέων μεθόδων ἐμπράκτως καὶ διὰ τὸν πλουτισμὸν τοῦ Ταμείου των.

—Ἐπίσης ἐσπάρησαν παρὰ τῆς Ε. Ο. Ν. διάφοροι κοινόχρηστοι ἐκτάσεις διὰ σίτου.

—Σπουδαιοτάτη εἶναι ἡ συμβολὴ τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Νομοῦ μας εἰς τὴν προώθησιν καὶ γεωργικὴν διαφώτισιν τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

—Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου εὐεργέτου τῆς πόλεώς μας Νικολάου Μοσκώφ ἐδώρησε δρχ. 25.000 διὰ τὸν ἀθλητισμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. Κιλκίς.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Ο ΥΙΙΑ ΣΥΝΟΡΙΑΚΟΣ ΤΟΜΕΥΣ

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας

Ἀθήνας

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας διὰ τ' ἀποσταλέντα δῶρα παρ' ὑμῶν εἰς τοὺς γενναίους καὶ ἀγρύπνους φρουροὺς τῶν συνόρων τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος.

Ἐστὲ βέβαιοι ὅτι οἱ γενναῖοι μας Ἀκρῖται ἠσθάνθησαν μεγίστην χαρὰν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἀντιπροσωπείας ὑμῶν, ἥτις ἀποτελεῖ μεθ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεώς σας τὸ ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς Νεολαίας, πρὸς ἣν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἐμπιστοσύνης ἀποβλέπομεν πάντες διὰ τὸ καλὸν τῆς γλυκυτάτης μας Πατρίδος, ἥτις ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως μας καὶ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Κυβερνήτου ἤρξατο ἀπὸ τριετίας περίπου ἀναδημιουργουμένη μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους, τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας καὶ τοῦ ἐνδόξου Στρατοῦ μας.

Ἡ ἐπίσκεψις τόσων νέων, οἵτινες ἄφησαν τὰς οἰκογενείας των κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας καὶ ἐν μέσῳ χιόνων καὶ ὑπὸ δριμὺ ψῦχος ἀνῆλθον μέχρι τῶν συνόρων μας, ἀψηφοῦντες πάντα κόπον καὶ πᾶσαν στέρησιν, ἵνα διέλθωσιν ἔστω καὶ ὀλίγας ὥρας μετ' ἐκείνων οἵτινες ἔχουσι τὴν ἱερωτέραν ἀποστολὴν τῆς ἀσφαλείας τῆς χώρας, μαρτυρεῖ ὅτι ὅπου ὑπάρχει πατριωτικὴ πνοὴ τὰ πάντα δύνανται νὰ κατορθωθῶσι.

Ὁ Τομεὺς μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν του διὰ τὰ ληφθέντα δῶρα καὶ διὰ τοὺς κόπους ὑμῶν, εὔχεται τὸ ἀνατεῖλαν ἔτος 1939 ὅπως ἀποβῇ κράτιστον διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ πρόοδον πάντων τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῶν Νέων.

Ἐν Κάτω Βροντοῦ τῇ 3 Ἰανουαρίου 1939

Κ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Ἀντ/χης Πυρ/κοῦ

Ἐν Καλινδοίᾳ τῇ 31η-12-1938

Πρὸς τὸν ἀξιότιμον κ. Περιφ. Διοικητὴν Ε. Ο. Ν. Κιλκίς

Ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἀνδρῶν τοῦ Λόχου μου δι' ὑμῶν εὐχαριστοῦμεν τοὺς εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε. Ο. Ν. Κιλκὶς νέους διὰ τὴν σημερινὴν των χειρονομίαν ἀποστολῆς δώρων εἰς τοὺς Ἀκρίτας ἀδελφούς των.

Ἡ χειρονομία των αὐτὴ πείθει πλέον τοὺς πάντας ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἱστορικῆς ἡμέρας, τῆς ἡμέρας τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τοὺς νέους τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸν ἀκραιφνῆ πατριωτικόν των ἐνθουσιασμόν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὗτοι μὲ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν των προπαρασκευὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραμονῆς των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν θ' ἀποτελέσουν τὸ αὐριανὸ ἐπίλεκτο ὑλικὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ Κράτους, προσαρμοζόμενοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εὐχερῶς εἰς τὴν πειθαρχίαν τοῦ στρατεύματος καὶ κρινόμενοι ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀνωτέρων των.

Τὸ γερὸ σῶμά των, οἱ πολυποίκιλες γνώσεις των, ὁ καλὸς χαρακτῆρας των, ἡ ἐνθουσιώδης καὶ πατριωτικὴ ψυχή των, τὰ ὁποῖα τορνεύονται εἰς τὴν Ὀργάνωσιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκπαιδεύσεώς των, εἶναι τ' ἀσφαλῆ στοιχεῖα ὅτι εἰς τὸν Στρατὸν θὰ εἶναι τὰ ἐκλεκτὰ παιδιὰ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται ἡ Πατρίς, ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ χαλύβδινος ἀκούραστος Ἀρχηγός μας.

Καὶ πάλιν παρακαλῶ διαβιβάσατε εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τοὺς κόπους των ὑπὲρ ἡμῶν. Τελειώνοντας ἀναφωνῶ:

Ζήτω ἡ Πατρίς.
Ζήτω ὁ Βασιλεύς.
Ζήτω ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ε. Ο. Ν.
Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν. Περιφ. Κιλκίς.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ 3ου Λόχου

Μ. ΣΟΡΩΤΟΣ

Λοχαγὸς Πεζικοῦ

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ «ΟΙΚΟΝ» ΤΟΥΣ

Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ βγάλω μέσα ἀπ' τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου λέξεις αἰωνίας εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἡ ὁποία ἔγινεν αἰτία νὰ ἀναπτερωθοῦν αἱ ἐλπίδες μου γιὰ τὸ μέλλον.

Διὰ νὰ κατανοηθῇ πληρέστερον τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας τῆς ὁποίας ἔτυχον πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ προτέρα ζωή μου ἣν διῆγον ἄνευ στέγης καὶ τροφῆς, ἥτις μοῦ καθίστα προβληματικὴν ὄχι μόνον τὴν συνέχισιν τῶν σπουδῶν μου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴν συντήρησίν μου.

Γιατὶ ἀπὸ ποῦ νὰ περιμένῃ κανεὶς βοήθεια; Ἀπὸ ἕνα γέρο πατέρα, τυφλὸ καὶ κλινήρη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια τώρα, ἀπὸ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, ἢ ἀπὸ μιὰ γραῖα μητέρα φιλάσθενη; Λίγο νὰ σκεφθῇ κανεὶς καταλαβαίνει τὴν δύσκολη θέσι στὴν ὁποίαν βρίσκεται ἡ οἰκογένειά μου καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅταν ἔρχεται ἀρωγὸς εἰς ἐμὲ ἡ Ε. Ο. Ν. διὰ τῆς εἰσαγωγῆς μου εἰς τὸ θαυμάσιον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἵδρυμα τὸ ὁποῖον λέγεται «Οἶκος Φοιτητοῦ» καὶ μοῦ ἐξασφαλίζει ἀφ' ἑνὸς μὲν κατοικίαν καὶ τροφήν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῶν συγγραμμάτων μοῦ παρέχει τὰ μέσα γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς μου.

Εὐγνωμοσύνην ὀφείλω καὶ σὲ κείνους ποὺ ὑπῆρξαν ἡ αἰτία νὰ δράξῃ στὰ στιβαρά του χέρια ὁ μεγάλος μας Κυβερνήτης, ὁ πατέρας τῶν δυστυχούντων, τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος μας καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν θαυμασίαν Ὀργάνωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας.

Παντελῆς Φαράκλας

Φοιτητὴς Ἰατρικῆς

Ἡ ληφθεῖσα ὑπόλοιπος ὕλη τῆς Κινήσεως τῶν Σχηματισμῶν καὶ Τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Γραφεῖον Τύπου

τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως

Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ, Ἡράκλειον. Πολὺ καλό. Θὰ δημοσιευθῇ. — ΚΩΝ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΝ, ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. — ΙΩΑΝ. Π. ΠΑΝΟΣΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀξιοχώριον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. Μᾶς γράφετε μεταξὺ ἄλλων: «Ξημέρωσε ἡ 4η Αὐγούστου θεία καὶ ἱερὰ ἡμέρα διὰ τὴν Μητέρα μας Ἑλλάδα. Ἡ ἱερὰ ἐκείνη χειρονομία τοῦ Βασιλέως μας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου ἐσταμάτησαν τὸν ἐπερχόμενον ὄλεθρον». — Α. ΞΑΟΠΟΥΛΟΝ, φοιτητήν. Ἐδόθη ἐντολὴ νὰ σᾶς σταλῇ. Δὲν ἐνθυμούμεθα αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖτε. Θὰ φροντίσωμεν. — ΚΩΝΣΤ. ΣΤΟΓΙΑΝΟΝ. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὰ ὡραῖα σας λόγια. — ΕΜ. ΚΕΡΑΜΙΔΑΝ. Ἐλήφθη. Ἡ φωτογραφία ὅμως δὲν εἶναι κατάλληλος. — ΙΩ. ΔΗΜΑΚΗΝ, Φιλιατρά. Θὰ χρησιμοποιήσουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ αἰνίγματα ποὺ μᾶς στείλατε. — Π. Ν. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΝ, Ἰωάννινα. Θὰ δημοσιευθῇ ὁ γεωγραφικὸς γρῖφος σας, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ καλός. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἀκατάλληλον, ἐπειδὴ χωρίζεται ἀπὸ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια εἰς δύο. — Γ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ τὸ σταυρόλεξόν σας, ἐὰν διορθώνεται. — Χ. Γ. ΣΑΛΒΑΡΑΝ, Καταχᾶ. Καλὸ γενικῶς τὸ σταυρόλεξό σας, ἀλλὰ μερικαὶ λέξεις εἶναι ἀνεπιτυχεῖς. Στεῖλτε μας κανένα καλύτερο. — Ρ. ΚΑΜΙΝΑΡΑΝ, Λεμεσσὸν (Κύπρου). Τὸ σταυρόλεξόν σας ἐξαιρετικὰ καλόν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ, λόγῳ τῆς ἐκτάσεώς του. — ΘΕΟΦΑΝΗΝ Π., Κοκκάριον. Ἐλήφθη. Ἀπευθυνθῆτε ἀπ' εὐθείας εἰς Ὑφυπουργεῖον Ἐργασίας καὶ ζητήσατε νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος περὶ οὗ ὁμιλεῖτε. Ἡ δουλειά σας θὰ γίνῃ. Δὲν χρειάζεται εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ἐπέμβασις ἡμῶν. — Σ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Τὰ ἀποσταλέντα εἶναι πολὺ καλά. Αὐτὸ «Μὲ τοὺς τρελλοὺς» γραμμένο μὲ πολὺ κέφι. Καλὰ εἶναι. Καὶ τὴν δυστυχία νὰ τὴν παίρνῃ κανεὶς μὲ τὸ γελοῖο. Καὶ τὰ ἔμμετρα καλά! Ἔχετε πολὺ ταλέντο καλλιεργήσατέ το. Θὰ διαπρέψετε. — ΔΗΜ. ΑΠ. ΔΟΥΖΕΝΗΝ. Ἐλήφθη ἀνταπόκρισίς σας. — ΘΑΝ. ΓΙΑΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΝ ΓΙΑΜΟΥΡΙΔΗΝ, Καλαμιὰ Κοζάνης. Τὸ ὄνειρόν σας καλό! Ἀσφαλῶς μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας θὰ γίνωμεν ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα Κράτη τοῦ κόσμου. Τὸ ποίημά σας ἐνθουσιαστικό, ἀλλὰ ὄχι τεχνικό. Φροντίσετε νὰ διαβάσετε προηγουμένως ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Σταυρόλεξα κλπ. ἐδόθησαν εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἔχετε ἀπάντησιν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. — ΟΛΓΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Διευθύντριαν Μορ. Τμήματος Ε. Ο. Ν., Ἰωάννινα. Ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν. — ΑΛΕΞ. ΠΕΡΔΙΚΟΜΜΑΤΗΝ, Κανακάδες Κερκύρας. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν — Δ. Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ, Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν. Οἱ στίχοι σας πολὺ καλοί. Τὸ ψευδώνυμο ποὺ μᾶς λέτε δὲν εἶναι κατάλληλο. Γιατί; Γιατὶ ἁπλούστατα τὴν σχετικὴ σελίδα τὴν λέμε: Τὸ Βῆμα τῶν Νέων. — ΠΡ. ΚΩΝ. ΦΑΡΡΕΝ. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. — ΓΕΩΡΓ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Σοφάδες. Ἐλήφθη ἀνταπόκρισίς σας. — Κ. ΑΠ/ΛΟΝ, Σπαθαραίους Σάμου. Ἐλήφθη. — ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΚΟΙΝ. ΜΕΣΟΚΩΜΗΣ. Ἐλήφθη ἔγγραφον. — ΒΑΣΩ Δ. ΠΑΙΡΑ, εἰς Καραϊσκάκη. Μᾶς γράφετε: «Πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας καὶ μὲ θάρρος νὰ προχωρήσωμεν μαζὶ στὴ δημιουργία τῆς νέας μας Ἐθνικῆς ζωῆς, ὅπως τὴν θέλει ἡ Πατρὶς καὶ ὁ Ἀρχηγός». Ἐνεγράφητε, ἀλλὰ διὰ τετράμηνο κατόπιν τῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς. Ποίημά σας ἐστάλη εἰς Ἐπιτροπήν. — ΓΙΑΝΝΗΝ ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΝ, Πλατανοῦσαν. Τραβᾶς κι' ἐσὺ στὰ ἴχνη τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἂν δὲν τὰ πέρασες. Τὰ ποιήματά σου εἶναι περίφημα. Γράφε μας, ἀλλὰ κατάλληλα γιὰ παιδιὰ καὶ γιὰ νέους. Ἀπὸ τὸ ὡραῖο γράμμα σας ἀποσποῦμε τ' ἀκόλουθα: «Μὲ τὴν φροντισμένη του ὕλη — τὸ περιοδικὸ — δείχνει πὼς δὲν τραβάει κουτουροῦ... ἀλλὰ πιάνει ξέχωρη κατεύθυνσι μὲ τὴν φωτισμένη σκέψι τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Καθῆκον, λοιπόν, τῆς Νεολαίας ὁλοκλήρης τῆς Ἑλλάδος εἶναι νὰ τὸν ἀκολουθῇ μὲ πραγματικὴ πεποίθησι, στὸ τρανὸ ἔργο ποὺ πρωτοστατεῖ. Ὅσο γιὰ μένα εἶναι μεγάλο τὸ παράπονό μου ποὺ δὲν μπορῶ ν' ἀποδείξω μὲ θετικώτερο τρόπο τὴν πλατειά μου ἀγάπη. Δεμένος στὸ κρεββάτι ἀπὸ μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια τοῦ παιδιοῦ μου, μ' ὅλη μου τὴν καλὴ θέλησι ποὺ μὲ πλημμυρίζει δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐγγραφῶ στὴν Ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας. Παρηγοροῦμαι μόνο πὼς τὴν ἴδια δουλειὰ τὴ δική μου, θὰ τὴν κάμουν ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου, κι' ἴσως ἀκόμα μικρότερης. Δὲν ἔχω, λοιπόν, ἄλλο καλλίτερο παρὰ νὰ εὐχηθῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα». — ΧΑΡΑΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δημ. Σχ. Λαμπρινῆς. Ἐνεγράφητε. Ἀποστείλατε συνδρομάς. — ΜΙΧ. ΜΠΑΓΙΑΝ. Ἐλήφθη τὸ ποίημά σας. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ, Φιλιατρά. Πολὺ καλὴ ἡ προσφώνησί σας. — Ε. ΓΙΑΜΟΥΡΙΔΗΝ, Καλάμας. Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ σταυρόλεξον πρέπει νὰ ἔχῃ κυρίως λέξεις. Ἐσεῖς μᾶς ἐστείλατε μίαν ὡραίαν ζωγραφικὴν σύνθεσιν μὲ 4 μόνον λέξεις. Καὶ ἡ ἄλλη ἄσκησις, ὡς εἶδος, δὲν εἶναι δημοσιεύσιμος. — ΝΙΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ, Κατερίνην. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἔχει πολλὰ ἀδικαιολόγητα σημεῖα (ρυ, ιγ, κι, ηα, πλ, ον, τν, υι, αο, ογ). — Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΝ, Καβάλλαν. Ὡραιότατο τὸ σταυρόλεξό σας, μὲ ἐλάχιστα μαῦρα τετραγωνίδια καὶ ὡραῖα σχεδιασμένο σχῆμα. Θὰ δημοσιευθῇ. — Ι. Σ. ΧΑΤΖΗΛΙΑΝ, ἐνταῦθα. Εἰς τὰ τετραγωνίδια τῶν ἄλλων σταυρολέξων τίθεται πάντοτε ἕνα γράμμα καὶ ποτὲ δύο. Ἐσεῖς ἔχετε κάπου τὴν δίφθογγον ου, ἀλλὰ καὶ ἀνορθογράφους λέξεις (λιτοδιέτῳ ἐνῷ εἶναι λιτοδιαίτῳ). Ἀδικαιολόγητα ἐξ ἄλλου τά: ανστ, τετα, ρμαμ κλπ. — Δ. ΣΙΣΚΟΝ, Θεσσαλονίκην. Ὡραῖαι αἱ ἀσκήσεις σας καὶ θὰ δημοσιευθοῦν, ἐφ' ὅσον μᾶς βεβαιώσετε ὅτι εἶναι ἰδικαί σας, πρωτότυποι. — Π.Γ.ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ, ἐνταῦθα. Καλὸ τὸ σταυρόλεξόν σας καὶ πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ μὲ μικρὰν διόρθωσιν. Ἐπίσης καὶ αἱ ἀσκήσεις. — Θ. ΚΟΡΤΣΑΡΗΝ, Κατερίνην. Ἀπολύτως ἄψογον τὸ σταυρόλεξόν σας. Ἔλαβε σειρὰν δημοσιεύσεως. — Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ (Πειραιᾶ), Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΝ, (Καβάλλαν), ΜΑΡ. ΚΟΝΤΕΛΛΑ, Δ. Γ. ΚΡΗΤΙΚΟΝ (Σπάρτην), Ν. ΒΑΙΤΣΗΝ (Λαγκαδᾶ), Π. Ι. ΚΟΝΤΕΛΛΗΝ (Μυτιλήνην) καὶ Μ.ΣΚΑΝΔΑΚΗΝ. Λύσεις σας σταυρολέξου ἀπολύτως ὀρθαί. — Ι. Μ. ΦΩΤΙΟΥ (Ἄργος), Ν. ΒΕΡΒΕΣΟΝ (Λεωνίδιον), ΧΡ. καὶ Μ. ΚΑΝΑΡΙΟΝ καὶ ΣΠ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΝ (Χίον). Λύσεις σας σταυρολέξου ἐλαφρῶς ἐσφαλμέναι. — ΔΗΜ. Σ. ΚΑΤΣΑΡΙΟΥ. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε κατόπιν τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς διὰ δίμηνον ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. — ΠΑΝ. ΚΟΛΛΙΤΗΡΗΝ. Ἐνεγράφητε. — Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗΝ, μαθητὴν Ἡρακλείου. Μᾶς γράφετε ἀπευθυνόμενος στὴν Πατρίδα σὲ στίχους: «Τώρα μοῦ δίνεις τὰ βιβλία, αὔριο ντουφέκι καὶ σπαθὶ κι' ἀπὸ τὰ καλά σου τὰ σχολεῖα λαμπρὸς στρατὸς θὰ πεταχθῇ....». Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὑπάρχουν παιδιὰ σὰν καὶ σᾶς. — Π. Ι. ΡΟΖΑΚΕΑΝ. Συναποστείλατέ μας τὸ ποίημά σας τὸ «δεντράκι» καὶ γράψατέ μας. Εἶναι δικό σας ἢ δημοτικὸ τῆς πατρίδος σας; Εἴσθε τόσο μικρὸς ποὺ ἀμφιβάλλουμε. Γιατὶ τὸ ποίημά σας εἶναι ὡραῖο. — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ἐν ΘΕΡΜΩ. Ἐνεγράφησαν: Τσαγιάννης Γεώργιος καὶ Ψηλὸς Ἰωάννης διὰ δίμηνον κατόπιν αὐξήσεως συνδρομῶν. — ΔΗΜ. ΔΕΔΕΓΚΙΚΑΝ. Ἐνεγράφητε. Ἀποστείλατε συνδρομήν. — Π. ΒΛΑΧΑΚΗΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ ΤΑΜΕΙΟΥ ΒΩΛΑΚΟΣ. Ἐλήφθησαν. — ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΚΑΡΑΡΡΗΓΑΝ, Μηλέας Πηλίου. Ἐλήφθη ἐπιστολὴ καὶ ἀνταπόκρισις. Εὐχαριστοῦμεν. — ΑΘ. ΦΟΥΡΑΝ, Μάνεσι Καλαβρύτων. Ἐλήφθη. — ΕΥΑΓ. ΓΚΙΚΑΝ. Ἐνεγράφητε Συνδρομή σας δὲν ἐλήφθη ἀκόμη. — ΕΥΣΤ. ΔΗΜ. ΣΠΙΝΟΝ, Καλλιπάδον. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Δὲν μᾶς γράφετε πῶς ἐστάλη ἡ συνδρομή σας τῶν 50 δραχμῶν. Πάντως ἐνεγράφητε. — ΔΗΜ. ΤΣΙΩΚΟΝ, ἔμπορον Καστανιάν. Εὐχαριστοῦμεν. Μᾶς γράφετε ἐξ ἄλλου: «Ἐκφράζω τὴν ἀφοσίωσίν μου πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Ἰωάννην Μεταξᾶν, οἵτινες μᾶς ἔκαμαν νὰ βαδίζωμεν ὑπερηφάνως μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά». Διὰ τὸ ζήτημα τῶν στολῶν γράψατε ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας (ὁδὸς Καραγεώργη 4). — ΖΑΝΝΕΤΟΝ ΔΗΜΟΥΛΕΑΝ. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλήφθη. Ποίημά σας πολὺ ὡραῖον. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας. — ΚΩΝ. ΦΑΚΑΝ, Δράμαν. Ἐλήφθη. — Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Ἐλήφθη ποίημά σας, τὸ ὁποῖον ἐστάλη πρὸς κρίσιν. — ΑΝΤΙΓ. ΧΑΡΟΚΟΠΟΥ. Καὶ τὸ δικό σας. — ΘΕΜ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Μᾶς συγκινεῖ τὸ γράμμα σας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἡ εὐγνωμοσύνη σας ὅμως πρέπει νὰ στρέφεται ἀποκλειστικὰ στὸ Μεγάλο μας Ἀρχηγό. — ΚΩΝΣΤ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ, Χολαργόν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ καλό σας ποίημα. — ΠΕΤΡ. ΕΥΑΓ. ΓΕΩΡΓΟΒΡΕΤΤΑΚΟΥ, Τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τὰ καλά σας λόγια. — ΑΡΙΣΤ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Σάμον. Κατόπιν ἑορτῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ πολὺ καλό. Προσέχετε τὸ γράψιμό σας καὶ διαβάζετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. — ΑΧΙΛ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Ἀφοῦ εἴσθε ἐδῶ ἀποταθῆτε εἰς τὸν τμηματάρχην Ἰθαγενείας τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Αὐτὸς θὰ σᾶς κατατοπίσῃ. — ΜΑΡ. ΚΟΥΤΕΛΛΑ, Χαλκίδα. Ὄχι. Δὲν εἶναι ὁ δημοσιογράφος ποὺ ἀναφέρετε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μὲ τὸ Νικηφόρο Φωκᾶ». Ἀντιθέτως εἶναι ἕνας σπουδαῖος συγγραφεύς, ἀνώτερος ἐκπαιδευτικός. — ΠΑΝΤ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΝ. Ἐλήφθη ἀνταπόκρισίς σας. — ΜΗΝ. ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Πολὺ καλὸ ἡ «Ὀρφάνια». — Κ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΝ. Ἐνεγράφητε διὰ δίμηνον κατόπιν τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς. — ΔΙΕΥΘ. ΔΗΜ. ΣΧ., Μουζηλόν. Ἐνεγράφητε συνδρομηταί. — Γ. ΜΠΑΚΑΚΗΝ, Ἴκλαινη. Ἐνεγράφησαν οἱ Φαλαγγῖται διὰ τρίμηνον. — ΕΥΑΓ. ΚΑΠΝΙΑ, μαθήτριαν. Ἐνεγράφητε διὰ τρίμηνον. — ΔΡΑΚ. ΣΑΓΙΑΚΟΝ, Αἰσύμη - Ἕβρου. Θὰ σᾶς σταλῇ τὸ 9ον τεῦχος. Τὸ 1ον ἐξηντλήθη. — Σ. Γ. ΜΠΕΗΝ. Ἐλήφθη. Πολὺ καλό. Εὐχαριστοῦμεν. — ΔΗΜ. ΑΠ.ΔΟΥΖΕΝΗΝ. Ἐλήφθησαν 20 δραχμαὶ συμπληρωματικαὶ διὰ συνδρομήν σας. Εὐχαριστοῦμεν. — ΑΝ. ΖΕΡΦΑΝ. Καλὸ τὸ «Ξεψύχισμα». Μὰ ἔφθασε παράκαιρα. Ὅταν δηλαδὴ ὁ παληὸς χρόνος εἶχε πιὰ καταστῇ μακαρίτης καὶ ὁ νέος εἶχε περάσει τὴν βρεφική του ἡλικία. Εἶχε φάγει τὸ 1)24 τῆς ζωῆς του. Μὴ μᾶς γράφετε ποτὲ καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.

Ο ΖΑΠΠΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 529)

ρὰ ὁλόκληρη τὴν ἄλκιμη Νεολαία ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, ἐλευθέρου καὶ ὑποδούλου, νὰ συναγωνίζεται στὸ στίβο διὰ τὸν κότινον.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καταρτίζει σχέδιον μεγάρου καὶ σταδίου...

Ταυτοχρόνως ὁ Ζάππας θέλει νὰ γίνουν καὶ τὰ «Ὀλύμπια» τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς. Καὶ γράφει στὸν Ὄθωνα καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος στὰ 1858 δέχεται τὴν δημιουργίαν τῶν Ὀλυμπίων εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, δηλαδὴ τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας, γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας. Καὶ ὁ Ζάππας δίδει τὰ ἀναγκαῖα χρήματα καὶ ἡ πρώτη ἔκθεσις γίνεται στὰ 1859. Στὰ 1865 πεθαίνει ὁ Βαγγέλης, ἀφίνει διαθήκην, κληροδοτεῖ εἰς τὸ Κράτος καὶ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τὴν περιουσία του. Καὶ ὁ Κ. Ζάππας ἀναλαμβάνει τὴν δημιουργίαν τῶν ἐκθέσεων, ποὺ γίνονται στὰ 1875, 1880 καὶ 1888. Στὸν τελευταῖο μάλιστα χρόνο ἐγκαινιάζετο τὸ κτισθὲν μὲ τὰ χρήματα τοῦ Βαγγέλη καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππειο μέγαρο...

Ἀλλὰ στὰ 1892 πεθαίνει καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, ἀφοῦ ἱδρύει σχολεῖα στὸ Λάμποβο, στὴ Λέκλη, στὴν Ἀδριανούπολι, στὶς Φερές, στὴν Πρεμετή, στὴ Δρόβιανη, στὸ Δέλβινο, στοὺς Φιλιάτες καὶ στὴ Νιβάνη. Στὴν Πόλι ἱδρύει τὰ Ζάππεια Παρθεναγωγεῖα. Στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα πάλι ἀφίνει 250 χιλιάδες δραχμὲς γιὰ τὴν δωρεὰν γεωργικὴ ἐκπαίδευσι νέων στὴν Εὐρώπη. Καὶ τὴν ὑπόλοιπη περιουσία του — 2 ἐν ὅλῳ ἑκατομμύρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σὲ κτήματα, — ἀφίνει στὸ Κράτος τὸ ἑλληνικὸ γιὰ τὰ Ὀλύμπια... Καὶ σ' αὐτὰ προστίθενται τὰ 6 ἑκατομμύρια τοῦ Βαγγέλη, κι' αὐτὰ σὲ κτήματα.

Μὰ ἡ Ρουμανία ἀρνεῖται νὰ παραχωρήσῃ τὴν κληροδοτηθεῖσαν στὴν Ἑλλάδα περιουσία... Ἡ Ἑλλὰς ἔρχεται τότε σὲ προστιβὲς μὲ τὴν σημερινὴ φίλη χώρα... Μὰ τοῦτο δὲν σημαίνει... Οἱ δύο Ζάππαι, ὁ Βαγγέλης καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, ἀναγράφονται στὰς ἑλληνικὰς δέλτους ὡς μεγάλοι εὐεργέται τῆς χώρας... Καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ πρώτου ἡ Ἑλλὰς ἐνταφιάζει τὴν κεφαλὴν τοῦ Βαγγέλη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ζαππείου καὶ τὰ λοιπά του ὀστᾶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λαμπόβου... Καὶ τώρα κοιμοῦνται κι' οἱ δύο ἐλαφρὸν τὸν αἰώνιον ὕπνον των... Ἡ ἀγάπη τους στὴν Ἑλλάδα τοὺς χάρισε τὴν ἀθανασία.

Ἄγγελος Μεταξᾶς

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

